

העולם הזה

מחול השדים סביב שבויינו בסוריה

מ'י מפקיד

אותם?

ז"ל פרשה מהמו"מ הקואליציוני

ד"ר זוארץ: ספיר קרא לי "זוארץ דערקאקער"

מר קול להתפטר עם מר ספיר שהוא, לטענתו, "צי"בה מתחנפת". הגברת אלונה הכחישה כי הכינוי אונגית ש' הופץ בכנסת הוא פרפרזה על השם שולמית. לדעתה, הוצמד כינוי זה ליחברה אחרת של סיעתה. נמסר כי ה' עניין יועבר לדיון בוועדת השמות.

דבר המערכת

(לידרי, ד"ר ה. רוזנבלום, בכרחה)

רעיון מעניין

חוקה עלינו כי אין כשעה זו יפה לחידוש מלכות בית-ישראל. ראוי לו העם למלך של-ממש בשעת-מצוקה זו, עת המפלגות קורעות ומפצלות בנו, השביתות הורסות את משקנו, המעילות מרוקנות את כיסינו, ה' הפגנות מערערות את סדרי חיינו, השנאות מרעילות את יחסינו, ה' הפקרויות וההתנגשויות ההדדיות אוכלות כל חלקה טובה בקרבנו, ה' ללות וההשתוללות משתלטות עלינו — איש הישר בעיניו יעשה.

כדאי כי נזכור כיצד נהג נביאנו הדגול והצינוני הידוע שמואל א', עת ראה כי ענייני המדינה בספר שופ' טים לא הגיעו לכלל סדר ונחת, וקם באחת והמליך את ש'. בן-קיש. ולא היסס לעשות זאת בתקופה בה היה כל חוטבי-עצים — "דמוקרט", כל שור-אבמים — "ליבראל", כל דורך-ענב-בים — אסטרטגון וכל דבורה — "נביאה".

ויפה נהג ה' צבאות אשר ראה בחריפות-שכלו את המצב, ומיד מינה את שמואל נביאהו להשליט סדר, ול-המליך מלך — על אפם ועל חמתם של "שומרי המוסר" ויפי-הנפש שב-שופטים חשקה נפשם. כלום נבחר בזמנו י. בן-נוז בבחירות חשאיות ו-יחסיות ר"ל? ובכל זאת יושבים אנו, בזכותו, עד עצם היום הזה ביריחו. אמנם נכון כי היו מלכים טירניים ועריצים, דוגמת אותו קומוניסט, היש' לר ימ"ש — אך אין זו סיבה לחשוש שכן בני-ישראל צדיקים כולם ומיזח-דים באינדיבידואליסטיים, חזקה עלינו כי בשעה שתשקוט ה' ארץ, יקום אותו מלך ויכריז כי הגיעה העת להשבת הדמוקרטיה על כנה.

קורא אני לה' צבאות לקום ולמנות לנו מלך! ואם ישמע לעצת הקטון שבעבדיו יבחר-נא באותו עלם אד-מוני מן הליכוד, שנשא דברו לאחר רוהה בכיכר-מל-כי-ישראל, לאחר שהרג את הפלישתי בכף-הקלע אשר בידו.

שנאמר, "העם ממליכין את ה' מלך, ואין המלך ממליך את עצמו" (פרקי דרבי אליעזר ג').

במסיבת עיתונאים בירושלים מסר אמש ד"ר מלכיאל זוארץ עד פרישת מפלגתו מן המו"מ הקואליציוני. למענתו כינה אותו השם ספיר בשם זוארץ דערקאקער כאומרו ש"אחרי חיפוש המנעים בין פ"נ לז"ל יפסיק זוארץ דערקאקער לדרוש דרישות."

השר ספיר כינה בטעות את יצחק רפאל "דער שפיגל". לכתבנו נודע שפרישתה של ר"ץ היא תוצאה ישירה מהכינוי אלונה-בלוני שהוצמד לה על-ידי הגב' מאיר.

בינתיים נמסר שאין בדעתו של

כתבנו הפרלמנטרי מוסר שזו ה' פעם השלישית בה גורם מר ספיר ב' פליטותיו לקשיים במו"מ — כזכור פרישו ה'ע' כיוון שמנהיגם מר קול כונה, "מוישה דער גרויס" וסיעת ה' מפד"ל נעלבה עד עמקי-בשמתה כש'

גיטומניה הגדולה

נולדתי כאן, בפתח-תקווה. הלכתי לבית-הספר ולמדתי על הגולה ועל הגיטאות ועל ארץ-ישראל הרחוקה, ועל הרצל וטירומפלדור. שיחקתי "אנז'ל" ואכלתי תירס והלכתי לים ואספתי הגרלות של וופלים ופעם ראיתי את ראש הממשלה בן-גוריון. ולפעמים הרביצו לי בבית-הספר, אבל הייתי שמח ומאושר כי לא קראו לי זיד. והייתי ילד צעיר במדינה חדשה — שגילה כגילו. והיינו מדינה עצמאית. ושיחקנו כדורגל נגד רוסיה וסטלמן תקע להם גול וזה היה ללא ספק הרגע הגדול בחיי. ותמיד אמרו לי: כשאתה תהיה גדול — כבר לא יהיה צבא.

אז הנה אני גדול, ויש צבא.

ואני אזהר מאוד שלא לרמות את הילדים שלי כמו שרימו אותי. כי היום אני זקן ועייף ויודע שבסך הכל הקימו לנו כאן, על עפר קדשנו, גיטו מזרח-אירופי טיפוסי במהדורה יס-תיכונית מורחבת ומתוקנת.

איזה מנהיג עברי יכול היום להישר מבט אל תוך עיני הכחולות-לשעבר ולהסביר לי מה יהיה הלאה. לאן אנו הולכים? יתכן שזו אשמת החינוך הלקוי שהעניקו לי חיי השלווה המדומה, אבל אני לא רוצה יותר פוגרומים. גם לא רוצה סיפורים על עם הסגולה שבנו. נכון שהיינו המונותיאיסטים הראשונים והמתקדמים ביותר, אבל זה היה לפני שלושת אלפים שנה, וזאת לא סיבה להשווץ היום. אני לא רואה את "ייחודיותנו", אודותיה מרבים לאונן אנשי העט. אני רואה רק את הפער הנורא שמפריד בינינו לבין כל השאר. ואותו עפר הקודש, עליו אנו יושבים, קדוש לי רק משום שהוא חלק מחיי, היום, ולא מיסטיקות מעופפות ופסוקים מתופפים. ואני רוצה להסתכל קדימה, ולא אחורה ולצדדים, ולמדוד את העתיד לא בשבועות וחודשים בלבד, עד ההתלקחות הבאה. ולא מוכן לשמוע על ההתעוררות הדתית שסוחפת את הנוער, ושבחורי הישיבות גילו את הצבא, ושמלחמת קודש משתלבת לא רע במערכת-הערכים שלהם. ואני לא רוצה עוד מלחמה בגלל "מיהו יהודי".

אני יודע שיש לנו שכנים קשים ופרובלמטיים. אבל צריכים לחיות לצידם, או מולם, כמדינה שפויה. לא כגיטו.

אנו, חברי-מערכת "ZOO הארץ", מתנצלים בזאת בפני הורינו, מורינו ו' מחנכינו היקרים אשר עשו לילות כימים כדי לטעת בנו מידות נאות ולהביאנו למצווה, לחופה ולמעשים-טובים. בראש מורכן מודים אנו כי עשינו מעשי רע כאשר מכרנו, ברוב פחזותנו, את בכורתנו וייחודנו-הלאומי בנזיד עד-שים. לשיא שפלוננו הגענו משלעגנו ל' מבצע המוראלי החשוב "אנו נתגבר". אנו פותחים היום דף חדש ומצהירים בהכנעה: כן נתגבר.

שיר'עם

מצרי

ראי רחל ראי,
ראי ריבון-עולם
ראי רחל ראי
הם שבו לגבולם

תרגם מערבית:
ד"ר מ. עבד-אל-זוארץ

הפרוטוקולים של צעירי ציון

העולם מתחלק לשני סוגי אנשים: יהודים וגויים.
הגויים מתחלקים לשני סוגים: אנטישמים וחסידים אומות-העולם.
היהודים מתחלקים גם הם לשני סוגים: עמר-ישראל, ויפי-הנפש.

- הכינוי יפה-נפש הוא בלשון סג-נהור. הכוונה לאנשים שנפשם שחורה ומכוערת.
- כל יפי-הנפש מלוכדים במחנה אחד.
- תכליתם של יפי-הנפש היא להרוס את או-שיות-המדינה על ידי חתרנות מבפנים, בכדי להקים במקומה אימפריה ערבית.
- ניתן לזהותם לפי שערם הארוך, לבושם המשו-נה, מבטם המסומם וגילם הרך.
- על יפי-הנפש נמנים: פרופסורים שמתערבים בפוליטיקה. משוררים שלא עוסקים אך ורק ב-פרחים ופרפרים. מחזאים שאינם כותבים "פא-רודיות עממיות" מחיי האינסטלטורים.
- תמיד יש להם מה להגיד.

אזרחי ישראל שמרו נפשותיכם:
הזהרו מאינטלקטואלים!
התרחקו מסוציאליסטים!
השמרו מסופרים ומבקר-תיאטרון!
אל תאזינו להסטוריונים!
תרמו למלווה מרצון!
ביטחו בהשם!

יפה-נפש

80,000,000 ל"י מתחת למים

להחזיר את החיים למסלולם התקין

מאז נסתיימה המלחמה (??) עוסקים הכל, באינטנסיביות הראויה, בנסיון "להחזיר את החיים למסלולם התקין".

כד משרדי הממשלה עושים שמירה נאות באוויר על מנת "להחזיר את החיים למסלולם התקין". הצבא חוקר, כודק ומיישם כדי "להחזיר את החיים למסלולם התקין". הי עתונים מדאים במאמרים ומכתבים שצריך "להחזיר את החיים למסלולם התקין". וגם בבית אנו משתדלים לעסוק ב"להחזיר את החיים למסלולם התקין".

זה יפה, זה טוב, זה קונסטרוקטיבי, זה מדבר, זה מנחם, זה מר, ראוי, זה... אבל בעצם מה זה ב"מסלול תקין"?

זה להחזיר את העוני, את הי פער, את הזוהר, את האומללות, את הביורוקרטיה, את השקר, את הגניבות, את השחיתות, את תלן החרא. החרא, זה מסלולם הי כקן שד החיים. ובכלל לא כרוך לי למה כולם כליכך רוצים לחזור אל החרא.

ועוד דבר קטן — מסלולם התי קין של החיים וחרו עברנו כבר את הביורוקרטיה, את השקר, ביל אותנו למלחמה הזאת, הקר דמת, הכאה, האחרונה, אחרי הי אחרונה ובכלל. ובצבא אין דבר אחד בטוח יותר שיבטיח לנו את המלחמה הכאה מאשר "להחזיר את החיים למסלולם התקין".

אז בואו פעם אחת, ואולי לתי מיד, ונישכח את מסלולם התקין של החיים. בואו נתארגן ונזרוק לי פח את מסלולם התקין של החיים. בואו וניצור חיים עם מסלול לא תקין, עם מסלול לא-נורמאלי, עם מסלול מפורף. חיים ללא מסלול, שאולי מסלולם יביא לכך שיותר אפיפעים לא יהיה לנו צורך להחזיר את החיים למסלולם התקין.

עיר החטאים ז"ל

כשבי היה אדם צעיר ורב-און, הוא נהג להסמיק מאד למשמע המי- לה פריז, אפילו אוניו נהיו ורדרדות אך הוא אף פעם לא סיפר לי למה ככה ואח"כ הוא גהיה חרש והפסיק

ממישנתו של מייסדו
אל תראוני שאני סחרחורת
ד"ר מ. זוארק
(בכנס קרוסלות)

אנו נתגבר

אין זה שיר ככל השירים, ויש לבצעו אך ורק במקרים קריטיים של חשש לי איבוד מוראל טוטאלי המתבטא בעווי תות קשות וצריחות קטועות ומהירות. במקרים כאלה יש להשכיב את הקורבן במקום אפל וקר ולזמר באוזניו את הי זמר דנן.

לדוגמא — אשת חייל הנמצאת בחו- דש ה-13 להריונה והמחליפה את בעלה בהעלאת פסנתרים לקומות גבוהות ובי פשיטת עורות חתולים לארנקים. באם שברה את זרועה ממחלומות על שולחנות לשכת הסעד, יזמרו פקידי המשרד את ההמנון הנ"ל לפניו בשני קולות וגיטרה. ישנם ביצועים שונים לשיר זה. הפו- פולריים שבהם הם אלה של צוות-הווי משרד השיכון, שלישיית הביטוח-הלאומי וצמד ההלוואות לעצמאים. ביצועים מני- חים את הדעת הם אלה של מקהלת הי תחבורה הציבורית, אכ"א וכו'.

נקרא לכם עתה את מילות השיר ב- קצב הכתבה:

„אנו נתגבר!“

מעולם פה מצבנו
לא היה מדאיג יותר.
פצה ברון ושיר עמנו

אנו נתגבר!

פזמון:
שירו רונן וזמרו
צאו-נא במחול סוער
מי כמונו?
אין כמונו!

אנו נתגבר!

אם עבר יותר מחודש
והנפט עודו בוער
ועולה מחיר הדלק

אנו נתגבר!

כשתקום הקואליציה —
(המפד"ל לא יוותר)
אין ברירה נחבוש הכיפה

אנו נתגבר!

עוד פעם גולדה, עוד פעם אבן
גם דיין פה ישאר
מה מחדל, ומי נכשל פה?

אנו נתגבר!

והגב' ש. אלוני
תלחם, לא תוותר
מה שלומך ישעיהו?

אנו נתגבר!

כל אחד טרוד-עסוק
נפט, סוכר, ביצים אוגר
אין אסימונים בשוק

אנו נתגבר!

בעליהן או סתם משקיע
ממיסים הוא משתחרר
תן לי מסטיק, כמה? לירה?

אנו נתגבר!

ערוך צבאנו מול דמשק
על גבולנו הוא שומר!
— רמת-גושימים מופגזת —

אנו נתגבר!

ואן דרי-וונג, נהג הולנדי
אלפי לירות משתכר
יש משאיות במכס

אנו נתגבר!

כבר 200 יום אנחנו
בחזית, הזמן עובר,
חלק כבר פשטו הרגל

אנו נתגבר!

הממשל זכויות הבטיח
לחייל המשתחרר
אין דירות, נחזור לאוהל

אנו נתגבר!

לא עוצרים יותר לטרמפים
— הו הגבול כבר לא סוער
ושובתים עובדי הזבל

אנו נתגבר!

אריק מלך ישראל הוא
כו, רק הוא ולא אחר
במהרה יבוא אלינו

אנו נתגבר!

שירו רונן וזמרו
צאו נא במחול סוער
מי כמונו?
אין כמונו!

אנו נתגבר!

מכתבים מן הגולה (ד')

להסמיק. ולכן, אם אני כבר פה, בפ- ריז, ניסיתי לחקור למה סבי היה מס- מיק. ואכן, הסתבר שפעם, לפני הר- בה הרבה שנים, בתקופת שלגיה פחות או יותר היתה פריז עיר חטאים גור- ראה, אם כל עוון ופשע, מרכז הר- ללות ופריצות עם תעודות והמלצות. הסתבר גם שהיה פעם בעיר ההול- לות הזאת איזור שנקרא פיגאל, והי- פיגאל הזה היה נועז ואירוטי עד כדי כך שרק למי שמע שמו, איבדו נזירות את בתוליהן ונזירים את עורלתם או משהו כזה.

אח"כ באו אמסטרדם וקופנהאגן, והחטא היחידי שנוחר בשימוש המוני בפריז עיר-החטאים, הוא — לא לדעת צרפתית.

מגיע להם.

רגע של צרפתית

אני, למשל, לא מדבר צרפתית, ויש לי גם סיבות מגוונות לכך, אך בעיי- קר בגלל חוסר התגיון הבסיסי שטמון בשפה הזאת. לדוגמא: גוש (gauche) בצרפתית פרושו שמאל, לא פחות ולא יותר, ולעומת זאת זונה (zona) מש- מעו בצרפתית — מחלת השלבקת. מה הקשר?

והתוצאות המביכות בולטות לעין, אם, למשל, אומר דובר העברית הקטן משפט כמו: במפלגת הגוש יש זונה, המשמעות ברורה והגיונית. אך אותו משפט בצרפתית פירושו: במפלגת- השמאל יש שלבקת. משפט תמוה ל- כל הדעות. אז לכן אני לא מדבר צר- פתית. מה אני צריך את הצרות הי- אלה?

תשקיף

גולדה מחבלת

בספיר

בצמרת המערך מתגברת ההרגשה שגולדה מאיר מחבלת בכוונה בנסיונות ספיר להרכיב עבודה ממ שלה. הודעתה לדתיים שלא תסכים לשינוי החוק "מיהו יהודי" להלכה או למעשה, התנגדותה להשמטת הפריט "לאום" מתעודת-הזהות, ומעשים אחרים, הפכו את מלאכתו של ספיר כימעט בלתי-אפשרית. אחת ההשערות: שגולדה רוצה עתה להסתלק, ומעדיפה לעשות זאת על רקע "עקרוני".

הרמן - יו"ר הסוכנות

על פי דרישה אולימפיטבית של גולדה, יתמנה בימים הקרובים אברהם הרמן כיו"ר הנהלת הסוכנות, במקום פינקוס ז"ל. גולדה לא הרשתה אף להזכיר שמות של מועמדים אחרים. אשתו של הרמן, זינה, היא ידידה רבת-חסות של גולדה.

ספיר ישאר באוצר

אם תישאר גולדה ראש-הממשלה, יו"ר סוף פינחס ספיר לכהן כשר-האוצר, למרות כל ההחלטות הקודמות. גולדה הפכה את המשך כהונתו תנאי אולימפיטיבי לקבלת תפקיד ראש-הממשלה.

ועדת החקירה -

נוקשה?

בניגוד להשערות קודמות, מסתבר כי לפחות כמה מחברי ועדת-החקירה למחלית-המלחמה מגלי יחס נוקשה ביותר כלפי עדים רמיזתיים. דיין חושש עתה מפני תוצאות החקירה, והוא גילה למקורבים שייתכן ויצטרך לפרוש לזמנית מפעילות פוליטית, לאור המסקנות הצפויות. גם גולדה לא היתה מאושרת מן הייחוס אליה, כשעה שמסרה עותקה בוועדה.

דיין פוזל

לעבר למישרד-החוק

מתוך חשש מפני מסקנות ועדת-החקירה רה וגלזל סיבות נוספות, החל דיין מברר אפשרות של מעבר ממישרד-הביטחון למישרד-החוק.

דיין רמו שהוא מוכן תמורת זאת להעלות את אבן לדרגת סגן ראש-הממשלה, עם אפשרות שיירש את גולדה. בכך ישיג דיין כמה יתרונות: (א) יתפטר לפחות זמנית מכהונת שר-הביטחון, שבה התערער מעמדו, עוד לפני שהוועדה תסיק מסקנות, (ב) יעבור למישרד המאפשר לו פירוטומת מירבית, תוך ניצול מעמדו החזק בח"ל, (ג) יסלק את אלון מתפקיד סגן ראש-הממשלה ומסיכויי הירדשה.

רבין במקום אלון?

אלון, לעומת זאת, דבק במישרת סגן ראש-הממשלה. אבל הוא מוכן לוותר על

מישרד-החינוך, שיימסר במיקרה זה ליצחק רבין.

אם יתגשם רעיון זה, יהיה אלון סגן ראש-הממשלה ושר בליתיק, אך יקבל כמה תפקידים המסורים בידי מישרד ראש-הממשלה, והסברה תעבור אז ממישרד החינוך למישרד ראש-הממשלה או למישרד-החוק.

אריק יפעל באמריקה

נסיעתו הקרובה של אריק שרון לארצות-הברית מעוררת חששות בחוגי השלטון. בין השאר סבורים שאריק ינסה לארגן תורמים ימניים עשירים מבין יהודי אמריקה בקבוצת-יחזק שתתבע הקמת ממשלת ליכוד בארץ, וכן שיתקשר עם חוגי הפני טאגון כדי לתת תחת מעמדו של הנרי קיסינג'ר.

תלונות גונן -

שוב לשמגר

כדי להתחמק מהחלטה, העביר הרמט"ב כ"ל שוב למאיר שמגר את חוות-הדעת של פרקליט צה"ל על תביעת האדוף שמואל גונן להעמיד את אריק שרון לדין צבאי. שמגר, שכבר חיזה דעתו בעבר שיש מקום לי מינוי קצין בודק, ולאחר מכן חזר בו ופסל רעיון זה, יצטרך להתלטי שלישית. והפעם אחרי שהעניין הפך פומבי ובעל משמעות מדינית ומישפטית ממדרגה ראשונה, כל זאת למרות שאין לו, כיועץ המישפטי לממשלה, כל מעמד בעניין זה.

חיילים קרביים

אינם רוצים

לטפל באפסנאות

החלטת שילטונות צה"ל, להשאיר אחוז מסויים של חיילים, ששירתו מאז יום-הכיבוש, כדי לטפל בפידור אפסנאות, אחרי שיחרור הכריהם ליחידה, מעוררת התמרמרות רבה בין החיילים הקרביים. ההחלטה היא להשאיר את אותם חיילים 21 יום נוספים. הנפגעים שואלים מדוע לא יגייסו לעבודה זו חיילים שלא השתתפו במלחמה, מפני שאינם משרתים ביחידות קרביות.

מחיר סיגריות "טיים"

יעלה ל-2.20 ל"י

מחירי הסיגריות יעלו כבר בימים הקרובים בכ-25 אחוזים. מחיר הסיגריות הנפוצות ביותר, "טיים", יעלה מ-1.80 ל"י ל-2.20 ל"י. כבר הוחל בהדפסת תוויות-מחיר עם המחירים החדשים, כדי למנוע רווחי אגירה מסוחרים שכבר החלו לאגור סיגריות.

יועלה מחיר

רכב מושכר

צפויה העלאה במחירי השכרת המכוניות, וזאת למרות שמישרד-התיירות הודיע כי לא יסכים לכל העלאה במחירי השירותים לתיירים. העלאה הצפויה היא כשיעור 30 אחוז, והיא תפגע בנוסף לתיירים, בעיקר בפקי דות הככרה ובכעלי מיפעלים, השוכרים רכב אחת לשבוע ביום השבתון שלהם.

פרשת "שוחד"

הטלפונים - תתפתח

פרשת טכנאי הטלפון, שנתפסו בקבלת שוחד עבור זירוז התקנת הטלפון בבתיהם של אזרחים שונים, עומדת להתרחב.

המישטרה חושדת כי לא רק הטכנאים שנתפסו לקחו שוחד, וכי חלק מהשוחד הורעבר לדרגים גבוהים יותר במינהל המלפוני, כדי שאותם טכנאים אמנם יוכלו לזרז את העבודה.

מטוס חדש

י-200 דיילות

חברת "אזיאל" עברה מעבר פיתאומי ומפתיע משפך קיצוני לגאות, ושוקקת רכיב שת מטוס נוסף. בחודש מארס צפויה תנועת-ניסועים בממדי שיא.

אחרי שהחברה פטרה עובדים וצימצמה את הציאות בחודשים האחרונים, נוצר צורך פיתאומי ב-

נסיון לפוצץ את

השגרירות

האמריקאית

תוכנית לביצוע פיצוץ בשגרירות האמריקאית בתל-אביב, נתגלתה עתידית מישטרת מחוז תל-אביב.

בחקירה מישטרתית של חשוד שנעצר, נתגלה כי חומר הנפץ הורכב מכוויית צה"ל. העצור הוא אחד מעורביו הבולטים של מנהיג ימני ידוע.

תוספת עובדים. בין השאר מתכוננת החברה להכשיר מאתיים דיילות חדשות.

יתחדש הקרב על

רחובות תל-אביב

מישטרת תל-אביב מתכוננת לקרב חי מור נגד הכיריונות והפשע, שהתחילו לנבבור בעיר. לדברי מפקדה, ליצב דויד עופר, בכנס פנימי של הקצינים הבכירים, צפויה עלייה גדולה עם שוב החיילים. בין השאר נמסר על רכישת נשק עלידי העולם התחתון מידי חיילים חוזרים, תמורת חשיש.

קשיים לגיוס כספים

למלווה מלחמה מרצון

קשיים ניצבים בפני הוועדה לגיוס מלווה מלחמה מרצון לממש התחייבויות של אנשי-עסקים וחברי רות כלכליות. הוועדה היתה אמורה להגיע למיליארד לירות. עד עתה גויסו כ-800 מיליון ל"י, ואנשי עסקים רבים הודיעו שלא יוכלו לעמוד בהתחייבויותיהם.

עבודת הוועדה תסתיים כנראה בחודש מארס, ועד אז היא מקוה להגיע ל-900 מיליון.

מעדכנים שמות

הנופלים

עשרות רבות של עורכדיין, המוצבים במישרד קציני הערים בכל הארץ, עסקו בימים האחרונים בביקורים אצל מישפחות הנופלים, כדי למנוע טעויות או שיבושים בשמות או בדרגות של הנופלים. שיפורי סמן בקרוב בחוברת מיוחדת. לעורכדיין המבקרים אצל המישפחות השכולות, נכונות מדי פעם הפתעות לא נעימות. הקרובים מתקיפים אותם בשל מחי דלי צה"ל ובשל הטיפול הקלוי בענייניהם.

התנצלות על כוס קפה...

גיוסם של העובדים החיוניים בקו הייצור המורכב והמסובך של קפה 18 קראט גרם מחסור בשוק בקפה זה.

אנו מתרכזים עתה במאמץ לחדש את הייצור של 18 קראט קפה נמס גבישי ובקרוב יוכלו כל אוהבי הקפה שהתגעגעו ל-18 קראט – להשיגו.

עלית מבקשת מכל הפונים אליה להאזר במעט סבלנות ומקווה כי 18 קראט קפה נמס גבישי יהיה – בקרוב שוב אצלכם.

עלית

עלית הקפה הנמס

מבול הגלויות והמיכתבים של החיילים, הממשיך להציף את המערכת, מעיד על כך שאנשי סדר ומילואים רואים בעיתון זה את הביטאון המשקף את רגשותיהם.
יש לכך, בוודאי, כמה סיבות. אחת מהן היא שהעולם הזה היה העיתון הראשון שהחליט לחשוף את מחדלי המלחמה, ובכך פתח דף מכריע. סיבה אחרת היא שכמה מחברי המערכת, שגויסו ביום-הכיפורים, ממשיכים לשרת ביחידות קרבניות עד היום, ומבטאים בכתבותיהם את רגשותיהם האישיים — רגשות שהם נחלת מרבית החיילים הקרביים. בין אלה הצטיינו במיוחד, יגאל לביב וזאב יפת — וכמובן הצלם רמי הלפרין ז"ל, שהצטרף ביוזמתו ללוחמים בלי שחוויל ונהרג תוך כדי קרב. אין הם כתבים צבאיים, ואין להם אף אחת מן הזכויות של כתב צבאי. אבל דווקא בכך כוחם. מכיוון שהם חיים בקרב החיילים הקרביים, ומתחלקים עימם בכל, יש בכוחם לבטא בצורה בלתי-אמצעית את רגשותיהם.

לביב ויפת בשדה
פ"י המסורת

מבלי לדעת זאת, הם המשיכו בכך במסורת הקשורה בעצם לידתה של מערכת זו. במלחמת-העצמאות שירת אורי אבנרי כטוראי, ולאחר-מכן כמסייף, בחטיבת גבעתי. מאז היום הראשון של שירותו, ניצל כל רגע של פנאי כדי להעלות על הנייר את חוויותיו, ולשגרם לעיתון-הערב שהוצא באותם הימים על-ידי הארץ, "יום-יום". רשמי מות אלה פורסמו במשך כל מהלך המלחמה, ותיארו לא רק כמה מן הקרבות המכריעים של אותה מלחמה כפי שגראו בעיני הלוח"מים עצמם, אלא גם חוויות ודיעות שרווחו בחזית.

החיילים הקרביים של אותה מלחמה הסתייגו בצורה בולטת מן הכתבים הר"צבאיים הרשמיים, שהיו ברובם פרוטקציונרים של מפלגת-השליטון. לכן לא יכלו הכתבים לשקף את רוח גודייה-ההנהגה ויורשם, צה"ל. שום מיסמך מרשים לא יצא ומקבוצה זו. ואילו אבנרי, שהי בין החיילים הקרביים והיה אחד מהם, חיבר סידרה של רשימות שהפכו כבר למחרת הדפסתן לביטוי המוכר של הצבא הלוחם. רשימות אלה כונסו בתום המלחמה והפכו לספר בשדות פלשת 1948, "רבי-המכר הגדול ביותר באותם הימים. ההכנסות שימשו לרכישת העולם הזה (יחד עם הלוואה שקיבל אבנרי ממישרד-הביטחון, במסגרת שיקום פצועי-המלחמה).

"זאב, כתוב על זה!"

בימים אלה יושב אבנרי עם החברים המגויסים של המערכת, והחליף עימם רשמים. מוזר עד כמה דומות החוויות שהיו לו או לחוויות חבריו היום. כספר אבנרי שבאמצע המלחמה יצאה לפתע פקודה שאסרה על חיילים לכתוב בעיתונות. הדבר בא אחרי שהוא תיאר כמה קרבות שבהם השתתף, תוך מתחית ביקורת על החלטות הפיקוד. אבנרי התעלם מאיסור זה, ורשימותיו הוסיפו להופיע, ואז, כעבור כמה שבועות, נתקבלה בפלוגת שוטלי-שיטון מעטפה שנושאה את חותמת מפקדת החטיבה, ושהיתה מיועדת לר"צ אבנרי אורי. במילים ספורות הביע מפקד החטיבה, שימיון אבידן, את הערכ לכתבה מסויימת של אבנרי — שנכתבה ושפורסמה בניגוד לפקודה. (אותה כתבה העלתה על גס את תפקידו של חיל-ההגלים במלחמה, לעומת החילה שנקשרה או ליחידות-השירות הראשונות).

חבריו סיפרו על חוויות דומות, מפקדים שונים מתייחסים בצורה שונה להימצאות חיילים כותבים ומפרסמים ביחידותיהם, והדבר הוא גם אמת-מידה לרמתם. כל החברים סיפרו על חוויות חוזרות: אחרי שנפוצ ביחידה שהם כותבים, התרגלו חבריהם לפנות אליהם בכל הדמנות ולהאזין בהם: "זאב, כתוב על זה!" או "יגאל, תפרסם את זה!" — ככל שמשו הרגיו אותם. באוזני אבנרי עוד צילצלו המילים, שנאמרו לו פעמים ללא ספור במלחמה אחרת: "כתוב, אורי!" וגם חוויות טראגיות, כיום, כמו אז, נוהגים חיילים ביחידות כאלה לספר להוריהם היכן הם נמצאים, ומה הם עושים. כאשר חייל כזה נהרג, פונים הקרובים, כמובן, אוטומטית אל תהביר-הכתוב — והוא ממלא אז גם את התפקיד המעצב של מדווח על רגעים האחרונים של יקירם. כל זה אינו יכול לקרות, כמובן, לכתב רשמי, המבקד ביחידה ונעלם. אבל המעורבות האישית של כתב במאורעות היא תכונה אופיינית לשבועון זה.

תצלום הרב

בשבוע שעבר נבחר חנניה גיבשטיין לראש עיריית ראשון-לציון. בישיבה נכח גם הרב של העיר, יהודה דויד וואלפא. שבלט בשורה הראשונה. איני יודע אם ראש-העיר החדש תמה על כך או לא. על כל פנים, הוא לא הזמין את כבוד הרב למעמד זה.

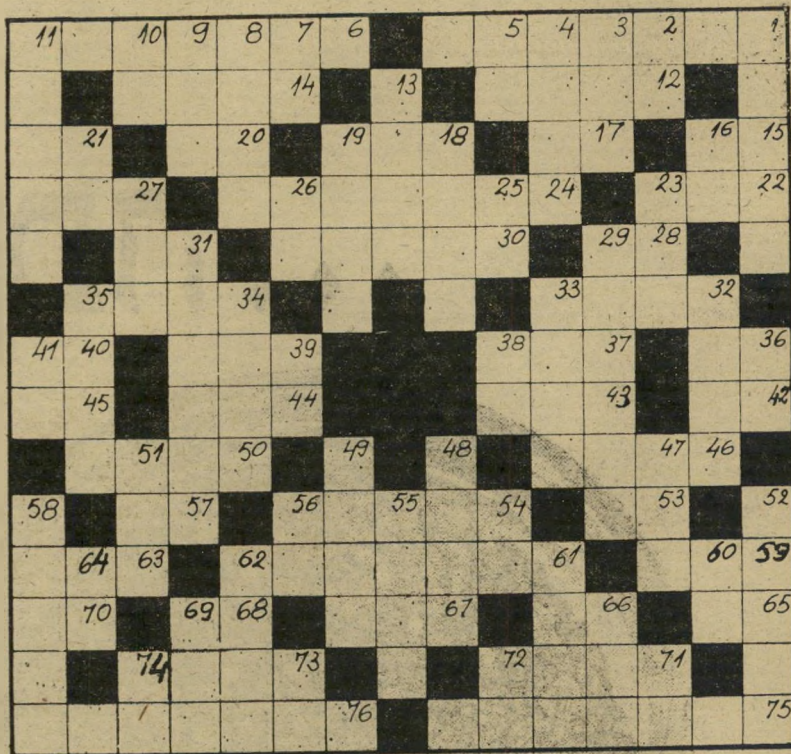
הרב הוזמן על-ידי העולם הזה. זה קרה כך: הכתב אריה לביא עסק בדיווח על פרישת הצירעלית-נאי חסר-התקדים, שהגיש הרב נגד הרבנות הראשית. הוא הצליח לקרור את הפרטים, אך חסר לו דבר חשוב: תצלומי של כבוד הרב.

הרב, המכהן בתפקיד זה זמן קצר יחסית, לא הרבה להצטלם. בידעו שהעולם הזה מבקש להנציחו, הוא גם לא יצא מביתו. הכתב כבר עמד להתיאש, כאשר שמע שבאותו ערב מתקיימת ישיבת מועצת-העירייה החדשה, בה עמד להיבחר גיבשטיין. כך צץ רעיון. אחת ממכירת המערכת טילפנה לכבוד הרב, הוזמנה אותו לישיבה החגיגית. הרב שמח להזמנה, שאל היכן מתקיימת הישיבה. המזכירה מסרה לו את הפרטים. "אם ירצה השם, אבוא". הבטיח הרב. חצי שעה לפני פתיחת הישיבה המתין צלם המערכת אלכס ברנובסקי במקום. בשעה שמונה בערב בדיוק הגיע כבוד הרב, התיישב בשורה הראשונה, ליד רבי-פקד גבריאל שטרנברג, מפקד מישטרת ראשון-לציון. שם צולמה התמונה, שהופיעה בגיליון האחרון, יחד עם הכתבה.

וכך היו כולם מרוצים: הכתב, הצלם, העורך, כבוד הרב וראש-העירייה החדש, שפתח בתקופת-הכהונה החדשה שלו כשיחסי עם רב עירו הגיעו לשיא ירי-

1902

תשבץ העולם הזה

מאוזן:

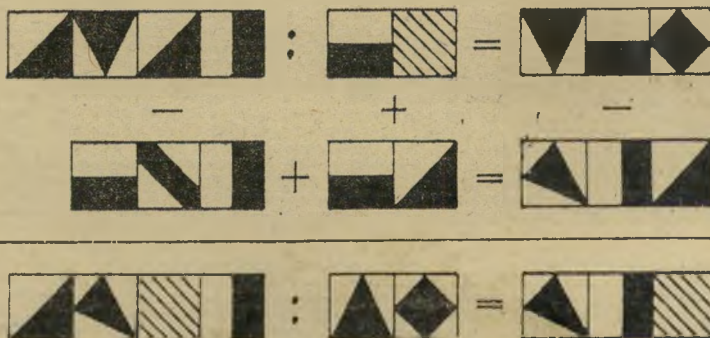
1. חורש. 2. "מדע" קדום, העוסק בהפיכת חמרים לזהב. 3. תבלין. 4. היכן? 5. טנא. 6. להבה. 7. חטא. 8. ישר. 9. מילת שלילה. 10. בו טומנים את המת. 11. קיבוץ בדרום הארץ. 12. הארץ בה ישבו אבותינו במצרים. 13. מכני נוח. 14. גוף קטנטן. 15. שמו הפרטי של סופר צרפתי מפורסם. 16. קבוצת ארצות באירופה. 17. גורם נזק בדרון. 18. מינוסטר. 19. אפיק מים. 20. סיים. 21. ילוד זכר. 22. אות, סימן. 23. מרה, התקוממות. 24. כאב. 25. מילת שלילה. 26. מקודש, מכובד ביותר. 27. משבעת המינים. 28. בן צאן. 29. גבור אפוס שומרי קדמון. 30. מספר ימי ספירת העומר. 31. שבכה. 32. מלך ספרד בימי הגירוש. 33. שרלוק הולמס היה כזה. 34. מוגת בחשמשל. 35. בתוכה מפר תן, אסקופה. 36. שונק גרגירי תבואה. 37. מלך. 38. מסדרון. 39. בית-ספר תיכון. 40. מדינה בצפון ארצות-הברית. 41. מין.

מאונך:

1. מדינה בצפון ארצות-הברית. 2. מין.

חשבץ 1902

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

הפסח החמור ביותר הוא זה המתבצע כשלקורבן אין אפשרות להתגונן. גנב או שודד, יהיו אלה אנשים שבתחתית הסולם החברתי, לא יבצעו מזימותיהם כנגד נכים, זקנים, ילדים או כל אדם חסר-מגן בצורה מוחלטת.

הפעולה האחרונה של ממשלת ישראל הוכיחה מעל לכל ספק כי היא שייכת לסוג הפרשנים הגבוים והשפלים ביותר. העלאת מחירי המצרכים הבסיסיים, מבלי להתחשב בכך שדבר זה פוגע בראש ובראשונה בחלשים ביותר ובפגיעים ביותר, מבלי להתחשב בממדיו הגיוס של אנשי מילר איס, ומבלי להתחשב שאנשים נהרסו מר בחינה כלכלית, מראה כי נוסף לעיוורון וטיטוס-חורשים, יש לממשלה זאת תכונות של פושע מן הסוג הנחות ביותר.

אין זה מעשה הגון או חינוכי להכות ילד. אך כשילד זה, יריו קשורות מאחוריו, הופך המעשה לחמור ולבלתי נסבל ב-חברה מתקדמת.

ירשם מעשה זה של ממשלת ישראל לזכרון עולם יחד עם הרבה ממעשיה האחרים.

דני גראור, פתח-תקווה

אם אין קמה

אין נקניק

או זהו. יצא המרצע מן השק. החשדות העמומים שלנו התאמתו. בדאגה רבה אני עוקבת כעת אחרי מחירי הירוק והסביון. אם יעלו גם מחיריהם, ידינו לא תשלג עוד לשלם בעד הנקניק. מצורף קטע שהופיע בירידות אחרונות ב-29.174 המאשר את החשדות:

● **נקניק. התיקרות מוצר זה צפויה הואיל והוא מכיל כמות גדולה של קמה.**

אורטה רוזנברג, תל-אביב

מעשה

בשעויות

למי שלא יודע, מרק מבשלים מכל מיני דברים וגם משעויות. והנה, בין כל שאר הקניות לערב שבת, קילו שעויות בחמש וחצי ל"י. לאחר ניקוי השעויות, שקלתייה מחדש לפני ש"הכנסת אותה לסיר הבישול. השעויות הנקיה והרטובה (שהוצאתיה מסיר מלא מים בו היתה שרויה) והראויה למאכל, שקלה 800 גרם בקירוב.

פנימה נג'ר, קריית-חיים

ההיסטוריה

חזרת

כשם שמדינת-ישראל קמה כחמש שנים לאחר ששליש מהעם היהודי יכול היה ל"הינצל בה, כך ב-1974 אימצה הממשלה, באיחור של חמש שנים, את העמדות שלכם.

וזאת לאחר התעצמותן של מדינות-ערב, פרוץ מילהמת יום-הכיפורים, נפול למעלה מאלפיים חיילים, אובדן יתרון מיקוח וכל העשוי לנבוע ממנו.

אין זו כלל נחמה שלא נכנסתם לכנסת, אך תיכנסו להיסטוריה.

שזמית ברגר, ירושלים

תופעת

אורי גלר

הרשו לי להעיר מספר הערות בקשר לכתבות שהופיעו לאחרונה בעיתונכם על אורי גלר — בהן הצגתם אותו כנוכל וזיון ידניים.

לאחרונה תופיע אורי בסקנדלניה, ב"הצלחה מסחררת. הוא הוכיח מעבר לכל ספק את יכולתו בקריאת מחשבות, עיקום ומלגות עבות עלידי מיושם בלבד ו-הפעלת שעונים שחודלו מומן לפעול. בהקשר לכך אני רוצה להעיר כי העם

(המשך רומח 8)

הדואר הצבאי של

העולם הזה

ברצוני לציין לשבח מחווה יפה של המורים הערבים בנצרת, אשר שלחו לי ולחברתי הבילה יקרת-ערך ושימושית. אני עצמי מורה ומחנך בבית-הספר ת"י כון במיגדל-העמק, וטרם זכיתי להבילה כה יפה.

אם נתגבר על קנאים צרי עין ואופקים, נוכל גם להגיע לשלום באזורנו.

שלמה גורדמן, ד"צ 3153

אני משרת מאז יום-הכיפורים ועד ל-הודעה חדשה.

ידי פעם אני מזדעזע מחדש לשמע ה"דרישה לגייס את בחורי הישיבות. אני מעדיף לשבת בקו זמן כפול, ולבדד שיהיה לי הביטחון שמי ששומר עלי אינו שייך לפרצופים הללו.

איננו נלחמים בדמנו כדי להפקיר את השמירה על חיינו בידי פוגיביצים למי-ניהם.

אני תובע מכם להפסיק לדרוש לגייס נמושות — גם בלעדיהם יש מספיק.

אדרד נתנון, ד"צ 2178

האדמו"ר מלובאביץ ציונה להדפיס את ספר התניא בפא"ד (מן העיתונות).

הסידי חב"ד שאצו לבצע את מיציות האדמו"ר ונתבקשו להסביר משמעות ה"מעשה הסבירו שאין שואלים אחרי הורי את האדמו"ר.

ההסבר אוילי כמו ההוראה והמעשה. צה"ל יושב בפא"ד, כמו גם ברוב ה"שטחים האחרים שכבש אחרי 4.6.67, כדי שיהיה לו מה להחזיר, אם וכאשר תהיה נכונות לתת תמורה נאותה בעבור החזרה זו.

הדפסת ספרים יהודיים במקום כזה ומתן פירסום פומבי לזה, משרתת את האינטרסים של הרואים בציונות תנועת כיבושים והתפשטות — והיתה לכן מיותרת לחלוטין.

יוסי להב, ד"צ 2767

הייתי רוצה להסב את תשומת לב האח"ראי לכך, על ביזבוז הדלק של קציני צה"ל מדרגת סג"אלוף ומעלה החייבים (?) לה"ר גיע במכוניות הפרטיות עד לדלת המטוס הממריא דרומה.

ישראל עמק, ד"צ 3030

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

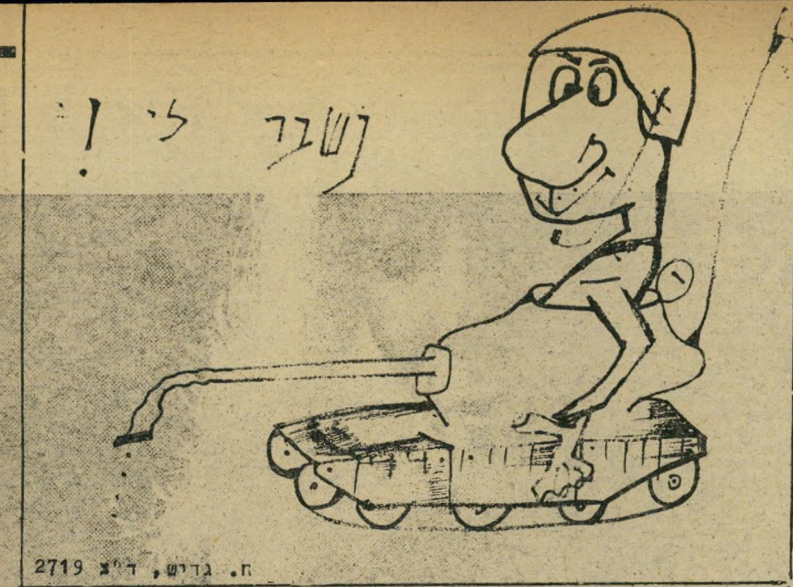
מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

על התחשבות שילטונות צה"ל במצב הקיים תעיד העובדה הבאה:

מצד אחד מגויסים נהגי מילואים קשי"שים ובעלי משפחות, כולל 18 נהגים אשר לטענת איגוד מספקי הגז שיהיו יורשים יכול לפתור את בעיית אספקת הגז בכל המדינה. מצד שני רואים בתוצאות הערים מכוניות של קצינים בכירים בהגנות בידי נהגים הצמודים. בחלק מהמקרים ראיתי מכוניות קצינים הונות ליד מספרות ל"גשים כשהן ממתנות לאשת הקצין.

אני סבור שלאור המצב צריכים כל הקצינים עד דרגת אל"ם, שלהם נהגים

ח. גריש, ד"צ 2719

אליכם (העולם הזה 1899) את הפסקה ה"אחרונה" שילחו את הפציפיסטים אשר עובדים במערכת עיתונכם לצח"ל. לאפשר לחיילים חופשות לעיתים יותר תכופות. איפירסום מילים אלו אינו מזדהה עם סיסמתכם, "בלי מורא, בלי משוא פנים".

אהרון כהן, ד"צ 2667

הפסקה האחרונה הושמטה מפני שעובדתית אינה נכונה: רוב חברי ה"מערכת" משרתים ביחידות קרביות, גויסו עם פרוץ המלחמה ורבים מהם עדיין ממשיכים לשרת. אחוז החיילים הקרביים בי"עבר ובחזרה, במערכת העולם הזה עולה על אחוז זה בכל עיתון אחר בארץ.

שונאי ישראל יכירו לכם בוודאי תודה על זריקת המורל שמצאתי בעיתונכם ב"זכור

מעליש הכל יעבור, עוד ניפגש בעיר על כוסיית. ונספר בין שיר ומיזמור על הקו ועל החזית.

ולצלילי מיתרי גיטרה נזכור את ברנך, יהודה וגיל, שאינם יכולים לשבת איתנו לשיק כוסיית ולפזז בשיר.

לכבודם נרכין ראשו ולא נשכח אותם לעד. ונודה להם על חיינו אשר לנו נתנו מתת.

וכשנשב יחדיו לבילוי לשנות, לספר, או לשיר, נשאיר תמיד מקום פנוי לברנך, יהודה וגיל.

איתן נתן, ד"צ 2052

מיסגרת "CATCH 22" חי וקיים" (זו הארץ, העולם הזה 1898).

אני נתשב לאדם בעל חוש-הומור, ה"מסוגל להינות אף מבדיחה שיש בה מן ההלקאה העצמית. אך להעתי כאן עברתם על הגבול של הומור ונכנסתם לתחום ה"פאזוכיוס הפתולוגי. תיבש עטכם!

סרן יוסף רוטמן, ד"צ 1448

נראה לי ולחברי כי הקו שבחרתם לאחי רונה לתקוף בדברים רציניים המעניינים את הציבור ותכואבים לו — זו דרך נכונה.

לפחות ידעו שישנו עיתון אחד בארץ היועד להגיב לעניין.

צבי, ד"צ 2548

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

לכן, כל מכשיר שיתקבל בעיקבות פיר"סום המיכתב הקודם, יחזור עלידינו לוועד למען החייל. עבור יחידות הזקוקות לו.

דויד גבאי, ד"צ 2130

בהעולם הזה (1898) התפרסם מיכתב בשמי בנוגע לבקשה לתרום טרניסטור ליחידתי. המיכתב לא נכתב עלידי ובידיעתי.

היות ובינתיים ובאמצעות הוועד למען החייל, הגיעו אלינו הרבה דברים הדרושים לנו להקל ולהנעים לנו את החיים. אינני חושב שיש מקום והצדקה ליוזמה פרטית בנדון.

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

הדני הוא עם ישר כמו סרגל, והטלוויזיה שלו היא ממלכתית ולא מיסחרית, והמראיין הודיע עוד בתחילת התוכנית שהם מתייחסים לתופעה במלוא הרצינות והאחריות. ישבו מול אורי שני פרופסורים שזילזלו בו תחילה, אבל אחר-כך הם הודו בפה מלא כי הוא ניחן בחושים פארא-פסיכולוגיים והוא ממש הדהים אותם ביכולתו.

לאור כל זאת, אני חושב שיש להתייחס אל אורי גלר ברצינות ולנתח את התופעה הסנסציונית הזו.

איציק ראובני, דנמרק

היחס המשפיל

לפרופ' לייבוביץ

בימים אלה, ימי הפרדת הכוחות, ימים בהם חוזר בו אפילו משה דיין, לפחות מילולית ומעשית גם אם אין הוא שלם עם כך בליבו — מתפסות המיליטנטיות, העיוורת והנואלת של שש השנים שלאחר מלחמת ימים שאף חלק גדול בעם מבין שעלינו להמיר את דוקטרינת הקלומטרים בדוקטרינת כוח המחץ, ואת דוקטרינת אף שעל בדוקטרינת הנכונות להכיר, לוותר ולהתפשר — כדאי לזכור כי מיד לאחר מלחמת-ששת-הימים, עת עם ישראל היה שיכור ניצחון, היה איש אחד שהתריע על הסכנה בטירוף זה, בפטריוטיזם מעורר

שאול פרידלר
הסכנה שבטירוף

התחלה ובגיחוך של האיית ה"גאולה" מתקרבת". הוא הזהיר מפני הנואלות שבראיית קווים גיאוגרפיים כגבולות אסטרטגיים בטוחים — איש זה הוא המדען וההנהיגות הדעות הדגול פרופסור ישעיהו לייבוביץ.

מזעזע הוא היחס המעליב והמשפיל לו זכה איש דגול זה על דבריו. כדאי שלא נשכח אותו — הוא חי ויושב בתוכנו.

שאול פרידלר, קריית-שמואל, חיפה

האומץ

בפחד

קראתי את אחד מהמאמרים שלכם בזו הארץ, כיצד לנהוג במשפחות הנעדרים, הודעו עלי מאד מביטויי הצחק על המשפחות המיוסרות הכואבות כאבים שאין לכמותם.

תתבישו לכם! מאוד חרה לי איך אתם כותבים דברים כאלו עליהם: "להכות על ראשם במכשיר קהה, להשפירץ מים צביר עים בקילוחים עזים" וכו'.

אתם פחדנים אם לא תדפיסו מכתב זה. רימונה, תל-אביב

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרים המר נות למכתביהם.

BROADWAY 100
INTERNATIONAL QUALITY

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.
סוכר קינג סייז, תערובת אמריקאית, תוצרת דובק.

זמני בהחלט

אחת האמונות הטפלות המתהלכות בארץ היא שצריכים להקים ממשלה. לא רבים יראו יער. אין שום צורך מזה.

הכנסת החדשה יכולה להמשיך להברר, והממשלה הישנה יכולה להמשיך ולמשול. מבחינה פורמלית ומעשית, זה אפשרי בהחלט.

הדחתי או להעברתי למישרד ממשלתי אחר — אחרת יתפוצץ כל העסק.

אבל ליונים שבמערך קשה להפסיק. מה יגידו עליהם הנוחרים של "בכל זאת מערך"? מה יגידו חברי מפ"ם? אבל בממשלת-המעבר, אין בעייה. כל אחד נשאר במקומו. איש אינו מדיח איש. היונים יישארו נאמנים לעצמם, ומשה דיין יוסיף לעשות במערכת-הבטחון ור בשטחים המוזקקים כאוות נפשו.

הואב הבורד יהיה שבע, והכיבי שות תישארה שלמות. הכל יהיו מרוצים.

החיתון ימשיכו להתחנך בקפריסין, והמתחילים ימשיכו להתנהל, והחריגים ימשיכו להרוג — ולע יוכלו להמשיך ל"קסרג. לגנות ולהציג בפני עם ועדה את הגיונות המיקצועיות.

יפיו אמית.

הדתות והסעד. בקיצור, המפד"ל מוכר ה ה היכנס לממשלה.

אבל איך עושים זאת, כאשר יש התחייבות לשמור על ארץ-ישראל השלמה — התחייבות בכתב שניתנה למתנחלים, שלמען קיומה פועלת קבוצת-החלץ של הצעירים המיקצועיים?

אין מצטרפים, כאשר יש התחייבות לעמוד על תיקון החוק "מיהו יהודי", וגולדה אינה רוצה?

וא היפיו הוא מצבו של המערך עצמו בממשלה כזאת.

למערך יש רוב בממשלה. והי רוב קובע.

זוהי הסיבה העיקרית להתנגדות המערך להקמת ממשלת-חירום מקייר-אל-קיר. ממי שלה כזאת, שבה ישתתפו כל סיעות הר כנסת מלבד הקומוניסטים — לא יהיה בה רוב למערך. אפילו לא תשתתף בה סיעת ר"צ. יהיו אנשי המערך בה מיעוט של 54 מבין 112. אף אם לא ישתתף בה גוש אגו-יפא"י, יגיע בה המערך בקושי

ממשלת-המעבר היא פיתרון מצויין. נשארים בממשלה, מבלי שיהיה צורך להצטרף לממשלה. פשוט אייפאשר לצאת מממשלתי-מעבר. אפשר להשתתף במלוא המרץ בחקיקת השלד השוטף, מי כדי לשאת בקורטוב של אחריות.

גם מבחינה דתית, אין כל פסול בי ממשלת-מעבר. הרי כל העולם הזה אינו

אדם תמים יכול לשאול כאן: אם הכל מרוצים, ורוצים לשבת ביחד, מדוע לא תיהפך ממשלה זו לממשלה סדרי רה? מדוע לא תציג גולדה מאיר את אותה הממשלה בדיוק בפני הכנסת, ומדוע לא יצביעו חברי הסיעות המרוצות למענה.

"אה!" ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

אייפאשר, יש "מיהו יהודי". וארץ-ישראל יש.

מי שקורא את חוק-יסוד הממשלה, שנתקבל בכנסת לפני כשבע שנים, ישים לב לחור מזור הקיים בו. הוא מצוי בין סעיף 10 לסעיף 11.

סעיפים 6 עד 10 מטפלים בסדרים של הרכבת הממשלה. הדברים ידועים: הנשיא מטיל את התפקיד על ח"כ פלוני. הח"כ עוסק בזה 21 יום ועוד 21 יום, הנשיא מנסה ח"כ שני, וכן הלאה. עד שבא הרגע המר והנמהר, בסעיף 10, שבו נאלץ הנשיא להודיע ליור הכנסת "שאינו רואה אפשרות להגיע להרכבת ממשלה."

כך אומר סעיף 10. סעיף 11 פותח במילים: "נתקבל חוק על התפטרות הר כנסת..."

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

"אה!" ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ממשלת-המעבר: מדוע לא תכהן לנצח?

זוהי פוליטיקה. איש מבין השותפים למשאל-דעתן הקואליציוני אינו חושש לדבר לעניין ולהכריע הכרעות ענייניות. הוויכוח כולו הוא אידישנס סטור. במהשגים מקר בלים. אבל לפוליטיקה יש חגיון אחר, מטורף, וקשה להגיע להסכם.

למחצית — 54 מבין 106. המערך יכול לוותר על קווייסוד, על עקרונות ועל מצעים. הוא יכול להסכים למדיניות שתביא למילחמה תוך חצי שנה. לא גורא.

אבל המערך אינו יכול להסכים לממשלה שהוא לא יהווה בה רוב, ושבו לא תהיה לו שליטה בידי דית עד הכסף, המישרות, האוצר, בליהתקשורת, המישרה והצבא.

כל זה, והרבה יותר מזה, יש למערך בממשלת-המעבר.

הוא שוקט בה שידטון ביודעי. הוא עושה בה כבתוך המיטבת הר פרטי של גולדה. למרות שנותרו לו רק 54 ח"כים, ובכך הם הערבים, הוא ממשיך לשקוט כאילו היה לו רוב מכריע בכנסת.

אלא מעין מעבר — פרוודור — לעולם הבא.

הוא הדין לגבי חל"ע. גם מצבם טוב יותר בממשלת-מעבר-נצחית.

ל"ע אינם שולטים בתקציבי סעד, פנים ודת.

אין להם פרה קדושה, שאפשר לחגוג אותה הרבה. מסרו להם רק פרה רזה מאד, התיירות, המפיקה רק כמות צנועה מאד של חלב.

אבל חל"ע מסתדרים, תודה לאל. יש להם אימפריה כלכלית גדולה מאד, בהשר וואה למבדי מיפלגתם. אימפריה זו גיוונה מעורה ממשלתית נדיבה, בשקט-בשקט. והיא מוכיחה את חשיבותה ביום הבחירות ובארבע השנים שלאחר-מכן. חל"ע אינם יכולים להתקיים מחוץ לממשלה.

אבא אין יבולים חל"ע להצטרף לממשלה, אם זו תשנה את החוק "מיהו יהודי"? ואם תקבל קווי יסוד שיגידו בגדיו שמטרת הממשלה היא לחבל ודטרפרד ודפוצין כל הסדר-שקום, שיביא להחלוקת תה מחוש של ארץ-ישראל, ולי פירוז רמת-הגולן וסיני?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

זוהי פוליטיקה. איש מבין השותפים למשאל-דעתן הקואליציוני אינו חושש לדבר לעניין ולהכריע הכרעות ענייניות. הוויכוח כולו הוא אידישנס סטור. במהשגים מקר בלים. אבל לפוליטיקה יש חגיון אחר, מטורף, וקשה להגיע להסכם.

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

זוהי פוליטיקה. איש מבין השותפים למשאל-דעתן הקואליציוני אינו חושש לדבר לעניין ולהכריע הכרעות ענייניות. הוויכוח כולו הוא אידישנס סטור. במהשגים מקר בלים. אבל לפוליטיקה יש חגיון אחר, מטורף, וקשה להגיע להסכם.

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

זוהי פוליטיקה. איש מבין השותפים למשאל-דעתן הקואליציוני אינו חושש לדבר לעניין ולהכריע הכרעות ענייניות. הוויכוח כולו הוא אידישנס סטור. במהשגים מקר בלים. אבל לפוליטיקה יש חגיון אחר, מטורף, וקשה להגיע להסכם.

מה פתאום? מי אומר שנתקבל חוק כזה?

כדי לקבל חוק, דרושים 61 ח"כים. כלומר, 61 ח"כים צריכים להיות משוכנעים שעריתך בחירות חדשות כדאית לי מיפלגותיהם ולהם אישית.

מה יקרה אם 60 חברי כנסת — למשל, נבחרים המערך והמפד"ל — לא יהיו סבורים כך, למרות שאין אפשרות להקים ממשלה חדשה? לשי חוקי ישראל, ממי שיכה הכנסת לכהן, מבלי להקים ממשלה. אין בה עוד הליכים להקמת ממשלה חדשה, ואין היא מתפוררת.

והממשלה הקודמת, שהוקמה בי כנסת הקודמת, ממשיכה בתפקיד, כממשלת מעבר, לראש הגבחה.

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

אה! ישיב הפוליטיקאי, "אהההההה!"

ואשר לארץ-ישראל השלמה — הרי שרי המפד"ל הם בסוד העניין, והם יודעים היטב שמגוי אגמור עם הממשלה לחבל ביוזמת קיסניג'ר הרבה זמן לפני שה-פרופסור יגיע לגדה המערבית. או למה לעורר בעניין זה משברים עכשיו?

רס"ר צנחן בין חותמי העצומה

איש החוף פורע חוב

אשכנזי שוכת מוד בניין ראשיהממשלה

במדינה

העם

איש המופת ממוצב החוף

המונים עלו ברג

אל האיש שהעביר את

מירחמותו מן המוצב המבודד

אל משרד הביטחון

"עוד דון קישוט אחד!" אמר פקיד מי תוסכל, משך בכתפיו והמשיך בדרכו.

"הלוואי והיו אלף כאלה, אז כל העסק היה משתנה!" אמר צעיר, שנראה כאילו חזר זה עתה מאפריקה.

"מי יודע, אולי זה יועיל?" הירר בקול רם סטודנט מוקן.

אדם בודד. בכל פעם, כאשר התיסכול הלאומי מגיע לשיא חדש, וכאשר המיסד הפוליטי מתגלה ככל חוסר-אנו, מתעורר בארץ אדם בודד למילחמת-יחיד.

כזה היה דוד ניב, הגיאולוג הנחשב אל הכלים, שתתעורר מול התגברות השחיתות הכלכלית, ופוצץ את פרשת נתיבי נפט.

תמונתו של אריק שרון, עם התחבור שט המפורסמת, מושכת מייד את העיין בתערוכת יגאל תומרקין. היא מורכבת על סקסט בכתב-ידו של האומן. לא כל מבקרי התערוכה טורחים לקרוא את הטקסט הזה, אולי מחוץ מחשבה שהוא משמש רק לצורכי קישוט. אותם שטרחו, נדחמו.

כי המילים העוטרות את ראשו של אריק שרון, כמו הילה של קדושה, רחוקות מאד מהילה. הן מהוות מינשר של זעם נגדו.

כתב תומרקין בתמונה: "...אז החליל הדיון אם להמשיך את הצליחה. שר הביטחון ביקש שנחזיר את הכוחות בחזרה ונוציא את הצנחנים ולא נמשיך בצליחה. הוא אמר: 'צריך לקבוע קו אדום. משעה שאין גשר, לא צולחים.' גם בר-לב וגם גונן התנגדו לה. היה ויכוח שבו נאמר שאפשר היה לא להתר חיל. התחלנו 'עושים צליחה'."

הבוקר מצא אותנו ללא גשר, עם הצני חנים בצד השני.

מהפיקוד שאלו את אריק: מה קורה ב ראש-הגשר? והוא עונה: "הכל בסדר, אנחנו נבנה את זה, אין מה לדאוג. עוד שעה, שעה וחצי הכד (אצל ה מצורים) מתמוטט. אני רוצה להמשיך לרוץ קדימה."

נאמר לו: "אריק, עכשיו הבעיה זה ראש-הגשר. עד שראש-הגשר לא מאובטח, והצירים מאחור לא פתוחים והגשרים אינם מוצבים, אי-אפשר לרוץ קדימה." והוא רוצה להעביר את האוגדה.

נניח שהעביר את האוגדה, איך יעביר אספקה. תחמושת ודלק כשהציר מאחוריו חסום, וגשרים אין? זהו חוסר אחריות ממשות?

אמנם במלחמת ששת-הימים רץ האלוף גונן קדימה, הגיירי נסגר והיה צריך ל פותחו מחדש, אלא שאז נשבר הצבא ה מצרי כבר ביום הראשון, והפיקוד ידע שזה אפשרי. ביום צליחת התעלה, היום ה-11 למלחמה, הצבא המצרי לא נשבר. למעשה, החל מן היום השלישי למלחמה

הקיצוני ביותר להצביע נגד — בתנאי ש מועמדי-הנגד יהיו גם הם אנשי המיסד, ושלא יגידו, חלילה, דברים חריפים וחי רגיים מדי.

המייבחר הגדול. דרוש אדם חריג כדי לחרוג ממיסגרת זו, ולצאת להפגנה למען דעותיו. ודרוש אדם מיוחד מאד כדי ל צאת להפגנת-יחיד, ללא אירגון ותיכנון, מתוך תיקוה ערטילאית שהאחרים יצי טרפו אליו מעצמם.

מוטי הוא אדם מיוחד כזה: איש מופת. השבוע, מול משרד ראש-הממשלה, עמ דה למיבחן שאלת פשוטה: האם יצטרפו אזרחי ישראל לאיש-מופת כזה. גיבור מילחמה אותנטי, אדם שאינו נושא שום דגל מיפלגתי או אינטרסני?

היה זה המיבחן החשוב ביותר לאזרח הישראלי מאז יום-הבחירות.

הפגנות

מיטריה ירושלים

"תררי מהאזטן, כאן מפנינים

עז אמת!" קראו המפנינים

הרטובים בזעם

הגשם השוטף, שפינה את מקומו לברד

שרון כוכב-עולה של האופוניציה, ויכול לתת גיבוי טוב לדין כתמורה להפיכתו לגיבור הבלעדי של מלחמת יום-הכיפורים. ואכן, האלוף שרון אפוף ועטוף העי תונאים לא שם מחסום לפי, השמיץ, התי הולל והשתבח, התראיין בעיתונות המקו מית והזרה. כניגוד למחסום שהושם לפיות האלופים האחרים ע"י שרי הכיטחון.

תגובתו היחידה של שר הביטחון היתה: "עוד לא נהרג אף יהודי מראיון עם אלוף." ובזאת נוצר התקדים המסוכן של "כל דאליס גבר." מה שהרשה לעצמו ה אלוף שרון בהתפקדות התנפלות, לא הרי שה לעצמו איש בצה"ל, או כפי שהתבטא האלוף שרון: "אל תצדיעו, תצביעו!" אין ספק שמלחמה בה ניצח האלוף הינה מילחמת-הבחירות ומלחמת-היהודים, ו זאת בסיוע של כל מיני חסידי שוטים, ואמצעי-התיקשורת באשר הם. אמר לי מפקד בכיר: "אריק היה מזהיר בהצעת רעיונות ותוכניות, אשר רובן לא ניתנו למימוש, אך היו טובות מאד לעיתונות הצמודה."

לעומת זאת הביצוע היה חלש ושפוף, ולסימוכין אולי אצטט ממכתב של קצין שלחם בחזית המרום אל קצין בכיר ב צה"ל: "יסוד המוסר בצבאנו הוא דוגמא אישית, ואם מפקד אוגדה אינו מבצע פקו דות ומרשה לעצמו לחטוא בחוסר לויא אינו מגיע לפרסוליו, שום צבא אינו יכול לסבול זאת. אך ודאי ודאי שאין זה נסבל אם מדובר באדם שלא הוכיח כישור ריו. אך דבר חדש הוא בצה"ל שמסתערים בסיוע שרירות נמוך, ללא משימה מוגדרת. יש חשש שיחידות האוגדה נשלחו להסתערויות ללא תוכנית וללא הגדרת משימה, ומא להדרת אם זו יולמה פרטיו נית, הנוגדת את כוונת הדרג הפוקד, ולא תשיג שום הישג פרט ל"קריע הדדי"...

ייחודו של מוטי אשכנזי היה רק בזאת: כאשר חזר הביתה, הוא נזכר במה שנדר תחת אש. ובמקום לקטר, הוא יצא לפעולה. **פחדנים בבית.** זהו טבעו של האדם הישראלי: הוא גיבור בקרב, אך פחדן ב בית. הוא עומד כארית מול טנקים ותור תחים, אך נוהג כעכבר מול נבחריו ופקי די. הוא מתגבר על הפחד מפני מוות ופי ציעה, אך אינו מסוגל להתגבר על החשש שמא יראה מגוחך.

לכן כל ההפגנות בארץ הן עלובות. הישראלי מקלל, וממשיך להצביע בעד האנשים שאותם הוא מקלל. כאשר בווערת בו וחמתו עד להשחית, הוא עשוי במיקרה

כזהו מוטי אשכנזי, גיבור מוצב החוף, שהרים השבוע את נס המרד נגד שר המח דלים, משה דיין (העוסק הזה 1901).

מוטי לא היה יחיד בהרגשותיו. התיספ: אין כימעט חייל קרבי, שעבר את יום הכיפורים, שלא הרגיש כמוהו. זעם נגד השר, האחראי למותם של כה רבים ושלא הטיק שום מסקנה אישית. תיסכול נוכח מימסד שנתגלה בכל מערומיו, והממשיך להתקיים כאילו לא קרה דבר.

אלפי חיילים נשבעו לעצמם בלחה תקרב, ליד גופות חבריהם, שכאשר יחזרו הביתה הם ירעישו שמיים וארץ ויכריחו את האחרים להסתלק — אם לא גרוע מזה.

מינשר תומרקין

נגד אריק

נות, עשה רושם כאילו שעוצרים בעדו לרוץ לקאהיר. אך המציאות היתה אחרת. זה פשוט לא הלך כליכך קד. הוא סירב פקודות לאורך כל הדרך, ושי חות שיכנוע, שניהלו עימו בר-לב ואחרים, לקחו שעות ארוכות. יותר מ-50 בקשר היו שיחות עם אריק. התוצאה שעד היום הצוואר הצר אשר בין הארמיה ה-2 וה-3 — הינו נקודת-תורפה מטוחת היטב על ידי המצרים. תוצאה של פזיונות של אריק, שחשב שזה יילך וישיבר מלבדו...

זהו קטע מתוך שיחה עם קצין (מילר) (אם) מטה בפיקוד דרום. מפקד פיקוד ה דרום לשעבר, האלוף שמואל גונן, אשר הועבר מתפקידו. הסיבות אינן ידועות. הוא לא הואשם אף לא עמד בפני ועדת חקירה. יש להניח ששר הביטחון, שאיבד ביטחונו בימים הראשונים של המלחמה, כשהחל להתאושש, חיפש שיער קל ל עזאזל. האלוף גונן המחמיר, שאינו אהוד ביותר, חסר גיבוי פוליטי. על כן קל להניחו ללא רעש. בד בבד החל שר ה ביטחון להתרועע עם אויבו לשעבר, ה אלוף (מילר). אריאל שרון, מסיבה פשוטה:

אריק עוד חי בתפיסה של ששת הימים, ששוכרים מהר, וזהו. הוא כל הזמן צעק שהמצרים זה חארות. אך זה לא היה כך. הוא צחק מברן, אשר סיפר שהיו לו קרבות קשים עם המצרים. לאריק היתה ההרגשה הבלתי-מוצקת שרק נעבור לצד השני, והכל יתמוטט. וכפי שאתה רואה — עז היום הוא טעה, ולו נתנו לו לבצע את ההעברה ללא אבטחת ראש-הגשר והצירים, זה היה נגמר בקטסטרופה. עד סוף המלחמה לא התמוטט אף מוצב אצל המצרים. על כל שטח נלחמו קשה, וכפי שאנו רואים **אריק לא הצליח לפתוח את הציר** רים שמאחוריו. למרות שטען בכל יום "זה לא בעיה..." עוד שעה, שעה וחצי... במשך שבוע ימים, הרי היה זה ברן שי פתח את הצירים שמאחורי אריק, והציל את המשך הפשיטה. ובכלל, ברן הוא **שעשה את מרבית העבודה במלחמה** זו.

אריק פשוט סירב לתקוף את האר מיה השנייה בצד המזרחי של התעלה. על-מנת להרחיב את ראש-הגשר לעיתו

ה'ישוראלי' המכוער

לב. מאות חיילים במכוניות מגויסות. מיי לואיס, שוטטו באיזור. כולם מדרג האפס נאות והטבחים, שזמן רב בידם לשוטט. הם לא נרתעו מן השלטים המתריעים על מוקשים, שצה"ל הציב סביב המיפעלים, לשם הרחקת בוזזים. משך חודש וחצי גבזו האזור בצורה יסודית, כאשר השלל מועבר ברכב צפונה. צה"ל היה יכול למנוע זאת, אילו פעל בדרכים יותר נמרצות. אילו עצר, אסר והעניש בחומרה כל מי שנכנס לאזור שהיה אסור בכניסה. אבל התייחסו לכך בסלחנות. הצבא ניסה לשמור, אבל לא כמו שצריך. התוצאה: רכוש בעשרות מיליונים נבזז והושמד. יחידות השלל של צה"ל אוספות עתה את כליהרכב, הפזורים באיזור פאדי. אלפי כלירכב. קשה למצוא אחד שלם. לרוב

יגאל זביב, המשרת עם יחידה הנמצאת בגיזרה הדרומית של ארץ גושן, מתאר את מראות הנסיגה — כפי שהוא ראה אותם. מאחר שזוהי עדות אישית, קשה לעמוד על ממדי התופעה הכי תוארת, ואם הדברים קורים בחלק מן הגזרות או בכזן.

לא נפגעה במלחמה, אלא לפני כמה ימים. לא היתה זו יומה למעלה, אבל איש לא מנע אותה. לידה שרידי ספינת טיול. היא פורקה ור שימשה להסקה. מנועיה נלקחו שלל. לא עלידי צה"ל — יומה של חיילים. בעיר סואץ היה מכון תרמי, תיפארת המקום. מישלחת מיוחדת של מדענים ישראליים חיפשה אותו ימים רבים, קיוותה ללמוד רבות על החיים התת-ימיים במי-רץ סואץ. היא מצאה את המכון. כל ה-אקווריומים היו מנותצים. הדגים, שנאסדו פו במשך שנים רבות, הושמדו באכזריות.

א' יסמעידיה, כמה ימים לפני הפינוי.
לאורך תעלת המים המתוקים מיתמר עשן. עשרות חושות בוערות. הקירות מ' לבני חומר, הגגות מסכך. חושות של אי-כרים מצריים, מגורי פלאחים. האש נראית בכל מקום. בתי-הפלאחים אינם מוצתים לפי פקודה, אלא מתוך יוז-מה עצמית של החיילים. כימעט בכל מקום יש חייל, שכואב לו להחזיר למצרים רכוש שלם, והוא משליך גפרור בוער על גג ה-חושה, המתלקחת מייד. פלאחים יחזרו תוך כמה ימים לבתיהם, ימצאו שרידים בוערים.

האם זה הכרחי? אין ספק שאילו דאגו המפקדים להתריע נגד פגיעה ברכוש או-רחי, היו החיילים נזהרים. אבל האווירה היא של "הכל מתר", רכוש המצרים הפי-קר, הרואים את עמודי האש והעשן, עוצ-מים עיניהם. אחרי הכל, החיילים רואים

עם חיילי דתי במדים אחרי התופה, מופת

סוחף, יצר ביום השני האחרון תמונה ציביונית סביב סרן מוטי אשכנזי, השובת "עד לפיטורי דין" מול משרד ראש-הממשלה בירושלים (ראה לעיל). גוש של עשרות מיטריות כיסה תחתיו צעירים ומבוגרים, סטודנטים מהאוניבר-סיטה העברית הסמוכה ליד פקידות משרד ראש-הממשלה, מיספר חברי-כנסת, כשה-אנשי שרות-ביטחון שהקפידו לשמור על מרחקיה מהקהל, אך לבחון כל מצטרף חדש, ומעל לכל, עשרות רבות של חיילים, נושאי דרגות שונות ושלל תגיידידה, לבושי סרבלים, דובונים, כובעי-צמר סרגיים, כובעי-שרות, מצנפות, שכמיות. כמעט כל הנאספים באו כדי ללחוץ ל-מוטי אל ידו, לחתום על העצומה או "בספר האורחים".

מוטי עצמו ניצב, לבוש מכנסי ג'ינס ומעיל כחול כהה, על ראשו שכמיה, כשהוא חוזר על סיפור המעוז. חוזר על טענותיו ודרישותיו, כל זה בקול שקט, באיפוק ובסבלנות — כמרצה בפני תל-מידיו. במרחק 200 מטר ממוטי עמד לו סרן-מילואים אחר, אסא קדמון. אף הוא מפגין מול משרד ראש-הממשלה, וגם בידו כרוה כתובה ביד. כרוחו של קדמון אמרת: "על ברילב לשלם מחיר קו ברילב ולהתפטר לאלתר". מילבד מיספר סקנים, שהתקרבו לקרוא את תוכן הכרוה של קדמון, לא הצטרף אליו איש.

הזדהות דהילוכס. א' מוטי הגיע מורד אחר, הח"כ הפרובלמטי של המערך אריה (לויבה) אליאב. הוא ביקש להצטלם עם מוטי, אך הלה סירב: "אני לא רוצה לתת להפגנה שלי גוון פוליטי". מעשי יותר מאליאב היה ח"כ מתתיהו דרובלס, מצעירי כרות. הוא ניגש אל מוטי תפס בידו ולחצה שעה ארוכה. בדיוק עד אותה שניה שבה נפסק ה"קליק" של מצ-למות צלמי-העיתונות שבמקום.

הקהל קרא לעבר מוטי: "איך אתה לוחץ לו את היד? הוא מהליכוד, והם עשו יד אחת עם דין!" מוטי השיב ב-חינוך: "אם דין יבוא אלי וידוע שהוא מתפטר, אני אלחץ גם לו את היד." ח"כ יוסי שריד לא סיגר אחרי דרובלס, הצעיר הצהרתי-נאמנות לעניינו של מוטי, בקול רם ככל האפשר. גם צעיר אחר, חבר הכנסת עקיבא נוף מהמרכז החופשי, הגיע. מדרתו במיפלגתו ארכה ככל שאורכה לחיצת יד חטופה, והוא מיהר להסתלק. עיתונאים וזרים רבים הגיעו למקום. מוטי עזב את מישמרתו תחת המיטריות, נכנס למכונית כל אחד מהם והתראיין. שני עיתונאים אחרים באו להבעת הזדהות ולא לשם ראיון: עמוס קינו וישעיהו בר-פורת. אולם מרבית המזדהים עם מוטי בחרו בגלל המטר הסוחף, בדרך הזדהות הדדי-לוקס. הם לא ירדו ממכוניותיהם, צעקו לעברו קריאות-חממה מחלון המכונית, אלה עוררו את חמת המזדהים הירשונים, שקראו לעבר אחת הנהגות, החתיכה הי-ירושלמית אסתר ("אסתר הצילו") מילוא: תרדי מהאוטו, כאן מפגינים על אמת!

צה"ל

קארובל באפריקה

החתיכות מסתערות עז

אריץ-גושן, והמצרים

אינם מאמינים למראה עיניהם

מועד הפינוי באפריקה מתקרב, וככל

חושות בוערות באפריקה לא היתה פקודה מגבוה

חסר המנוע, או הגלגלים, או חלקים חיו-ריים אחרים. תחליקים פורקו בידי מומחים. הם שווים הון. הם הועברו לישראל ברב, דרך מחסומים ובדיקות, הצריכות למנוע הברחות. אלפי כלירכב הושחתו בגלל גנבי-שלל, וצה"ל לא יוכל להשתמש בהם. התופעה אינה חדשה. כבר במלחמת ששת-הימים בוזזו עשרות מכשירים אופי-טיים מסנקי שלל, דבר שמנע לרוב את השימוש בהם לאחר מכן. הצבא אף פנה או לחיילים וביקש להתחזיר את הציוד האופטי היקר שנלקח. הפסע היה צריך צה"ל להיות מודע ל-בוזיה, החוזרת זו המלחמה הרביעית. בין מחדלי המלחמה הכוללים, מצטרף גם מחדל זה של שילת השלל הגדולה לכתם מכוער ביותר.

הציוד היקר נבזז או הושמד סתם. לא היתה זו פקודה מגבוה. יוזמה עצמית של חיילים, שלא סוכלה עלידי המפקדים. אזור התעשייה הכבדה, מחסני-ענק של ציוד, מכונות-עפרות, השוהה מיליוני דולר, עברנו בו כמה ימים אחרי הכיבוש. הכל נקי, מסודר. כעבור שבוע היה המכון חורבה אחת גדולה. הכל נבזז והושמד. יוזמה פרטית. מחסני חלקים של קטרפילר, של חברות הנפט. הכל נבזז. מיפעלי תעשייה שלמים פורקו ונבזזו. אנשי-מיקצוע טיפלו בהם. קרבורטור של קטרפילר, למשל, נכנס ב-קלות לתרמיל צבאי, ועולה מעל ל-10 אלפים לירות. וכך חלקים רבים, רבים. צה"ל ניסה למנוע את הבזזה, הציב שומרים במקום. אבל השמירה היתה בחצי

יגאל זביב

כיצד בוערים בית-הקולנוע, תחנת-הכוח ומפעלי הפלדה בפאדי. האש בוערת ימים רבים, ואין מכבה.

ושוב באיסמעליה. מיבנה גדול ויפה — שהיה פעם יפה. אין כל סימן לפגיעה של כדורים או פגזים. אבל הוא שימש מקום-מגורים לחיילי צה"ל. הריהוט והא-רונות שבורים, ושימשו כעצי הסקה. על הריצפה פזורים דפים קרועים ושרופים. מסביב ערימות שרידי מנות-קרב, וזהמה, צואה.

כך נראים מרבית המיגדים באיסמע-ליה. הם לא הושחתו לפי פקודה מגבוה, אלא ביוזמה של חיילים, שאיש לא מנע אותה.

בעוד כמה ימים יקבלו המצרים את המיגדים, יביאו עיתונאים מכל העולם להראות כיצד הישראלים מהללים מקומות קדושים. לצה"ל לא היתי מגימום השכל שהיה דרוש כדי לדאוג לנקיון כללי של המיגדים לפני מסיחתם.

אילו היו המצרים עושים כך לבית-כנסת אחד? העולם כולו היה מזדעזע מזעקות יהדות התפוצה! אבל המיגדים הם הפקר.

ואן, אזור נמל ערבית ואזור התעשייה הכבדה.

במפרץ סואץ שרידי ספינה בוערת. היא

"בהתחלה חשבתי שאני חולם, ורציתי לשטוף את העיניים" סיפר משה, "אבל כשחיכיתי לרופא גליתי לפתע כי המוצב מלא נשים. אחת הצעירות אמר לי: 'ברוך בואך להיטון מס' — (מיספר הגדוד, שלנו). נסתיימה הבצורת בענף התיירות. תראה איך בית-המלון הזה מלא נשים".

שמואל במקום הכעז. ואכן, לגדוד שלנו, כביתר הגדודים שלאורך הקו, הוב או כל נשות הצעירים. הן שהו במוצב יומיים, ונערכו להן סיורים מאורגנים. ב' שבוע הבא תובאנה לכאן נשות החיילים. אף הן תבלניה כאן יומיים בטוילים מרת-קים.

לרון בוגוש, המשרת עימנו במוצב, אשה ושני ילדים. יום אחד תפסה האשה יוזמה והחליטה לבקר את בעלה באפריקה. ביררה היכן הוא מוצב, ובצערי היום האיננו אותה מדלגת בקלילות בין העמדות וצועקת. ב' מיבטאה האמריקאי: "רון, רון, היכן אתה?"

"רון נסע הבוקר הביתה" אמרו לה ה-בחורים, "אבל אין דבר, חסר לנו אדם לשמירה. מוכנה למלא את מקומו?"

ג'גש דיונגוף. לגשר היבשתי שעל הסואץ, אנו קוראים "גשר דיונגוף". כל (המשך בעמוד 12)

לראש, בעיסוקיו היומיומיים, לא שם לב לחתיכה המשגעת המתגוררת מולו. כאשר נרגע קצת והחל לחיות כבן-אדם, גילה מה הפסיד והחליט להתהלל, בזמן הנותר, עם אותה צעירה.

הדרימורים באפריקה. החייל אלי אלקעל, באורחות סגן מנהל בית-ספר עממי, התעורר בוקר אחד, הצטייד במצ-למחו וכמינהגו בשבוע האחרון עמד לצאת לטיול. לפתע שמע קול נשי קורא לו. זה לא יכול להיות, אמר לעצמו. בחורה קוראת לי, כאן באפריקה! הוא הסתובב וראה מולו את אילנה, מורה באותו בית-ספר בו הוא למד. "תפסתי טרמפים ובאתי לבקר כאן ידיד", אמרה, "אין היום בחורה שלא קופצת לכאן לטיול, לפני הפינוי". "פנטסטי", השיב אלי, "אפשר לעשות כאן את ישיבת המורים".

אותו יום חש החייל משה פריד בסחר-חורה. הוא נסע למוצב הסמוך כדי לבקר אצל הרופא. כשהגיע למרפאה הקיש על הדלת.

"רק רגע, לא להיכנס", שמע קול נשי. מה קרה לרופא, הירהר משה, התחלף לו הקול?

עד מהרה נפתחה הדלת, ואשתו של הרופא ניצבה על הסף. "תיאלץ להמתין לרופא עוד כמה דקות", אמרה בהתנצלות. "הוא הלך להביא לנו ארוחת-בוקר".

שעוברים הימים. כן גוברת ההסתערות על הארץ שהפכה פיתאום רגועה ומושכת.

מדווח זאב יפת, חברי-מערבת "העולם הזה" המשרת באפריקה:

אדם קם בבוקר ומגלה כי הוא התאהב באפריקה.

שמש קייצית נפלאה מקחמת פניו. אתה סוקח עיניך, ומגלה סביבך נוף קסום: עצי-דקלים גבוהים, מטעי מאגנו, שפע של תעלות-מים, צפורים, שמימך לא ראית, מציצות, ולמרגלותיך משייטים בתעלות-המים ברוזים צבעוניים.

אחד הבחורים צועק: "חברה, מה ציר הטיול היום?"

ההרגשה היא כי אתה משתתף בטיול מאורגן לאפריקה, מטעם החברה להגנת הטבע, אלא שטיול זה נערך חנינם, בלי שביובות עליו אפילו אגורה אחת.

לענאול, אומרים הבחורים, הרי אנו חיים במקום בו חודשים ארוכים. תמיד קיללנו את הרגע שהגענו לכאן. זה היה המקום המאוס ביותר בעולם. לפתע נת-הפכו היוצרות. נעלם הממת, סרה הדאגה מעל הפנים. אתה טופח על גבו של המצרי

מיקלע. עולם מטורף. ואז נזכרים במעשיה על בת השכן הי-יפהפיה. כל זמן שהשכן היה טרוד, מעל

החליטה העובדת עליו רואה חובה לעצמה לעצור ולהצטלם. החתוכות באות בהמוניהן. הן באות בהמלצות מאורגנות או בטרמפים. הן באות על משאיות, בסנדלים ולפעמים אפילו על גבי מובילימים.

תחילה היו מחפשות לחיילות, עכשיו גם זה לא. הן מגיעות בשלל צבעים, מגצי לות את מוגיהן אוויר האידאלי כדי להשאיר בלבוש מינימלי, מתמוגגות ממראות הנוף על פני הן חולפות.

אפשר למצוא אותן בכל מקום, והן מגיעות עד המוצב הנידח ביותר, לפני חמישה ימים ביקר האלוף אברהם אדן, אלוף הפיקוד, באחד המוצבים. אותה שעה שהו שם שתי טרמפיסטיות, החברה ניסו להסתיר אותן עד תום הביקור, אבל הן טרמפיסטיות הצעירות, אתי ובתיה, גמ' נזיטיות תל-אביביות, החליטו שהן מוכי רחות לראות את האלוף, ובאמצע ההרצאה הופיעו להן שתי השאסות הממודות, ובחנו את האלוף מקרוב.

האלוף, ותיק קרבות, הרגיש כנראה כי הפעם מוטב להתעלם מכל העניין מאשר לנהל קרב אבוד מראש.

החתיכות וברנשים מצריים. הסתער רות החתיכות על הגדה המערבית משגעת את המצרים.

בימים הראשונים שלאחר ההסכם ל"הפדרת הכוחות, כאשר החלו להגיע הן החתיכות הראשונות למוצבים שבקו ה"ראשון, היו המצרים קורצים לנו בעיניהם ואומרים בקינאה גלויה: "הביאו לכם גשים, הא?" לא הצלחנו לשכנע אותם ש"אלה סתם מטיילות, אולם, במשך הזמן, אפילו המצרי העיקש ביותר החל להשתכנע כי הישראלים כנראה בכל זאת דיברו אמת. אחרת, מה פיתאום מצטלמים עם הבחורות, לוקחים אותן לטיולים, עומדים איתן על סוללה שעה ארוכה, ומתבוננים בשקיעה המקסימה של השמש. הרי זמן של בחור רות, מהסוג שהמצרים חשבו קודש לדב"רים הרבה יותר בסיסים.

ככל קארנבל, גם זה שבאפריקה מוגבל בזמן. 22 בחודש זה הכל ייגמר. או יעזוב החייל האחרון את התעלה המערבית. יישארו הוילכרונות הנוראיים של ימי ה"קרבות והחוויות היפות של ימי הרגיעה. תישארה התמוגגות הצבעוניות. האם יתיה זה תמים לקוות לחזור ל"אפריקה פעם נוספת, כאזרחים, בסיוול מאורגן של החברה להגנת הטבע?

חללים

אבשלום בן בן

"הכל עבר בסדר, אמר האב המאוש."

אבל...
הכל עבר בסדר, תודה לאל, בשר דויד שהם לכל ידידיו, שבאו לקבלו בנמל התעופה ע"ש בן-גוריון בתחילת השבוע שעבר.

מאות ידידיישיפתח שהם נשמו לרווח חם. אבשלום, בנו של דויד, אשר נפצע ברכס בראשו לפני למעלה משבוע חוד שים בעת שרותו בצה"ל, ניצל. הידידים הרבים של דויד שהם, מנכ"ל בנק כללי בישראל, מנהל חברות תאשי של הברון אדמונד דה-רוטשילד בישראל, הניו דמות מקבלת מאוד בארץ, נוסף על עיסוקיו הכלכליים, שהם הוא איש חברה מקובל, ראש אגודת מוסדות הגריל, שחקן גולף — חבר בליר ביותר במה ש"קרלי, "חוג הסילון הישראלי", ועם זאת אישימשפחה למופת.

אל ידידים אלה של שהם הצטרפו חבריו הרבים של בנו אבשלום, אשר קסמו האישי לא נפל מזה של אביו — נער אשר היה אהוב על כל ידידיו, ואלה היו רבים. אותם ידידים עקבו משך חודשים ארוכים אחרי מילחמתו לחיים של אבשלום. הוא עבר טיפולים וניתוחים רבים בארץ, כשמחוג הטיפול לחיו נע מקצה החובה לקצה הזכות.

לאחר סידרת ניתוחים בארץ הוחלט לנתח את אבשלום אצל מומחה בעל שם בינלאומי באמריקה. אבשלום נסע עם אביו, ובתחילת השבוע שעבר, חזר האב בנפו ארצה כשהוא מאושר. "הכל עבר בסדר, תודה לאל."

יומיים אחר-כך הגיעה הבשורה. אב-שלום נפטר.

הבורסה צפה לירידה בשערי "כלל"

ריקסונט: רקנאטי

לאומי: יפת

פועים: רוינסון

כרל: דוברת

מילחמת הבנקים

מכן הוגדל הון כלל עד 140 מיליון לירות, על-ידי המיזוג עם החברה המרכזית והוצאת אמסיות חדשות. בעוד בנק לאומי יצא מן המיזוג, החלה תחרות בין פוע-לם ודיסקונט על השליטה בחברה. שתי החברות מחזיקות עכשיו כל אחת במניות כלל בשווי של 25 מיליון לירות בערך. קשוי הנוילות האחרונות הביאו את שני הבנקים להסדר על הפסקת התחרות ביניהם, ושפיות יחסי כוחות בכלל. פירוש הדבר יהיה בין היתר ירידה בשערי כלל, שעלו בגלל התחרות על רכישתם.

מניות כלל, ששערן עתה כ-180, תרדנה עוד יותר. שערי המניות האמירו בשנה האחרונה הרבה מעל לשוויין הריאלי, וזאת בגלל התחרות בין בנק הפועלים ודיסקונט על השליטה בחברה. לפני שנתיים היה הסכם בין הבנקים הגדולים — פועלים, דיסקונט ולאומי — כי שלושתם יחד יחזיקו במחצית מניות כלל. לכלל היו אז מניות ב-80 מיליון לירות לערך, ולפי ה"הסכם הותר לפועלים ולדיסקונט לרכוש כל אחד עד 15 מיליון לירות מניות, וללאומי עד 7.5 מיליון לירות. לאחר

סרטים: מי הרוויח. מי הפסיד?

הטבלה הבאה נותנת תמונה טובה על תוצאות הפקות הסרטים הישראליים בשנת 1973. יש להביא בחשבון כי המפיק מרוויח ממכירת הכרטיס כלירה אחת, כנגד כל לירה שהוא מקבל כהחזר מס. הכפלת החזר המס תיתן בערך את הכנסות הסרט.

שם הסרט	המפיק	מיספר הצופים (באלפים)	החזרי המס (באלפים)
"הבית ברחוב שלוש"	סרטי נח	260	308
"מתנה משמיים"	מתנה משמיים (גד בן-ארצי)	83.5	79.4
"הזמנה לרצח"	אסי דיין	48.3	49.6
"זר ביריחו"	וילי גפני	32.7	32.3
"הצד השני"	ברוך דינר	73.5	86.9
"קזבלן"	סרטי נח	96.1	1.33
"המשכנע"	המשכנע בע"מ	195	204
"קוראים לי שמיל"	אריה פילם	290	301
"הבלש האמיץ שורץ"	הבלש האמיץ	96.6	100
"אורה בעונה המתה"	ישראל פילם	0.2	0.1
"אבו אל-בנאת"	סרטי נח	87.5	95
"בן-גוריון זוכר"	ישראל פילם	1.4	1

מכיוון שהוצאות ההפקה הממוצעות לסרט הן כ-300 אלף לירות, הרי סרט שקיבל החזר-מס פחות מ-150 אלף לירות, יתכן כי הפסיד.

סכנה

לייצוא

הלבידים

אחד מענפי הייצוא העיקריים של ישראל, הלבידים (דיקטים), הוכה קשות בימים אלו, כאשר חברת-הענק האמריקאית, יו.אס. פלייט (לבידי ארה"ב) החלה בה"צפת השוק האנגלי בלבידים, במחירי דמ"פינג של פחות מדולר המטר. הסיבה לכך היא השפל בבנייה בארה"ב, המחייב את יצרני הלבידים שם לחפש לעצמם שווקים בכל מחיר.

עוזי רסקין
מכירות לזרים

מיליון דולר לחודש. בשנת 1973 מכרה חברה דירות לתושבי חוץ ב-20 מיליון דולר.

ישראלים הוקמה עלידי קבוצת חברות הבניה הגדולות בישראל, כדי למכור דיר-רות לזרים במטבע-חוץ. בעליה הם סוגל-בונה, כלל, שיכון עובדים, א. פילץ, א. רובינשטיין.

רובינסון מכר

את מיכעל

המיצנים בירושלים

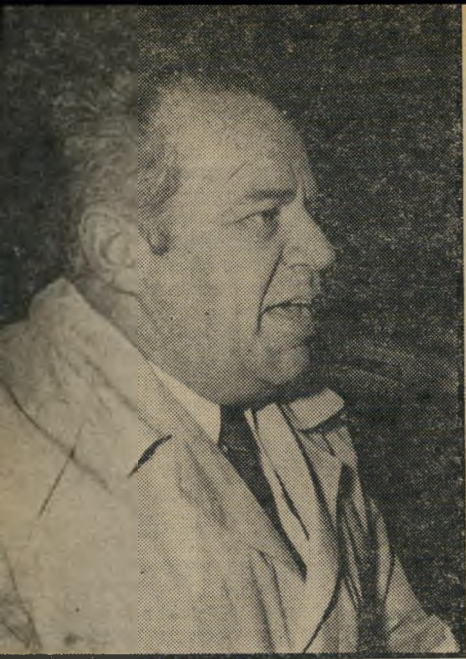
איר הכספים היחודי משווייץ, וידיאם רובינסון, בעל מיפעלי ה"כירה בישראל, מכר את חלקו ב"מיפעל המיצנים בירושלים, "פיו" ניר". הקונה הוא שותפו במיפעל ונתן ה"ע, חברת "פיוניר" הא"מריקאית. מיפעל המיצנים מיו"צר את מרבית ציוד הצניחה דמי-טופי צה"ל.

שנרורית הגפרורים

כל מי שמנסה בימים אפלים אלו להדליק אש, נתקל בתופעה תמוחה: עליו לנסות להצית לפחות את מחצית הקופסה, ולרוב את כולה, עד שהוא מצליח למצוא גפרור שיצית אש.

הגפרורים הנמכרים בצמא גרועים במיוחד. על כל גפרור מוצאים בקושי בדל גפרית, הנעלם עם השיפשוף הראשון. כדי להדליק מדורה או סיגריה, יש לבזבז קופסה שלמה ויותר.

קיים בארץ מכון תקנים, שתפקידו החוקי הוא לא להתיר ייצור גפרורים שאין עליהם די גופרית. מה קרה למכון זה? האם גם הוא מחוץ לתקן.

חמיר

דמוגיה שלוחת דסן של הליכוד - מדיניות צינית של המערך - זהו מחול השדים סביב השבויים

גנאי כלפיו, והדבר עזר לתמיר להמשיך במסע. הוא כינס מסיבת עיתונאים כדי להשיב לגולדה, זכה לגל חדש של הבלטה עצמית. עניין השבויים לא ירד מן הכותרות. מכיוון שהמערך לא יכול היה להגיד את האמת בפה מלא — מפני שהוא עצמו הסתבך בסבך עבה של שקרים וסיסמאות דמוגיות — זכה הליכוד בניצחון נוסף, כשהוא מופיע כמגן על השבויים, על ה"גאווה הלאומית ועל הקוממיות המדינית, מול ממשלה עלובה, תבוסתנית, חסרת עמוד שדרה.

האמת היתה, כמובן, שונה לגמרי. הסיבה האמיתית למהומה היה נסיון

כוחות המימלחה של עיראק ומארוקו, שחננו בסוריה בעת המלחמה. על היחס היומיומי לשבויים אפשר רק להעלות השערות — והשערות אלה אינן מעודדות.

סערה מצוברקת

על כל זה נוסף, הסבל הנורא של מיש פחות הנעדרים, החיים בין תיקווה וייאוש, ואינם יודעים אם יקריהם חיים או מתים, סובלים או זוכים ביחס סביר. זהו הרקע. קשה לתאר רקע אי פד יותר למישחק פוליטי ודמוגוגי. השבוע השתתפו במישחק זה אנשי הלי

גולדה

תוקעים סכין בגבם!

זה ישראק את הצעותיה להפרי דתימהכות בחזית הסורית. כך יוכל כל צד לטעון שנשאר נאמן לעצמו. ישראל לא תפתח במשאומתן ולא תגיש הצעות לפני שהסורים יגישו את הרשימות השבויים, והסורים לא יגישו את הרשימות לפני שפנתה משאומתן. ביצת קולומבוס. יש ברעיון זה נסיגה אחת מן העמדה הישראלית המקורית: ביקור נציגי חצלב האדום אצל השבויים יידחת בכמה ימים. אולם ויתור זה שקול כנגד החשיבות הי עצומה שבעצם הגשת הרשימות, שישימו קץ לסבל המישפחות ויבטיחו את חיי השבויים עצמם.

על רעיון זה נערך המישחק הפוליטי של מייק ארנון, לפי בקש תה שג גולדה. רוב השרים חיובו את הרעיון. כל החלטה אחרת הי תה פגיעה חסרת ימצפין בשבויים ובמישפחות.

המערך כוחד

מדוע לא הסבירה זאת הממשלה, בי מילים פשוטות ובגילויילב? הממשלה פחדה.

היא פחדה, קודם כל, מפני מישפחות השבויים והנעדרים. אלה נמצאות כמצב נורא מזה ארבעה חודשים, ותן מלאות כי רימון בטרונות מוצדקות כלפי הממשלה וצה"ל, בגלל הטיפול המחסיר בהן. במצבם הנפשי, בין ייאוש ותיקווה, אין מישפחות אלה יכולות לדון בעניין בקור רוח. מה גם שהן נפלו קורבן למישחקים פוליטיים של עסקניקים של המערך וזו ליפד, שניסו להשתלט על ציבור אומלל

נוסף של הנרי קיסינג'ר לשבור את הקיר סאן שהשתרר בין ישראל וסוריה, ולהזיז את העניין קדימה. ברור שהסובבים העיקריים מן הקיפאון הם השבויים. כל עוד נמ"שן הקיפאון, אין הסורים מוסרים את הרשימות. וכך עוד לא נמסרו הרשימות — ממשכה סכנה נר ראה לאיים על חייו של כל שבו שנותר בחיים.

ביצת הנרי קולומבוס

מכיוון שקיסינג'ר אינו חי מחסדי הר עיתונות הישראלית, ואינו חייב להש תת במירר דמוגיה בישראל, הוא יכול להעלות רעיונות מעשיים להצלת השבויים. וזה מה שהוא עשה חשובוע. גישתו היתה אוסינית. הוא העמיד זו מול זו את שתי העמדות הבלתי יתפשרות: עמדת ישראל, שהיא לא תנהל שום משאומתן עם סוריה לפני שזו תגיש את רשימת השבויים ותסכים לביקור הי צלב האדום אצלם. עמדה זו היא הגיונית והומאנית.

עמדת סוריה, שלא תגיש את רשימת השבויים אלא במהלך משאומתן. לפיני אדמה סורית (או, לפי גירסה אחרת, אחרי שיבת צה"ל לפחות לקו הסגול). הסורים סבורים שעניין השבויים הוא חלק שבידיהם, והם מנצלים אותו בלי היסוס. קיסינג'ר ניסה למצוא נוסחה, שכל צד יוכל לקבלה מכרי לזותר רשמית על עמדתו המוצהרת. כך נודד הרעיון שסוריה תגיש את רשימת השבויים לממשלת ארי צותיהכרית באותו רגע שבו תגיש

כוד וחברי הממשלה — כשהם מכנים זה את זה בתואריהגנאי הגרועים ביותר. גם אלה וגם אלה צדקו. גרמה למחול ידיעה שהופיעה בהארץ. נאמר בה שהממשלה "מיתנה" את עמ" דתה בשאלת השבויים. למעשה נאמר ש" הממשלה בגדה בשבויים ושינתה את עמ" דתה לרעתם. תחת לחץ אמריקאי. כבסיס לידיעה שימש סקופ: מזכיר הממשלה, מי כאל ("מייק") ארנון. גבר רחבי מידות ונוח לבריות, ערך מישאל טלפוני בין השרים על הסכמתם לשינוי העמדה.

זה הספיק כדי לפתוח המחול. מבלי לחכות לביוררים נוספים, קפץ שמואל תמיר על העגלה. תוך שימוש לי רעה של שיטות פרלמנטריות, שהומצאו בי שתי הכנסות האחרות למען מטרות חיו" ביות יותר, ניצל ויכוח על נושא אחר, כדי לזרוק לחלל הכנסת את האישום הנורא ש" הממשלה בגדה בשבויים. תמיר הוא מומחה לפיברוק סערות, תוך שיתוף פעולה עם העיתונאים. במיקרה זה היתה מובטחת לו תמיכת הארץ, שגילה את הסקופ, וחברי המערך נפלו לתוך המלכודת. הסערה התפתחה כמתוכנן. השר שנגע לעניין (הבלתי חשוב לגמרי) שעמד על סדר היום היה שלמה הילל, שאין לו הי כושר להשיב מלחמה שעה בסערה כזאת, ותשובתו היתה מגומגמת.

התוצאה: פירסום רבתי לשמוי אל תמיר, כמגן השבויים. הוא דפק את שותפיויריביו בליכוד, שדא היו כה רזיוזים, ואת מנחם בגין, שיש לו מועצורים מוסריים בנושא זה.

במשך כמה ימים רכב תמיר על גל של פירסומה. גולדה מאיר פירסמה כמה דברי

מזמן לא ראתה המדינה הצגה כה מ" בישה של דמוגיה צינית על חשבון החיים והסבל של הזולת — כמו מחול השדים שנערך השבוע סביב השבויים הישראליים בסוריה.

במרכז המחול הזה עמדו, חסרי ישע וחפריאונים, האנשים האומי לקים ביותר בעולם: השבויים הי ישראליים.

כל שבו הוא אדם מוכהגורל. הוא מופי קר לחסד ולשבט בידי שוביו. נוסף על סבלותיו הפיזיים, הוא סובל מהרגשת אשמה (לרוב בלתי מוצדקת) בגלל עצם נפילתו בשבי. הוא מושפל, הוא חש בהשר פלה בכל נימי נפשו.

כוחו מצבו של השבו במיקרה הטוב ביותר, כשהוא מוחזק במדינה הממלאה פחות או יותר אחרי הוראות אמנת ז'נבה. מצב הישראלים בסוריה חמור יותר לאין עורר.

סוריה מתעלמת מן האמנה הנוגעת לש" כויים — בטענה ישראל עצמה מתעלמת מאמנת ז'נבה הנוגעת לייחס לאוכלוסיה האזרחית בשטחים כבושים.

יתר על כן: עצם מיספרם וי זהותם של השבויים הישראליים נשמר בסוד. פור זה מהווה סכנה לחיו של כל שבו. רק שבו שעל קיומו נמסר רשמית, יכול להיות בטוח שלא יפגעו בו — מאחר ש" סוריה תצטרך להחזיר, כיום מן הימים.

סוריה עצמה הדליפה בצינורות שונים מיספרים שונים. פעם דובר על 100, פעם דובר על 28, פעם חושמעו רמזים קדרים עוד יותר, בתוספת האשמות כלפי חיילי

(המשך מעמוד 13)

זה ולהשתמש בו למטרותיהם. עסקי ה- מערך רחמו את המישפחות בצורה חסרת- מצפון למערכת ההבחירות שלהם, והם מצאו שותפים מקרב ההורים. הליכוד הצליח בזה עוד יותר. אלה גם אלה הגבירו את ההיס- טריה, תוך התחרות ביניהם.

הממשלה פשוט פחדה להגיד למישפחות מהי הסיבה הסבירה למאמצי קיסניגר, ול- היענות ישראלית לרעיונו הנוהלי. היא פחדה גם מפני דעת-הקהל, אחרי ששרי ה- ממשלה התחרו ביניהם בהבטחות רמות וחסרות-כיסוי, איש-איש לשם פירסומו ה- עצמי.

על פי השיטה השגורה בממשל
זה, היא התחילה לשקר, להפיץ
הצאייאמיות, לפרסם הכחשות
מתוכננות שנועדו ליצור רושם
מוטעה.

זה היה קל בשבילה. מפני שהממשלה ממלא אינה מעוניינת כלל שקיסניגר יצליח במאמציו לקדם את המשאיומתן עם סוריה. להסכם על הפרדת-הכוחות עם סור-

ישראלית בגובה, בביקעתי-הירדן או בסני.

היישובים הוקמו, בשעתו, בתירוצ שהם דרושים לביטחון. תירוצ זה התפוצץ בגולן ביום-הכיפורים. כאשר היישובים העמיסו על היחידות השותפות-ידם של צה"ל עומס בלתי-נסבל נוסף.

עתה הגיעו הדברים האבסורד
גמור: היישובים, שהוקמו לצרכי
ביטחון, תבעו רפוצין את מאמצי
השלום ונגזרו על המדינה מידי
המת-נצח, כדי להמשיך בקיומם.

כל זה היה ברור מראש. כאשר הוקמו היישובים. אולם גם למתנחלים לא יכלה הממשלה להגיד את האמת. גם להם נאלצו לשקר ולמסור הצאייאמיות, כמו למיש- פחות השבויים. ומאותה הסיבה: שטיפת- המוח של הממשלה מתנקמת בה עכשיו. היא לא יכולה להתכחש בגלוי לכל מה ש- אמרה במשך שש שנים. וגם אחרי יום- הכיפורים.

בגבור סערת המתנחלים, מסרה להם הי- שבוע גולדה מאיר הצהרה פוליטית ראשונה

השבויים בסרט-תעמולה סורי בזמן המלחמה

במעלה. בפגישה עם מישלחת מטעם היי- שובים הודיעה שאין שום מקום לתווזה ישראלית מקו הפסקת-האש של 1967. "הגולן על כל היישובים הוא חלק בלתי-נפרד ממדינת ישראל", אמרה גולדה למתנחלים — ואלה מסרו זאת מייד לפירסום.

דמיון מדהים

קשה לתאר הצהרה הרתיאסון יותר מאשר זו בשעה הנוכחית. כי זהו המצב:

ממשלת מצריים הכריזה שהיא לא תחזור לוועידת ז'נבה, אם לא תשתתף בה סוריה. אין זו הצהרה טאקטית, אלא ביטוי למצב פוליטי. מצריים פשוט אינה יכולה להרשות לעצמה להתקדם לקראת הסכם-שלום עם ישראל, מבלי שלפחות סוריה תעמוד ל- צידה.

הדבר נובע ממאונן-הכוחות בעולם הער- בי. המדינות הערביות הקיצוניות — וב- ראשן לוב ועיראק — מנהלות מלחמת- חורמה נגד המישטר של אנוואר אל-סא- דאת, מאשימות אותו בתבוסות-הנוראיות ובהפ- רת פירות-הנצחון של יום-הכיפורים.

יש דמיון מרתק ומדהים בין נר-
סח דבריהן על ממשלת מצריים
נוסח דברי הליכוד על ממשלת
ישראל.

סוריה נמצאת בין שני המחנות. אם תע- בור לצד הקיצוני, יישאר אל-סאדאת מבודד כימעט לגמרי בעולם הערבי, ומישטרו עלול ליפול. אין ספק שלא יוכל להמשיך ללכת בדרך שלום.

פירוש הדבר: מידחמה חדשה
תוך כמה חודשים, התערבות סובי-

● אחרי שיושגו כל הסדריי-הביניים ב- שלוש החזיתות, תעלה שאלת גורלה של סני, ויתחיל הלחץ האמריקאי הגדול לבי- סיגת ישראל ממנה.

● **מכא הכחינות האלה, אין הממי**
שה מעוניינת בהסכם עם סוריה.
אבל אין היא יכולה להגיד זאת
בגלוי, כי חברה בסיכויי הסכם זה
פירושה הפקרת השבויים.

הצהרת גולדה

בעוד שמחודי-השרים סביב הש- בויים היה, על כן, אחיות-ענינים משני הצדדים, נעשה מעשה חמור יותר לעי- שיעור.

הוא עקוד לגזור סכנות נוראים על השבויים.

מזה כמה ימים מתנהל בארץ מחול שני, שמשותפוים הם המתנחלים ברמת-הגולן, בי- גדה ובסני. אלה חוששים, בצדק, שעם הש- גת הסכם-שלום יצטרכו להסתלק מיישוביהם, ולחזור את הארמה, שהם יושבים עליה, לבעות. שום הסכם-שלום לא יכיר בריבונות

במדינה

תולדות

הנצחה שחזרה מן הכפור

חייה של רחל מלצקי ניצלו

כימעט בנס. אבל צרותיה

לא תמו

מצבה של רחל מלצקי, החיילת שקפאה בטיול האומלל לסנטה קתרין (העולם הזה 1881) החמיר שוב השבוע, לאחר שנדמה היה לרופאה ולמישפחות, כי היא עומדת כבר להשתחרר מבית-החולים.

בעיות הדם, מהם חששו ביותר רופאה בביה"ח ע"ש שיבא בתל-השומר, הסתדרה,

ייטית מאסיבית ואסון שדעומתו תיראה מידחמת יום-הכיפורים כי תרגיל.

זה ברור, כמובן, גם לקיסניגר. לכן הוא עושה את מאמציו העילאיים להביא להש- תתפות סוריה בוועידת-השלום — וקודם כל להביא להסדר — בינתיים עימה.

הצורה היחידה שבה אפשר להשיג זאת היא לפתוח בפני סוריה אספרות שישראל תיסוג מן השטחים שכבשה ב-1967 — או לפחות מחלק מהם.

אם ברור מראש שישראל לא
תיסוג משום שטח, בשום פנים
ואופן — אין לסוריה כל סיבה ל-
היכנס דבר משאיומתן שהוא.

העובדה שצה"ל מאיים על דמשק אינה סיבה מספקת — כי לסוריה מובטחת הגנה סובייטית מוחצת, עד כדי איום אולטי- מטיבי בשימוש בטילי-הפצצה קרקע-קרקע נגד ערי ישראל — במיקרה של פעולה מילחמתית מצד צה"ל לעבר דמשק.

בד אדום לשור

אין ספק שבהשמיעה הצהרה זו, שור עדה כביכול לשיכון חרדתם של הי- מתנחלים, התכוונה גולדה מאיר לתקוע יחד מאסיבי בגלגלי מירכבתו של קיסניגר. כדי שהרמז יובן היטב, ניתנה הוראה למנגנוני-התעמולה הממשל- יתי להפיץ ידיעות על הקמת עיר גדולה ברמת-הגולן, שבינוייה יתי- חיי בעתיד הקרוב. שידורי ישרי- אל חזרו על הידיעה במשך יומיים, כימעט שעה-שענה.

היה זה כהנפת בד אדום בפני עיניו של שור.

גם במצב רגיל, אין ההנהגה הסורית רוצה — או מסוגלת — לפעול באופן רצי- יונלי. אך הידיעות האחרונות עשויות לשגע אותה לגמרי, ברגע העדין ביותר של בחירה בין הליכה לקראת שלום לבין חזרה לקו קיצוני.

ידוע כיום שאנוואר אל-סאדאת החליט סופית לפתוח במלחמת יום-הכיפורים אחרי שהמערך קיבל את מיסמך-גלילי, על-פי דרישת דיין. מיסמך זה הכריז על הקמת עיר בפיתחת-רפיח — ושיכנע את המצרים סופית שמנוי וגמור עם ישראל לספה את סני.

ההכרזה על הקמת עיר ברמת-
הגולן, בתוספת הודעתה של גול-
דה שחקו הסגור הוא הגבול הסני
פי שד ישראל בצפון, עזרה לגרם
לתוצאה דומה.

אם תחליט סוריה סופית שלא ללכת ל- ז'נבה, לא יוכל סאדאת להמשיך בדרך הי- שלום. תנופתו של קיסניגר עלולה להי- עצר, אויביו בחוגי הממשל האמריקאי, שהרימו לאחרונה ראש, יוכלו לערער את מעמדו.

ייווצר קיפאון — ותתחיל התכוונה לקראת מלחמה חדשה. הפרדת-הכוחות בדרום לא תחזיק מעמד במציאות כזאת. אך הקורבנות הראשונים והמיי- דים יהיו — השבויים בסוריה. הכי- רזת גולדה בשעה זו היתה תקיפת סכין בגבו של כל אחד מהם, ויתר מאבק נאומי של שמואל תמיר.

קול השלום נדם

אחד הצדדים המחרדים ביותר של מאורעות אלה היה חידלונן הגמור של מתנה-השלום בישראל. פחות מחודשיים אחרי הבחירות, מתחילות להתברר מלוא התוצאות של המפלה שספג.

אילו קרו הדברים בכנסת הששית או השביעית, היתה מתפתחת פעולה פרלמנ- טרית נמרצת נגד הצהרות גולדה. קולי הי- מתסיס של שמואל תמיר היה צריך להתי- חרות לפחול תקיף של דוברי-השלום, והיה נוצר לפחות מצב של תיקון.

שום דבר כזה לא קרה הפעם. סיעת שולמית אלונג לא חלמה להסתכן בעניינים כאלה, שאינם פופולריים בין חבריה. ל- סיעת מוקד אין הכושר, ואולי גם לא הרצון, לנקוט פעולה פרלמנטרית נמרצת. היונים של המערך, שתקו. פינחס ספיר כבר הביע תמיכה בהקמת עיר בגולן.

גם מחוץ לכנסת לא יכלה להתארגן פעולה רצינית, דרמטית ומרשימה, נגד הי- מיסנה הרתיאסון בעמדת הממשלה. המ- חנה כולה היה, כאילו, משותק. הוא מפוצל, מפוצל, חסר מוראל.

גם מחמתדל הזה יפכו, מעד הי
כל, השבויים בסוריה.

חיילת מלצקי (למטה).

סכנה לאצבע

אולם אחת מאצבעותיה היא במצב העלול לחייב את כריתתה. רחל שוחררה בסוף השבוע מבית- החולים ועמדה לצאת ביום הראשון להחי- למה בבית קיי בנצ'יה. אולם היא חזרה לבית-החולים לשם טיפולים נוספים, כי נסיון להציל את אצבעה.

מישפט צבאי? מסתבר כי לרופאים בארץ אין נסיון רב בטיפול באברים קפורים, ולכן עדיין לא נפלה ההחלטה הסור- פית באם לכרות את אצבעה. אולם צרותיה של רחל עדיין לא הס- תיימו בבעיות הרפואיות. חוקרי מצ"ח (מישטרה צבאית חקירות) שביקרו אצלה, הודיעו לה כי הם ממתינים עד שתבריא לחלוטין, כדי לחקור אותה בעניין הי- ראיון שערך עימה הטולס הזה בבית- החולים. החוקרים איימו עליה שתועמד ל- מישפט צבאי על כך שדוברת עם הכתבים. בשיחה פרטית אמר אחד ממישפטני מערכת-הביטחון שהוא מתנגד להעמדתה של רחל לדין: "אם לצה"ל היה מה להסתיר, והוא לא רצה שרחל תדבר עם עיתונאים, הוא יכול היה לדאוג לכך שעי- תונאים לא ייכנסו לחדרה בבית-החולים."

עתונות

בכי בבית-הקברות

"עמי מבודד בעמים..."

אומר השיר הישראלי

שנבחר לפירסום בעיתון מצרי

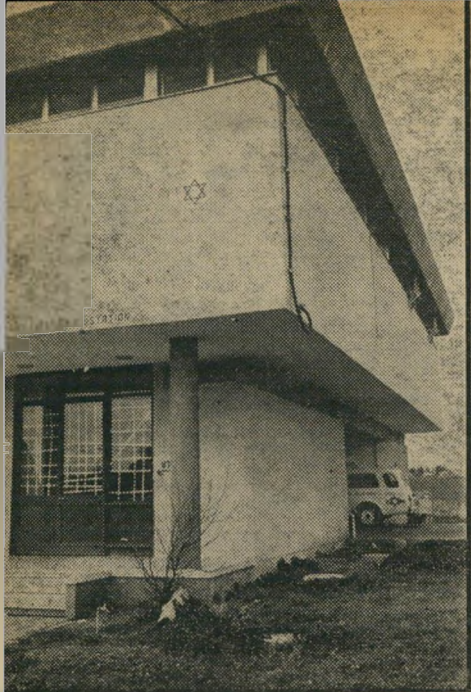
"פלירחמנא אל-רחמן". נאמר בשיר הי- ערבי, "אל-שמא אסכתח דאמיה..." אל מלא רחמים, השמיים היום אדומים.

לא היה בזה משהו מיוחד. העולם הי- ערבי מלא משוררים, והוא הדין לגבי עמודי השבועון הקאהירי רוז אל-יוסף.

המיוחד בשיר זה היה רק מקורו. מתחת לכותרת נאמר: "מאת המשורר הישראלי דידי מנסי."

"הטאתי הטא יוהרה..." מדוע

בחר העיתון המצרי בשיר זה? יתכן שהסביר לכך טמון במילות השיר: "אל מלא רחמים, / השמיים היום אדומים / והבכי בבית-הקברות / שבעי- תיים כואב — להמחיש / איך פיתאום (המשך בעמוד 19)

אולמי החתונות של מד"א
אפריל בעפולה

"כן ברצוננו להודיע כי נפגענו מאוד מתרומתם של ד"ר קוט ואנשי מד"א. ואנו מתכוונים להביא עניין זה בפני העיתונות. נעריך מאוד את שיתוף-הפעולה שלך, כשרהבריאות, בעניין זה, ואת תשובתך אלינו בדואר חוזר."

העתקים ממכתב זה נשלחו אל שר-האוצר פינחס ספיר; ד"ר יוסף קוט, יו"ר בועצת המנהלים של מד"א; שמשון שחורי, ראש העיר עפולה; ומר עמנואל צלר, יו"ר אגודת שוחרי מד"א.

"לא מבטלים"

"חזרה"

ע ? כן יצחק מרידור, יו"ר הנהלת מד"א בעפולה: "הבניין הוקם לפני שנה וחצי. תרומתו של בנימין לפאו מכסה רק כשליש מההשקעה. אנו מצטערים ש"נאלצנו לעשות חוזה בחבר ניהול אולמי החתונות בבניין, אך התחנה לא היתה מסוגלת לכסות את הוצאותיה. מר ז'ק כהן משלם לנו 1,500 לירות לחודש. זה עבור האישור שנתנו לו, להקים מיטבח בבניין. הוא השקיע 80 אלף לירות במיטבח זה. הוא גם מעביר לנו תרומות של הר"ר קליינזיס שלו. אחרי כל חתונה."

"הוא גם נתן לנו הלוואה בסך 20 אלף לירות, ללא ריבית, לצורך התקנת מערכת התאורה באולם. (כלומר, מד"א השקיע סך של 20 אלף לירות, כדי להפוך את אולם ההרצאות והספרייה לאולם חתונות.)"

"כל הסידורים נעשו באישורם של אנשי מרכז מד"א בתל-אביב, ובעיקר בהסכמתו של ד"ר יוסף קוט." טענים מרידור. "מכל מקום, איננו יכולים לבטל את החוזה עכשיו."

"לא נחדש אותו, בעוד שנה וחצי." משנשאל ד"ר יוסף קוט על העניין, לא הירבה לדבר. "אני לא זוכר מה היה שם" אמר. "תשאל משהו אחר."

ואילו בן-ציון טרון, מבכ"ל מד"א: "אני נמצא פה רק כחצי שנה. מי שצריך לענות לך, זה ד"ר קוט."

אין הגיב שרהבריאות, ויקטור שם טוב, על מה שנעשה בתחנת מד"א בעפולה? מה היתה תשובתו לתלונת מיש" פחת לפאו? האם הורה השר לאנשי מיש" רדו לחקור בעניין? האם הגיב בכלל?

איוק מוריס, דובר משרד-הבריאות הגיב: "השר קיבל את המכתב." ענה, "אנו לא מוכנים לגלות את תוכן המכתב ש"נשלח למתלונן."

האם עשה משרד-הבריאות צעדים ממי שייש כדי להגב בהפרשה?

ענה הדובר: "העניין שייך למגן-דויד אדום. אין משרד-הבריאות אחראי לי מד"א!"

* בקומה העליונה — אולמי החתונות. למטה תחנת העזרה הראשונה. השלט מורה שהתחנה מקוריה על שם מיש" פחת לפאו.

איך לקח מגן-דויד אדום תרומה שנועדה לפצועים - והשתמש בה לבניית אולמי ריקודים

חתונה בתחנת העזרה הראשונה

לבני מישפחת לפאו מיספר סיבות טובות להתרעם על השימוש המוזר שנעשה בי"ספס. ב-25 בנובמבר 1968 חתמו בני"ספס, הוג לפאו, הגברת פיי ובעלה המנוח בנימין, עם ד"ר יוסף קוט, יושב-ראש מועצת המנהלים של מגן-דויד אדום בישראל, על הסכם לבניית תחנת עזרה ראשונה בעפולה על שם, ולצורך זה תר"מו סך 50 אלף דולר. תחנה זו נחנכה בחודש יולי 1971.

אולם, ב-24 בינואר 1973 שלחו הגברת פיי לפאו ובנה הווארד אל שרהבריאות של ישראל, ויקטור שם-טוב, מכתב בו הלשון:

"בחודש נובמבר, 1972, בקרנו בתחנה ונדהמנו למראה העלמב ולדלות השירותים הרפואיים שהיא מעניקה לתושבי העיר. בזעם רב גילינו שאולם-ההרצאות הגדול בבית התחנה משמש כאולם-חתונות מקומי, וכי במיטבח הבית הוצב מקרר-מיסעדה ענקי. שימש-לרעה זה בשירותי הבית עז"מד בסתירה לכוונתו הראשונית של ההסכם החתום."

"בפגישה שנערכה לאחר-מכן עם ד"ר יוסף קוט ואנשי צוותו, במשרדיו הרא"שיים של מגן-דויד אדום בישראל, בתל-אביב, גוללנו בפניהם את תרועמתנו על האופן המביש בו מחללים את יעודה ה"חשוב של תחנת העזרה הראשונה בעפולה. הם הכחישו את העובדה שבית זה משמש

ג"ר בנוסף לכך, הודגש: "מיזוג-אוויר מלא, חנייה נוחה, והטיקס: מיטבח מעו"לה. אנו העמדנו לעצמנו, כתב האדון ז'ק במודעתו, "כאתגר, להתחרות בהידור ושרות עם כל אולמי הצמרת בארץ!"

עד שנפגשתי פנים-אל-פנים עם מר ז'ק כהן, התייחסתי לעניין כאל מהתלה. אולם-חתונות בבית מגן דויד אדום?

אך מר כהן הית רציני מאוד. "אתה רוצה את האולם הגדול או הקטן?" שאל אותי. "למתי? 25 בחודש? מצויין. פנוי. ב-24 לא פנוי, אבל ב-25 פנוי. מה אתה רוצה לעשות, ברית-מילה? חתונה?"

"חתונה", אמרתי. "אבל רק ל-50 איש. אני בא מנצרת, במיוחד. כמה זה יעלה לי?"

התורמים

המופתעים

מ נהה האולם שפע כולו חיוכים. "אני מ"לוקח 20 לירות לאורה. כשמדובר ב"200 איש. אם אתה רוצה רק 50 מנות, תתן כמה שאתה רוצה. אתה רוצה גם תזמורת? עוד 500 לירות. איוה תזמורת יש לי? ישר מחיפה! לא-נורמלי! שירים יווניים..."

ז'ק כהן באולם החתונות
— למעלה צוהלים החוגגים

לצרכים אחרים מאשר לעזרה ראשונה ולטיפול רפואי.

"היום קיבלתי מיכתב, אליו צורפה מר"דעה המכריזה על פתיחתו של אולם-חתונות בתחנת העזרה הראשונה בעפולה. דבר זה עומד בסתירה להסכם שנחתם עלי-דינו עם מגן-דויד אדום, ולכן יש בכך משום הונאה ומרימה."

"אנו פונים אליך בבקשה לסייע לנו לקבל לדינו בחזרה את 50 אלף הדולרים שתורמו לשם בניית תחנת העזרה ה"ראשונה על-שם פיי ובנימין לפאו, בי"עפולה. אנו מתכוונים לגייס לעזרתנו כל צעד חוקי אפשרי, להחזרתו של כסף זה."

"ומה יגידו אנשי מגן-דויד אדום?" התעניינתי בתמימות.

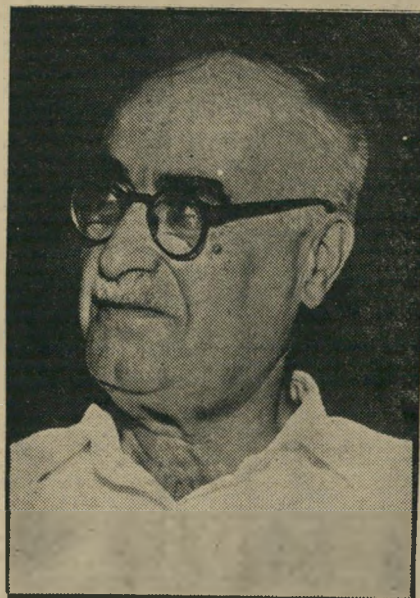
האדון כהן מיהר להרגיעני: "אני המנתל פה" אמר. "אתה נמצא באולמי לחיים. אתה יודע כמה חתונות אני כבר עשיתי. פה? למגן-דויד אין מה להגיד בעניין. פה אני מדבר! אחרי כל חתונה או מסיבה, אני נותן להם תרומה 200 לירות!"

מי שלא נלהבו ביותר לרעיון הק"מתו של אולם-חתונות בתוך תחנת עזרה ראשונה של מגן-דויד אדום, היו הגברת פיי לפאו ובנה הווארד, משדרת ווסט-אנד 525, גייריורק.

ב אופרה של עפולה כבר היתה? לא? ובתיאטרון של עפולה? גסיכן לא?

לא פלא. אופרה ותיאטרון עוד אין שם, למרות כל הבדיחות. אבל אם אתה רוצה להתחתן דווקא בעפולה — בבקשה. יש כבר איפה. לא מכבר נחנך בעפולה אולם החתונות/בריתות/חגיגות/מסיבות החדש, "המפואר ביותר בעמק", ומוטב שתזדקק לשירותיו העליונים מאשר לשירותיו של הבית שבתוכו הוא שוכן כבר, הלא הוא בית מגן דויד אדום החדש, שניבנה בכספי תורמים מחו"ל.

השבוע, נכנס כתב "העולם ה"זה" מרסל זוהר לתחנת עזרה רא"

יו"ר יוסף קוט
למטה זועקים הפצועים —

שונה של מד"א בעפולה, אך לא כדי לקבל טיפול רפואי אלא כדי להזמין אולם לחתונה. והרי די"ווחו:

המזכירה, המקיימת תורנות ליד המר"כזיה, שאלה אותי למבוקשי. אמרתי לה שאני מחפש את האדון ז'ק כהן. אני רוצה להתחתן. ואני מבקש לדבר עם האדון כהן. ראיתי את המודעה בעיתונות, ובאתי. מי שרואה מודעה כזו, אסור לו להתמייץ את ההזדמנות. אם כבר להתחתן, או ש"ייתה בעפולה. בשביל זה באתי במיוחד מנצרת. ואם כבר להתחתן בעפולה — אז רק בבית מגן דויד אדום — שבו האולם המפואר ביותר בעמק!"

מיטבח מעולה

וחנייה נוחה

כן חיה כתוב במודעה בדבר: "לרא"שונה אין צורך להסיע את האורחים למרחקים... לחתונות, בר-מיצות, ברית-מילה, חגיגות משפחתיות וכל אירוע חגי"

מומחית צרפתייה, יועצת שבוע האופנה הישראלית, מסבירה מה גרם למשבר הפוקד את האופנה בעולם ובישראל:

היום בגדי גברים. באותם בגדים שהן הולכות בבוקר למישרד, הן חולכות בערב לתיאטרון.

"לשינוי זה תביאו גורמים פסיכולוגיים, חברתיים, כלכליים ואחרים. מובן-אוויר, למשל. האקלים באירופה השתנה מאוד. שני החורפים האחרונים היו חמים מן הרגיל. בסינלנד לא ירד השנה שלג אפילו בדצמבר. לכן ירדו המכירות מאוד."

"המשברים הכלכליים הקשים, חנוכרים כיום על העולם, חשפיעו גם הם. לאנשים יש עכשיו פחות מזומנים בכיס. אפילו

האופנה גורעת — האופנה העילית נעלמת — הצעירים הם שנותנים את הטון — המיני מת — פריס איבדה את כתר בירת האופנה."

כך פסקה השבוע הלן רוף, צרפתייה בת לאב יהודי ולאם אנגליה, שהגיעה ארצה לשבוע-האופנה הישראלית, שנפתח ביום א'. הנכרת רוף, בעלת רעמת שער-השיבה, שתגיעה כשהיא מלווה בבנה בן ה-23, אמנם מוסמכת לסטוק זאח. מזה 20 שנה היא משמשת כמומחית, יועצת ובתיסמכא לענייני אופנה בעיתונים ו"בחוגים שונים באירופה ובאמריקה."

"האופנה משתנה," היא אומרת. "זה כבר לא מה שהיה פעם. הנשים, שלמענן נוצרה האופנה ובזכותן התקיימה, לובשות

הגניעה לארץ, לשבוע-האופנה הישראלית. הלו רוף, יועצת אופנה צרפתייה ש-

כל האופנה

שרון שקד, דוגמנית צעירה עולה, בתו של רב ושוחט, במראה הטבעי. חזיה שקופה לפי אופנת ה"בלי". למטה: ביב, חייר אמריקאי צעיר, הדוגמן שדמותו נשקפת לאחרונה ממרבית חצולמיהפירסומת לביגוד בארץ, ולצידו דוקי הוניגמן, מלכת-המים הישראלית לשנת '72 באפרודות צעירות ורעננות.

בבלי (מימין) דוגמנית כושית ילידת ג'מייקה, תושבת חומר הכושי רוינג, שטובה השבוע את הארץ. העט דוגמנית ישראלית צעירה חטובת בחול, לחוף ים-אמל (משמאל), ונחמה לב (במרכז).

כושית בים המלח

„אך דווקא שם אפשר לראות את השינויים המתחוללים, ולהיווכח שגם את אלה מניחים עקרונות מסויימים. בפריס עוד אפשר לראות נערות במיני, אבל רק כאלו שאינן יכולות לוותר עליו בשום אופן. בלונדון היתה השנה ירידה גדולה במכירות, בגלל המשברים השונים. אבל אפשר לראות שם שהקו תשולט הוא בגדים רקומים, בסיגנון רוסי-הרומניה.

„גם האיטלקים עדיין מצטיינים בצבעי הטכסטיל המקסימים ובמוצריהם העזר המעורלים שלהם.”

תחזית

של אופנה

א כל הגברת רוף סומכת על הטבע ה-אנושי, שלא יכזיב.

„ובכל זאת, אינני מאמינה שהאופנה תמות אי פעם, היא אומרת בהחלטיות. תמיד תהיה אופנה כלשהי. לבני האדם יש צורך נפשי לחדש ולהתחדש. זה מה שעושה את המכונות, וזה גם מה שעושה את הבגדים.

„עכשיו, למשל, בגלל אווירת החופש, יש נטייה כללית לחזרה לאופנות שנות השלושים. הנשים מתחילות שוב ללבוש שמלות רפואיות, גולשות, רומנטיות. הן חילו בכך הנערות האנגליות.”

ביקורה הראשון של הלן רוף בישראל היה לפני שמונה שנים.

„אין ספק שהמשברים האחרונים אצלכם ובעולם השפיעו גם על האופנה הישראלית.

משבר האנרגיה השפיע, גרם לכך שהחומר רים הסינתטיים, שמקורם בנפט, יפנו לאט לאט את מקומם לחומרים טבעיים: עור, פרווה, צמר נקי.

שיחורור

מתסביכים

נ בכבל, אווירת החופש וההשתחררות ממוסכמות ומדיעות קדומות באה היום לידי ביטוי בולט מאוד בתחום האופנה. גם הנשים וגם הגברים השתחררו מהתסביך של „להתלבש כמו כולם”, וכל אחד מחליט לעצמו מה מתאים לו. בלי להתחשב במה שהוא רואה ברחוב. למעשה, הצעירים הם שמכתיבים כיום את האופנה בעולם. וברור מדוע. שהרי הלבוש הוא גורם משיכה סבסי, והמתירנות הגוברת בתחום המין נותנת את אותותיה גם כאן. היום, אפילו ילדות קטנות מחליטות מה הן רוצות ללבוש, וזה דבר שלא היה מתקבל על הדעת עד לפני זמן לא רב. „אמנם, בירות האופנה, פריס ולונדון, ירדו מגדולתן”, מוסיפה הגברת רוף לספר,

מדוגמניות הצמרת הוותיקות ביותר של ישראל, רוסי עשירה — בשורת המראה המפנק והמלטף יפנה הישראלי העשירי בארץ, המתקיים השבוע.

ה גוססת!

הרעלה נחמה לב, תגליתו של הצלם בן לט, ילידת ה' ארץ וספרית לשעבר, הכובשת לה מקום של כבוד בעולם האופנה הבינלאומי, בשימלת ערב ארוכה, כובע ורעלה.

אבל העסק כאן מתחיל להיות הרבה יותר מאורגן.

הבוטיקים

מתחילים

ב יום א' השבוע נפתח שבוע האופנה הישראלי ה-10, במלון הילטון בתל אביב. באירוע זה משתתפים 90 יצרני אופנה ישראלים, המייצאים לחו"ל בגדים לכל העונות ולכל הגילים. כוונתו של שבוע (המשך בעמוד 18)

נחמה, מוריאל ובבלי בשלוש וריאציות על אותו נושא: אופנה, יופי, שמש וים. באותו דיגוס — ביקיני „המראה תפתוח”, בגדיים שלם „המראה הצנוע”, משמאל: קארין דונסקי בשינוי דמות, כילדה טובה.

המראה הכתוח

בשמלתיהם, המגלה טפח ומסתירה טפחיים.

נגליה וידידתו של החדשה מצרפת, במערכת בגדי ים.

(המשך מעמוד 17)

האופנה הישראלית היא להקים מגע בין קניינים מחוץ לבין היצרנים הישראליים, ומטרתו — לעודד את הייצוא בתחום זה של התעשייה הישראלית.

מחצית ממספר הקניינים, שהוזמנו לי שבוע האופנה, לא הגיעו. המישלחת הגרימנית, למשל, לא הגיעה כלל. ליצרנים הישראליים מלאי גדול עוד מן השנה שעברה, שעדיין לא הצליחו למכרו.

באנגליה התבטל השנה, זו הפעם הראשונה, שבוע האופנה הישראלי, שאמור היה להיערך בלונדון.

מפרס הגיעו קניינים, כי שם המצב לא מזהיר אבל מה שמציל אותם זהו התודעה החזקה של אופנה שיש לצרפתיות.

עליית המחירים הדוהרת והמסבירים העולמיים מחד, ובעיות המימון של ישראל מאידך, הביאו את שוק האופנה הישראלי לשפל חסר תקדים כמעט.

פעם היו תצוגות האופנה אחד הבילויים והעיסוקים החביבים והמשתלמים ביותר של נשות ישראל. היו אלה אירועים חברתיים, שנערכו בחסות מוסדות ומפעלים התנדבותיים שונים. נשים היו באות אליהם כדי לראות ולהיראות, והיו אף קוננות בתחום. כיום — תצוגות האופנה חדלו כליל.

מדוריה האופנה בעיתונים, שתפסו פעם מקום חשוב בחומר המיועד לנשים, מצטמצמים והולכים. האחר הגבוה ביותר של עיתונאיות, שנשלחו לחופשות ארוכות, הוא זה של עיתונאיות האופנה.

אך בצורה הזוהרת ביותר מתבטא זה משבר באופנה הישראלית במכירות בחנויות ובבוטיקים. מכירת סוף-העונה, שהחלה השנה במרד מוקדם מן הרגיל, כושלת ביותר. תנועת הקונים חלשה מאוד, ומי שנכנס לקנות בורר היטב, ועורך השוואות, ומגביל עצמו להכרזים הנחוצים לו ביותר. הבוטיקים הגדולים, אלה הקשורים עם קניינים בחו"ל, מצליחים עדיין להחזיק מעמד. אך הבוטיקים הקטנים, אלה שצצו לפני זמן לא רב כפטריות אחר הגשם וי לכולם נמצאה פרנסה, פושטים כעת את הרגל בזה אחר זה ומתחילים.

אומר יצחק אדלר, בעל חנות חנויות אדלר ברחבי הארץ: „בשרשרת הבוטיקים שלי היתה תמיד מכירת עצומה. עכשיו אני מצליח בקושי להחזיק מעמד, בזכות הייצוא שלי. לולא זה, הייתי נאלץ לסגור. כי ממכירת בגדים היום בארץ אין שום רווח. תראו את הבוטיקים הקטנים, איך הם מתחילים. היום אשה קונה דבר אחד במקום שניים ועוד חושבת פעמיים. ואני חושב שאצלי המצב עוד טוב.“

לשנות

את המצב

אברהם דר, מנהל מכון הייצוא הישראלי, מקווה לטוב. לדעתו, הדרך להחזיק מעמד וגם להתמודד בשוק העולמי היא להעלות את טיב המוצרים הישראליים ולשמור על מתחרותם נמוך, עד יעבור זעם. איכות טובה, מחירים נמוכים — והי נוסחת הפלא.

„מוכרחים“, אמרים היום בארץ. „אם לא כן, למי נוכל למכור? לאנגלים או לגרמנים, שמחסינום מלאים עדיין בתוצרתם שלהם? או אולי לצרפתים, המכתיבים את האופנה לעולם כולו?“

אולם, הקשיים בהם שרוי הענף בארץ, אינם אלא השתקפות של המצב בשוק הישראלי העולמי.

גיתית זהבי

ה צעירה האלגנטית, שנכנסה ל חנות התכשיטים ההדורה ביותר בישראל, הונגריקונג, נראתה לעבד-אלקאדר הפאקיסטני, בעל החנות, כדג שמן ביותר. היא הציגה עצמה כויקטוריה אווה, תיירת עשירה מדומא.

כשכחנה התיירת העשירה את ההלוואה, הבחינו עבד-אלקאדר ושני עוזריו, פאקיסטני נוסף וסיני, כי בפניהם עומדת אשה המבינה היטב ביהלומים.

ויקטוריה אווה לא היתה אלא הצעירה הישראלית גיתית זהבי, שהגיעה — אחרי

רונים להרינגה, סר מליבו כל חשד. אחרי הצהריים הגיע אבד-אלקאדר, עם שני עוזריו, למלונה של גיתית. הם הביאו עימם עשר חבילות יהלומים, כשוי כולל של 60 אלף דולר. מכיוון שי הבחינו כי לקוחתם מבינה ביהלומים, הביאו לה את הסחורה המשובחת ביותר שהיתה בחנותם.

אולם בחדר ציפתה להם הפתעה. התיירת העשירה מאיטליה המתכננת להם כשבידה אקדח אוטומטי שלוף, ודרשה את ההלוואה. ההלוואה לא איבד את עשתונותיו.

פטה של הישראלית גיתית זהבי בבית מישפט בהונגריקונג. היא הואשמה בהמישה סעיפייאישום: ניסיון שוד, ניסיון רצח, החזקת אקדח ללא רישיון, החזקת תחמושת ללא רישיון ושהייה בלתי-חוקית בי הונגריקונג.

על כל סעיפייאישמה ביחד קיבלה גיתית תשש שנות מאסר, בבית-הסוהר לנשים של הונגריקונג.

מי היא בוגי הישראלית, הנערה בת ה-25 שכימעט הצליחה לערוך את השוד הישראלי הבינלאומי הנוצץ ביותר? גיתית נולדה ברחוב שינקין בתל-אביב, להורים אמידים. אביה הוא יהודי דתי. היא למדה בבית-הספר העממי בלפור בי תל-אביב, אולם סירבה להמשיך את לימודיה בתיכון.

גיתית חשה תמיד שהיא נדחקת הצידה. בעוד שאחותה, המבוגרת ממנה והיפה ממנה, הלכה במסלול הרגיל של כל בת טובים: בית-ספר עממי, תיכון ונישואין, וזכותה תמיד לשבחים מכל צד, הרגישה גיתית את עצמה כמעין כיבושה שחורה. ההורים לא השלימו עם כך שבתם ה צעירה לא המשיכה בלימודיה, וכעונש הגבילו את יציאותיה מהבית בערב פגשה גיתית, שהיתה אז בת 15, בבחור בן גילה, והחלה יוצאת איתו.

נערה דתית

וסרסנים

כ אשר גילו זאת הוריהם, החליטה גיתית המאוהבת להציג את הבחור בפניהם. לאבא ולאמא ציפתה הפתעה. הבחור היה בן העדה הספרדית. הם לקחו את הבת אל דודתה שבאנגליה, כדי להרחיקה מן הבחור, וחזרו לארץ בלעדיו. היא נרשמה לבית-הספר המכלותי למישחק.

גיתית גילתה את העולם הגדול. עולם שהיה כה שונה מהארץ הקטנה שלה.

השודדת הנוצצת מדרח' שוניה

בעוד שכאן היו ידידיה מעטים, לונדון הגדולה חיכה אליה. בעוד שבארץ לענו לה ילדי השכונה מפני שלא היתה יפה, הרי בלונדון לימדו אותה לצבוע את שערותיה בלונד כדי שלא יבחינו בדלילותה, לי התאפר כשיארוך אפה לא יהיה מודגש, ולהתלבש באופן שיסתיר את מגרעות גיורתה. „הברווזון המכוער“ הפך כימעט לברבור.

כעבור שנה חזרה גיתית ארצה. היא נרתמה משך חודשים אחדים ללימודי בגרות אקסטרניים, סיימה אותם בהצלחה. היא גם חזרה אל החבר הישן שלה, לי מגינת-ליבם של הוריה.

גיתית, שממיה לא עבדה, קיבלה מי הוריה, כפרס על תעודת-הבגרות, כמי כיש שבויעים, שאיפשרו לה לגלות כי גי בארץ יש חיי-חלה. הנערה החלה מופיעה בדיסקוטקים שונים, ואף יצאה ערבים מיספר עם כמה מנעריה-השעשועים המפורסמים.

הוא חישב מהר, החליט שתגובותיה של אשה הרה אינן יכולות להיות מהירות. טעות זו כמעט שעלתה לו בחייו. הוא התנפל על גיתית וניסה לתפור את אקדחה. תוך כדי מאבק בין השניים התפוצץ בלון נפוח, שהיה תחת בגדיה של גיתית, ולפני שעבד-אלקאדר הצליח להבין כי השודדת אינה בהריון כלל, נורה בראשו. עוזרו הסיני, שנחלץ לעזרתו, זכה למהלומות אגרופ מידה של גיתית, והשאר שוכב על הריצפה. גיתית עצמה נבהלה, השאירה את שתי הגופות בחדר, יחד עם הפאקיסטני הנוסף, שלא העז כלל לעזור לידידיה, הניחה ליהלומים, וגמלטה מהמלון.

היא נרשמה בשם אחר שלה, גיתית פורוצ'י, במוטל צנוע, סמוך לאותו מלון. מישטרת הונגריקונג איתרה אותה תוך שעות ספורות ועצרה אותה. בבית-החולים בו שכב עבד-אלקאדר, היא זוהתה סופית.

חמש שנות מאסר

ה מיקרה כוזב אירע לפני חמישה חודשים. בשבוע שעבר נערך מישר

דרך-גדודים בת חמש שנים, להונגריקונג. אחד השמות האמיתיים של גיתית היה אמנם אחיה, כיוון ששלוש שנים קודם לכן נישאה לצייר אנגלי בשם זה. אולם את השם ויקטוריה המציאה לצורך שוד-יהלומים, נפלא בתעודתה, אשר תיכננה, ואשר הביקור בחנות התכשיטים ההדורה היה השלב הראשון בו.

גיתית, שדיברה עם מוכרי היהלומים איטלקית, לא יכלה להתחיל אילו מהיית לומים המוצעים לה היא עומדת לקנות, אולם נתנה להבין כי היא מעוניינת ב יהלומים רבים. היא הציעה לעבד-אלקאדר לבוא למלונה עם יהלומים רבים ככל הי אפשר, כדי שתוכל לבחור בניהוטא את קניויותיה.

ההרה לא היתה הרה

ה ונגיקונג היא עיר מסוכנת ורבת מעשי-שוד, ועבד-אלקאדר הוא סוחר מנוסה. אולם, כששמע את שם המלון בו מתגוררת הקונה השמנה שלו, מלון מנורין, אחד ההדורים והיקרים בהונגריקונג, ושתב חין כי אלקוחת שלו נמצאת בשלבים אחרי

התהפכו היוצרות / והאב — הוא אומר קדיש.

...אל מלא רחמים, / שוב עמי מבודד בעמים / ולאחר דור של שנות גאולה / שוב חזר והפך לשעיר / והדרך כמו רק מתחילה / והגב, כמו תמיד, אל הקיר...
...אל מלא רחמים, / לא הייתי צדיק ותמים / כי חטאתי בחטא יוהרה / של

עיתונאי מנוסי
אל מלא רחמים

אני ואפסי אין בילתו, / ומכרתי נפשי לשיגרה / במחירים של אכול-ושתו..."

נגד ההנהגה הצבאית. המתרגם הערבי, שחתם בשם עבד-אלרחמן עלי עוף (אך שהנהגו, מן הסתם, אחד המשרי ררים הצעירים שגדלו בישראל ועברו למצרים), עשה עבודה נאמנה. הוא תרגם היטב, השמיט רק שורות שאינן מובנות לקורא ערבי, כגון הפסוק על האב האומר קדיש על בנו.

הסביר העיתון הערבי, בהקדמה: "שיר זה הופיע בידיעות אחרונות. המשורר מביע בו את רגשותיו, בדרך של אופור וזיזה להנהגה הצבאית. אופוזיציה זו הפכה פעולה ביותר אחרי ה-6 באוקטובר, והיא מלכדת את דור הצעירים המשכילים, הקשור ברחשי-ליבו של האיש ברחוב ב"ישראל."

דידי עצמו לא ידע אם לשמוח על הופעת שירו בעיתון ערבי — או לרגוז על ניצולו לצורכי תעמולה.

דרכי אדם

נתיב היסורים של קארין

על המסלול היא מחייבת

וזהרת. רק מעטים ידעו

מה עבר עליה

כמעט כל מי שהתבונן בחודשים האחרונים בקארין דונסקי, דוגמנית-הצמרת מספר 1 של ישראל, כשהיא פוסעת על מסלולי-התצוגות ומצטלמת צילום-אופנה (ראה עמודים 16-17) — לא הבחין בכל דבר יוצא-דופן בהתנהגותה.

קארין של החודשים האחרונים לא היתה שונה, למראית-עין, מזו שהכירו תמיד. מיק-צועית עד לפרט האחרון, מצוידת תמיד היטב באביזרים ובתכשירים מיוחדים לכל תכלית, טוידית, קפדנית, דייקנית ואח-ראית. ללא כל שיענוות וגינונים של כור-כתב. הכל דפק כתמיד, כמו מכונה משור-ממת, כי "ההצגה חייבת להימשך."

איש לא יכול היה לדעת, כי רק בזכותה של החינויות האדירה, הטמונה ב-40 חקי-לוגרמים הצנומים שלה, הצליחה קארין לעמוד בכך. הניסיונות בהם העמיד אותה גורלה בתקופה האחרונה, יכולים היו למלא דפי ספר.

בעד שב ממיחמה. קארין ובעלה, שלמה, נשואים מזה עשר שנים. לאחר פרוץ המלחמה נקרא הבעל אל גדוד-השיירות בו הוא משרת.

"אני עצמי" מספרת קארין, "לא הייתי אז בארץ. באמצע המלחמה נשלחתי לחוץ-לארץ על-ידי מכוני הייצוא הישראלי. שתאום קראו לי לחזור."

סיפרו לי שלמה החל מגלה סימנים של הלם. הסתבר שהציוד של הטנקים של הגדוד שלו לא היה מורכב, הטנקים לא היו מוכנים לקרב. הוא לקח את זה ללב באופן (המשך בעמוד 22)

★ היא רצתה להוכיח לתל-אביב הקטנה שהצליחה בעולם -

★ היא יצרה כותרות עולמיות - בעזרת שוד אלים

מעט יותר. היא התקבלה לעבודה כמזכירה בחברת-סרטים, והצליחה לגעת בשולי עור-לם הקולנוע הקסום.

מבוא

לבוא

במיסגרת עבודתה פגשה ברוברטו פורוצ'י, במאי איטלקי המפיק סרטים ביפאן, הידוע בעיקר כממית הסרטים שהוא מפיק ומביים בשנה, יותר מאשר ב-איכותם של סרטים אלה.

פורוצ'י התאהב בבחורה הישראלית ו-לקח אותה עימו לטוקיו, שם היתה לי-פילגשו, כשבאופן רישמי היא משמשת כמזכירתו.

במיסגרת עבודתה הכירה את במאי-הסרטים היפני הגדול אקירו קורוסאווה. גיתית הבינה כי תהיה זו קפיצת-דרך חשובה בשבילה, אם תיענה להפצרותיו של קורוסאווה. היא עזבה את פורוצ'י, עברה להתגורר עם עמיתו הדגול.

גיתית, שדיברה כבר מיספר מילים ב-יפאנית, ואשר שלטה כימעט בשפה האי-טלקית, קיבלה, בעזרת קורוסאווה, עבודה

אולם חזרה מנמל-התעופה לוד בבושתי-פנים, לאחר שהסתבר לה כי לא תוכל לעלות על מטוס מבלי שיבחינו בה. כעבור ימים מיספר נסעה לחיפה, הצליחה לחדור לאוניית-נוסעים יוונית. כמה דקות לפני ההפלגה גילה אותה קצין באונייה, והנור-סעת הסמוייה הורדה אל החוף.

המיסטרס סגרה את התיק לאחר ש-גיתית, בכוש-השיכנוע הרב שלה, הצליחה להסביר לחוקרים כי היה זה מעשה-ילדות שלא יישנה.

רעבה

ברומא

גיתית החליטה לנסוע לחו"ל בדרך הישר. היא לוותה כספים מידידים — כספים אותם הקפידה להחזיר אחר-כך — וקנתה כרטיס-טיסה לרומא. באותה עת החליטה להיות במאית-סרטים, והנסיעה ל-רומא היתה בעיניה מחצית הדרך אל ה-הצלחה.

אולם, כאולפני צינה-ציטה שברומא ישנו עוד אלפי גיתיות, מכל רחבי תבל, והגיתית הישראלית מצאה עצמה ללא

גיתית בציור יפאני
אחרי ניתוח האף

גיתית בציור של שרה אסף
לפני ניתוח האף

כתבידיה של גיתית מעל כמה גלויות, אותן שלחה אל ידידים בארץ, מבלי ש-יידעו במי מדובר, גילה פרטים מעניינים. אמר עליה השבוע הגרפולוג: "זו בחורה מוכשרת, בעלת אומץ וכישרון רב, ה-נתונה למצב-ירידה, יש בה חוש לאמנות וכישרון לשפות. היא חזמנית ואוהבת כסף, אולם גם פורנית גדולה, כשמדובר בהרעמה."

"היא נולדה בטעות אשה. לפי תכונותיה היתה צריכה להיוולד גבר. בקיץ 1973 היא נכנסה למשבר רציני מאוד, וצפויות לה שנים קשות, בתוך מיסגרת לחוצת ומכאיבה, בה לא תהיה חופשית לעשות מה שהיא רוצה."

הוריה של גיתית יושבים אבלים בביתם אשר ברחוב שינקין בתל-אביב. "אני מקווה שגיתית תחזור לארץ אחרי בית-הסוהר", אמרה השבוע אמה, "וכשהיא תחזור, היא תמצא את הוריה בחיים". "אנחנו אנשים דתיים, ולאנשים דתיים קשה לסבול החרפה תזאת", הוסיף האב,

כמזכירת חברת-ההפקה איטלקית בטוקיו, משך כל אותה תקופה היתה גיתית נוה-גת לערוך מסעות-ניצחון לרחוב שינקין בתל-אביב, שם מתגוררים הוריה. היא היתה מגיעה, עדויה בטבעות מגקרות עיניים, כיוון שידעה כי אלה ירשימו את אביה יותר מכל, והיתה מביאה מתנות יקרות-ערך לכולם.

הדרך

אל השוד

מצתי-הזהב הפכו לסמל המיסחרי שלה בארץ, בכל ביקור בישראל היתה מביאה לכל ידידיה מתנות: מצתי-זהב, גם במראה תחיצוני חל שיפור עצום. היא ערכה ניתוח פלסטי באפה, שחפך מ-

מקום-מגורים, כשהיא רעבה ללחם. היא החליטה לחזור ללונדון, אותה זכרה מביקורה הקודם בה.

בלונדון, התאהבה בצייר מתחיל בשם סטנלי אווה. השניים רקמו חלומות משור-תפים, כיצד יהיה הוא לצייר גדול ומפור-סם, והיא תהיה לבמאית גדולה ומפורסמת. באותה עת נתן לה בעלה מחסכוניותו ה-דלים, וגיתית הגיעה לביקור בארץ. היא חזרה כמלכה, בהחלטה נחושה לע-שות על בני-מישפחתה רושם של אשת העולם הגדול, שהצלחה בכיסה, היא סיפ-רה להם כי היא הצליחה יפה במיקצוע הבמאות בלונדון. היא סיפרה על חווים שמנים, מסיבות נוצצות, אנשים חשובים כעבור שבועות מיספר חזרה אל בעלה האנגלי. גיתית, שהאמינה בסיפורים של עצמה על חיייה בלונדון, שבה למציאות ה-אפורה של דירת-חדר עלובה, בעל עני ועיר קרה.

היא נפרדה מבעלה וערכה גיחה נוספת לרומא. הפעם האירה לה ההצלחה פנים

קולנוע

ישראל

מונחם גולן עובר לאמריקה

באמצע חודש ינואר הופיע בעיתון תע"ש השבועיים האמריקאי רביהיוקרה, וראיטי, מודעת על עמוד שלם, של חברה חדשה בשם יורואמר, וכתובתה שדרות ושינגטון בלוס-אנג'לס.

המודעה סיפרה על עלילותיו ופעולותיו של מפקד ובמאי-הסרטים מנחם גולן, סיפרה על עברו עם שמות כל הסרטים ש-הפיק, מנתה את התסריטים שהוא מתכוון להפיק בחברה החדשה באמריקה, וכן ביש-רה על הסרט שהוא מפקד עתה, לפקה, הלא הוא הפוסע היהודי הנודע לשימצה מחבורת מאיר לנסקי — לואיס הוכהלטר, שהקים יחד עם לנסקי ובגסי ויגל את כנופיית רצח בע"מ, שעבדה עבור לאקי לוציאנו.

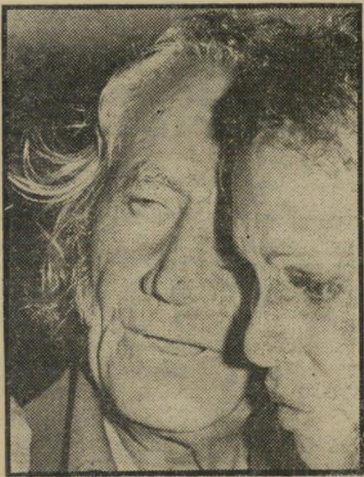
הכל היה טוב יפה ונהדר, לולא בישרה המודעה מה שידעו כמה אנשים מזה זמן: מנחם גולן, גאונות תעשיית הסרטים ביש-ראל, שמישרד המיסחר והתעשייה שפך לי-כיסו מליוני לירות בצורות שונות, עובר להפיק באמריקה, ומעדיף את השמש בקלי-פורניה על השמש בישראל.

3 מיליון ר"ר. רק בשנת 1973 קיבל מנחם גולן החזרי מס ממישרד המיסחר וה-תעשייה בסכום של 1.8 מיליון לירות. רווחיו הכוללים משלושת הסרטים שהציג בשנה זו (קובלג, הבית ברחוב שלוש, אבו אל-בנאח) הגיעו בערך ל-3.5 מיליון לירות. כאשר דיווח העולם הזה בחודש אוגוסט כי גולן הרוויח שני מיליון לירות על קובלג, מיהר גולן לשלוח הכחשה נמ-רצת. עתה מתברר כי קיבל על סרט זה

תמרורים

נחוג. יום-הולדתו ה-50 של ד"ר מנחם גולן, פרופסור לרפואה מר-נעת ומנהל המחלקה לאקולוגיה רפואית בבית-הספר לרפואה בירושלים.

נחוג. יום-הולדתו ה-66 של נער השעשועים הגיחתי ד"ר פוקה הירש,

ד"ר פוקה הירש

נער שעשועים ניצחי

בעל חברות אשר נגדו תלוי עתה מישפט על עבירות מטבע והעלמות מס.

נחוג. יום-הולדתו ה-54 של סגן שר-התיירות יהודה שער, שהוא עורך-דין במיקצועו וחבר-כנסת מטעם המפלגה הליברלית בארבע הכנסות האחרונות. יליד רומניה, שם היה חבר ההנהגה הראשית של הנוער הציוני, עלה לארץ ב-1941 ו-היה חבר בקיבוצים ניצנים, גבע, אשדות-יעקב, ממיסדי נוה-אבא, ניהל את מחנה עליית הנוער בחיפה והיה מזכיר כללי של העובד הציוני בתל-אביב, פעל בשנים 1945-1947 בשם בדוי כשליח הסוכנות באירגון התנועה החלוצית ועליית הנוער ברומניה, היה חבר הוועד הפועל של הסתדרות, ראש המחלקה המימנית של הוועד הפועל וציר בקונגרסים ציוניים.

נחוג. יום-הולדתו ה-54 של הסופר מחזאי יהודה האזרחי, איש ירושלים ותלום הירושלמי למען ארץ-ישראל יפה.

נפצעה. בתאונת-דרכים בכפרי שמריה ליד צומת כביש חיפה, חברת-הכנסת חייקה גרוסמן שנסעה במכונית שהתנגשה במכונית שבאה ממולה. בתאונה נפצע גם נהג המכונית השנייה.

אושפז. בבית-החולים רמב"ם ב-חיפה, שחקן הכדורגל הבינלאומי של מכבי תל-אביב, ויקי פריק, בעיקבות פציעתו במישחק קבוצתו עם מכבי חיפה, פרץ סובל מעוצמת-מח קל ושבר בעצם הלחי.

נולדה. לעוזרת הראשית של פרק-ליט מחוז תל-אביב מרים (מיקי) פרי קולוב, ולבעלה שהוא סגן-אלוף בצה"ל אהרון (אריק) סוקולוב, בת שנייה.

נהרג. בתאונת-דרכים ליד באלוזה בסני, הומר רובין שרין (22), עת נסע במכוניתו הפרטית כדי להופיע בפני חיי-לים, תושב חולון, השתחרר לפני שנתלים בצה"ל, הופיע באחד התפקידים הראשיים בהצגת וילי גס של התיאטרון החיפאי.

נפטר. בבית-החולים הדסה בירושלים, משפ"דס במח, בגיל 48, האדריכל אורי אפנצ'ר, שנולד בווינה, נשלח אחרי סיפוח אוסטריה לגרמניה הנאצית לצרפת, במסגרת הצלת ילדים יהודים, הצטרף אחרי כיבוש צרפת בידי הגרמנים למחתרת אנטי-נאצית, נתפס ב-1944 בידי הגסטאפו ונידון למות. הצליח להימלט, עלה לארץ ב-1945 והצטרף לח"י, בו היה אחד הלוחמים המפורסמים, שירת ב-מלחמת תש"ח בצה"ל, אחרי המלחמה מילא תפקידים ממלכתיים בארץ ובחו"ל, למד אדריכלות בפריס, חזר לארץ ותקים מישרד אדריכלים.

יהיה זה אחד השבועות הנעימים והמרת-קיס ביותר שידעת עם בן שנים. קשריך עם בן זוגך יתהדקו במהירות בגלל נסיעה משותפת, או בילוי משותף, שב-סופם תמצאו את עצ-מכם מאושרים וקרו-בים זה אל זה יותר משהייתם אי-פעם. ב-קרב המשפחה, יהיו ימי אמצע השבוע נעי-מים ומאושרים מאוד, השתתפי בהם.

הקצב חסביר בחיך העיסקיים מתגבר; לא תקבל את זה כי רוח טובה, כי אינך אוהב לחץ, אבל אם תתייחס לזה כאל שלב ריגועי, תצא מן העניין בהישגים גדו-לים וגם בהכנסות רצי-ניות. איגרת מרחוק תקרב יום גדול בחי-יך. בת עקרב: תקב-לי החלטה נחושה, וגם תעמדי בה הפעם, לשם שינוי.

את נמצאת — כרגיל — על פרשת-ד"ר-כים, אלא שהפעם לא תוכלי לשבת בחיבוק ידיים. הוא ידרוש מ-ך צעדים נמרצים, ו-עצם הדרישה הזאת תדרבן אותך לעשות דברים שישנו את כל חייד. בן בתולה: אל תסתבך, דווקא עכשיו, אתה זקוק לכל חושיד. זהו שבוע קשה, אם כי לא מסוכן ולא תהיה כלי-ך עצמאי.

אתה יודע לצחוק גם על חשבון עצמך? השבוע תהיה לך חז-דמנות לכך: תיתקל במצב מבין שיש בו הרבה מן ההומור. מל-בד זאת, שבוע מצויין: הכסף, ההצלחה, האה-בה וסתם אהבהים — כל אלה מתזרים אחרי-ך בן סרטן. הזהר רק שזה לא יסובב את רא-שך, ושלא תנצל את הכל בצורה מוגזמת. אתה אומנם מוכ-שר, אך גם לאחרים יש מעלות דומות.

חשדות מכוערים שהשמיעו באוזניך שכ-ניך הצעירים, אינם מבוססים, ומצוי-בהם גרעין עלוב מאד של אמת. אך חנק כבר נגרם. עשה מאמץ עליון לתקנו, בטרם המצב יהיה אבוד ל-חלוטין. זה ילמד או-תך להבא לקח, שלא להאמין לכל בדותה המושמעת באוזניך, ו-לסרוח לאמת דברים, בטרם אתה פועל על-מיהם. בפרט אם מקור האינפורמציה הוא כה מפוקפק. לביאה — סכנה צפר-ייה לך חשבו, אם תרחיקי מביתך.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיחיה עליך לקבל: בענייני-כספים ובענייני אירגונים.

זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושומר על כוחותיך. זכור גם שמוטב שתיר-חה את ההכרעה הפי-נאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת מאד ניים, פגישה בלתי שכי-חה מטרידה את מנר-חתך. היא תידחק על-ידי אירועים שוטפים.

ובכל זאת — זוהי תחלחל של מיפנה.

היוזר מפטפט יתר. שמור בסודיות את פרטי המיבצע ע-ליו אתה עובד כרגע. כדאי שתיוזר דווקא מזה שאתה חושב ש-הוא ירידך הטוב — הוא ולא אחר אורב לכל רמז שיצא מפיק, לכל טעות מיקרית, או לכל מינוחה שתי-שה. אתה בודד, לכן, יהיה עליך לעמוד ב-אתגר הזה לבדך, ללא גיבוי של איש. אם תצליח — זרי הדפנה שיעטרו את קוד-קורך יהיו חלק ממה שיבוא אחרי-ך.

סוף השבוע יחייב זכירות במה שנוגע ל-עסקים או לבריאות.

משהו הקשור באש עי-לול להעיב על שימ-חתך. מזלך מצוי בש-בוע זה בסימן של לה-בה. יהיו לך גם הס-תבכויות עם ילדים ב-משפחתך. שיולידו יי-כוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאי-לו נשקף לך מקור הכ-נסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכ-חית. שקול היטב את מעשיך ואל תס-מוך רק על האינסטואיציה הפרטית שלך.

המריבה הטיפשית בה הסתבכת, אינה מועילה לאף אחד, ומקלקלת את מצב-רוחך. נסי להקדיש זמן לטיפוח יופיך, ו-לעיסוק בתחביבייך, במקום לשאת על כת-פיך את כל בעיות ה-עולם הזה. לקראת סוף השבוע את עלו-לך לנתק קשר אישי חשוב, בעיקבות בדי-חה מעשית שהושמעה באוזניך, בנוכחות א-

לה שלדעתך יפרשו אותה בצורה מוט-עית. אל תעשי זאת, כי בסופו-של-דבר, זה לא ישתלם. בת תאומים, השבוע אל תצאי לקניות, ורצוי גם לא לבלויים.

אתה יודע לצחוק גם על חשבון עצמך? השבוע תהיה לך חז-דמנות לכך: תיתקל במצב מבין שיש בו הרבה מן ההומור. מל-בד זאת, שבוע מצויין: הכסף, ההצלחה, האה-בה וסתם אהבהים — כל אלה מתזרים אחרי-ך בן סרטן. הזהר רק שזה לא יסובב את רא-שך, ושלא תנצל את הכל בצורה מוגזמת. אתה אומנם מוכ-שר, אך גם לאחרים יש מעלות דומות.

חשדות מכוערים שהשמיעו באוזניך שכ-ניך הצעירים, אינם מבוססים, ומצוי-בהם גרעין עלוב מאד של אמת. אך חנק כבר נגרם. עשה מאמץ עליון לתקנו, בטרם המצב יהיה אבוד ל-חלוטין. זה ילמד או-תך להבא לקח, שלא להאמין לכל בדותה המושמעת באוזניך, ו-לסרוח לאמת דברים, בטרם אתה פועל על-מיהם. בפרט אם מקור האינפורמציה הוא כה מפוקפק. לביאה — סכנה צפר-ייה לך חשבו, אם תרחיקי מביתך.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיחיה עליך לקבל: בענייני-כספים ובענייני אירגונים.

זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושומר על כוחותיך. זכור גם שמוטב שתיר-חה את ההכרעה הפי-נאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת מאד ניים, פגישה בלתי שכי-חה מטרידה את מנר-חתך. היא תידחק על-ידי אירועים שוטפים.

ובכל זאת — זוהי תחלחל של מיפנה.

בכוח האינרציה מוטב לזוז קדימה מא-שר תוך-כדי הפעלת כל השיריים, כל ה-זמן. זוהי תקופה בה מוטב לחשוב, הרבה, לפני כל צעד. ואומנם, אם כן תעשה ולא תי-רתע מן המסקנות ה-מפתיעות שתסיק — תגיע רחוק השבוע. יש סיכויים להעלאת-שכר או להכנסה גדולה יו-תר. צמוי לך שבוע רומאנטי במיוחד.

הזעזוע שעברת מתחילת החודש מוסיף לתת את אותותיו. או-לם לא די לחשוב לך — אתה חייב גם לע-שות משהו כדי לש-נות אותו מצב. זכרי את יכולה לפיגול ב-פה, בייחוד עם בן מזל קשת או עקרב, אל תהססי לנתק את הק-שר לפני שיהיה מאו-חר מדי. בגד בצבע בהיר ירוחם את מצב רוחך הגרוע.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו המוטסטות כו-חותיך. אל תחסס ל-יטול חופשה צורה, ל-צאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל מצד שני, אל תיכנע לנסיוותיך חטב-עיות לחסל את ה-חוה כדי להתמסר ל-מחר. עורפלי. בת י-גים: פגישה מיקרית.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו המוטסטות כו-חותיך. אל תחסס ל-יטול חופשה צורה, ל-צאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל מצד שני, אל תיכנע לנסיוותיך חטב-עיות לחסל את ה-חוה כדי להתמסר ל-מחר. עורפלי. בת י-גים: פגישה מיקרית.

הזעזוע שעברת מתחילת החודש מוסיף לתת את אותותיו. או-לם לא די לחשוב לך — אתה חייב גם לע-שות משהו כדי לש-נות אותו מצב. זכרי את יכולה לפיגול ב-פה, בייחוד עם בן מזל קשת או עקרב, אל תהססי לנתק את הק-שר לפני שיהיה מאו-חר מדי. בגד בצבע בהיר ירוחם את מצב רוחך הגרוע.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו המוטסטות כו-חותיך. אל תחסס ל-יטול חופשה צורה, ל-צאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל מצד שני, אל תיכנע לנסיוותיך חטב-עיות לחסל את ה-חוה כדי להתמסר ל-מחר. עורפלי. בת י-גים: פגישה מיקרית.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו המוטסטות כו-חותיך. אל תחסס ל-יטול חופשה צורה, ל-צאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל מצד שני, אל תיכנע לנסיוותיך חטב-עיות לחסל את ה-חוה כדי להתמסר ל-מחר. עורפלי. בת י-גים: פגישה מיקרית.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיחיה עליך לקבל: בענייני-כספים ובענייני אירגונים.

זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושומר על כוחותיך. זכור גם שמוטב שתיר-חה את ההכרעה הפי-נאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת מאד ניים, פגישה בלתי שכי-חה מטרידה את מנר-חתך. היא תידחק על-ידי אירועים שוטפים.

ובכל זאת — זוהי תחלחל של מיפנה.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיחיה עליך לקבל: בענייני-כספים ובענייני אירגונים.

זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושומר על כוחותיך. זכור גם שמוטב שתיר-חה את ההכרעה הפי-נאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת מאד ניים, פגישה בלתי שכי-חה מטרידה את מנר-חתך. היא תידחק על-ידי אירועים שוטפים.

ובכל זאת — זוהי תחלחל של מיפנה.

מנחם גולן

לאן הלכו המיליונים?

בלבד החזר מס של 1.3 מיליון לירות, ולכן סך הכנסותיו בארץ היו 2.6 מיליון לירות. לזה יש להוסיף כחצי מיליון דולר ממכירות בחו"ל, ומהו לנקות הוצאות כוללות של 2 מיליון לירות. נשאר רווח של מעל 3 מיליון מוסרט זה.

קולנועים ריקים. אם גולן הרוויח כה יפה, מדוע עבר לקליפורניה, ומדוע יש בעיות עם צ'קים ושטרות שלו בישראל? הסיבה פשוטה: הוא לקח את הכספים שה-עשה מסרטיה, כולל מה שקיבל ממישרד המיסחר והתעשייה, קנה בתים ומיגרשים בצורת בתי-קולנוע. תוך שנה קנה גולן ב-2.5 מיליון לירות חמישה בתי-קולנוע ב-תל-אביב.

בדיוק כאשר סיים להשקיע בהם, פרצה המלחמה, ומאז בתי-הקולנוע הם קבר אחד גדול. ההכנסות שהוא ציפה לקבל מ-ה-צופים בקולנועים שקנה לא באו. נוסף לכך, לפני המלחמה קנה גולן את זכויות הפצת חברת-הסרטים מטרו-גולדוין-מאיר

בסכום המתקרב למיליון לירות (הרוב ער-בינות), לפני זמן מה נסגרה חברה זו, והזכויות אין לחן ער.

שחקנים

הגבר הנשי ביותר

ג'ף ברידג'ס הוא בדרן מכובד ואהוד מאד באנגליה. בשנת 1969 זכה לתואר "בדרן-חשנה" מטעם מועדון וארייט. ב-1970 נבחר ל"אישיות הבימתית" של השנה, על ידי בחירי עולם השעשועים הבריטי. ב-משך שנים ארוכות היה בעל אחד ממרדוני הלילה המכובדים ביותר של לונדון, ששל אורחיו נמנים בני מישפחת המלכה, וכל השמנא והסלטא של האנשים היפים בבריטניה. צ'ארלי צ'פלין, הנסיכה מרגרט, פול סקופילד והמלך חוסיין נמנים על מעריציו, והופעותיו בטלוויזיה, זוכות לצפייה שאין דומה לה.

כל זאת, משום שג'ף מיטיב ללבוש שמר, ולהופיע כאשה לכל דבר, ולא סתם אשה, אלא אפילו אשה נאה, בעלת רגליים חטובות, חמוקים משגעים וחיוך מצודר. באנגליה הוא ממש מוסד בפני עצמו, אם כי לא בשמו המקורי, אלא כג'פני לאירו. בישראל יזכו להכיר אותו בקרוב, כאשר יוצג כאן סרטו הראשון משחק המינים.

לאירו, בנה החמישי (במישפחה בת ששה ילדים) של אחות רחמניה, אירית, שברחה מן הבית בגיל 17 כדי להינשא לחייל, התאלמנה כשהיה ג'ף בן 6. הוא לבש לראשונה שימלה בתוכנית-בידור בה השתתף כאשר שירת כמלח בצי הודמלכותה. "הייתי לבוש בסדין לבן בלבד, תפקיד הי אשה לא הטרדי אותי במיוחד, הפריע לי הכפור שבאולם", סיפר לאחר מכן.

דני דהרי, לאחר שיתורו, ניסה להשיג תלב ולהופיע בכל מיני להקות-תיאטרון ובי הצגות-בידור ללא הצלחה ניכרת, עד ש-נתקל באחד מחבריו מן הצי, זה, שזכר את הופעתו כאשר עטפת הסדין הציע לו לחזור ולנסות תחפושת של אשה, לבידור הופעה שלמה. דני הסכים, בתנאי שיוורשה לו להופיע בשמו האמיתי וזאת כדי שלא יהיה ספק בכך שהוא אומנם גבר ותחת פושת היא מישחק בלבד, ולא עניין של סטייה נפשית. החבר הסכים, אולם בערב הבכורה נתקל דני בכורה שהודיעה על הופעת "דני הדרן". כשישאל לפרש הדבר, הסביר לו החבר: "בשמיאל-עזר אתה ניראה ארוך כמו רחוב שלם" (רו — פירוש, רחוב בצרפתית).

מאותו רגע והלאה, הלכה הקריירה שלו ושיגשה. בין הצלחותיו הבולטות היו הרי פעתו בתפקיד הראשי בדודו של צ'ארלי בטלוויזיה הבריטית, ובתוכנית-בידור ש-חוצגה במשך שנתיים רצופות בלונדון, ומשכה קרוב למיליון וחצי צופים.

נסינות פיתוי. אל הקולנוע הגיע מ-אחור יחסית (הוא כיום בן 45), בעיקר משום שלא הסכים להופיע בתפקידי נשים. מישחק המינים, בו הוא מגלם בדרן בריטי שנאלץ להתחפש לאשה עם פרוץ מיל-חמת-העולם השנייה, כדי להימלט מן הצבא

האנוריקאי

האוזל

המירוץ הגורלי (תל-אביב, תל-אביב): "אויפה איפה הם, הגברים ההם!" שרים וחוזרים ושרים סרטים אמריקאיים רבים, בזמן האחרון.

נעלם הגבר האמריקאי הבריא, הגבר האופייני, גבה-הקומה, השרירי, בעל המבט הבוטח והצדק המוחלט. הי-גיבור האמריקאי, אוהב המרחבים והחופש, הפורטיני מעט ביחסיו עם נשים, אך מלא הפעילות והנפנית התור-ססת, הגבר המכתוב לסביבה את תגובתו בכישרון טבעי, ובשכל ישר. את הגבר הזה מבכה גם המירוץ הגורלי, שמו המקורי — אחרון הגברים האמריקאיים — הולם יותר את כוונתו.

אלורו, בנו הצעיר של מוזק ויסקי בעיירה קטנטונת בדרום ארצות-הברית, הוא האמריקאי הטחור הנדון ל-כלייה. אביו יושב מדי כמה שנים בכלא, באשמת ייצור וייסקי ללא רשיון, זכות שהחברות הגדולות בעלות הממון וההשפעה רכשו אותה. הבן חולם להשיג את עצמאותו בעזרת נחונותיו במירוץ מכונות. אך עד מהרה הוא נוכח לדעת כי המכונות איננה עוד הסוס. ולא מספיק שיהיה מהיר, כשרוני ובעל שכל ישר, כדי להכתוב את תנאיו בנענל המודרני והממוכן.

אם כי לפעמים תופשים את מקום המרחבים צילומי

אלרוי ברידג'ס — אחרון הגברים

קלואי-אפס ענקיים, ללא סיבה, המסגירים את למונט ג'וני סון כממאי בעל עבר טלוויזיוני, הרי יש פיצוי מלא באוויר-רה המשכנת של הסרט, ובעיקר במישחק המשובח של שחקניו: ג'רלדין פיצג'רלד, ג'ס בריג'ס וליף אריקסון.

מקגאוורן, שנלחם בנאציזם בדרום רומן (הערפדס), פולנסקי, מופיע כאן כי במאי בריטי, חסיד הטיפה המרה, הנופל קרבן לשדים השולטים בילדה (מקגאוורן מת זמן קצר לאחר סיום הצילומים); אלן בור-סטין מ.הצגת הקולנוע האחרונה (שחקנית המשגנה של העולם הזה 1973) היא אם הנערה; מאקס פון סיידוב הוא המכונר שבין שני הכמרים, מגרש השדים.

ידידה קרית-רחל. לצד ותיקים ומגושים אלה, מכיל הסרט שתי הפתעות. אחת, גייסון מילר, המופיע כדמות המרכזית של הכומר הישועי הצעיר, הלוחם העיקרי ב-שטן. מילר אינו שחקן למעשה, אלא מחזאי, ואולפי העונה שלו הספיקו כבר להיות מוצגים על מרבית בימות העולם, כולל ב-ישראל.

הפתעה גדולה יותר היא לינדה בלר, נערה בת 14 המופיעה בתפקיד הראשי, ו-מתייחסת אליו בקור-רוח מדהים ובשלווה גדולה יותר מכל המבוגרים הסובבים אותה. "אולי זה משום שאני מאמינה לסיפור" אומרת לינדה, שהיא תלמידת תיכון חרור-צה, בעלת סיון מצומצם למדי בתפקידים דרמטיים, ובלי ספק פיוס בעל כוח פסי-רב ושקט נפשי עילאי.

את לינדה הרשימו לאור-הדיוקא נושאי ה-סרט, אלא הזוויות שצריכה היתה לסבול תוך כדי הסרטתו. למשל, האיפור המורכב שהותאם לה במשך שעות בכל יום וגרם לה גירוי-יעור על הפנים, או עדשות ה-מגע שהכניסו לעיניה ואשר צרבו אותם עד כדי כך שהיתה זקוקה לסמי הרדמה מקומיים. באחד המעמדים מקפאים את הילדה כדי להכריח ממנה את השטן, והי-מלים "הצילו" מצטיירות על בטנה החר-שופה. שעה שצילמוה למעמדים אלה סבלה כל-כך מן הקור, עד שבכל הפסקת צילום היו צריכים לחמם את ידיה ואת רגליה בבקבוקים חמים.

לינדה חזרה לשעוריי הרכיבה התביבים עליה, אחרי ההסרטה כאילו לא קרה דבר. צופי הקולנוע באמריקה אינם מסוגלים לקבל את העניין בשלווה כזאת. הארונות והרהיטים המעופפים לפני עיניהם בסרט, הגוף שמסובב ראשו ב-180 מעלות לאחר (אחת התכונות המזהות את אלה שהשטן השתלט על גופם), לשון-הנחש הנפלטת מפיה של הילדה, כל אלה, גם אם אינם משכנעים לגמרי את המבקרים המקצועיים, מרחקים את קהל הצופים האמריקאי, וגור-מים לו חוויה מיפלצתית שהפסיכולוגים מרבים לעסוק בה היום על דפי העיתונים ובכל כלי התקשורת. ובנתיים, הסקנדלים תופחים. כי ההפקה התייקרה עקב השערור-ריות שהעלתה סביבה והסרט כבר עלה למפיקיו כפליים ויותר מן המצופה.

האולפן שנבגר בפני הסופר בשלבים הי-אחרונים של הצילומים, פיטוריהם של כמה מחברי הצוות המקורי, והקפדנות המפור-סמת של פרידקיין, אשר עמד בחוקף על השגת כל האפקטים עד לפרטיהם האחר-רונים, כל אלה הועילו רק לגרות את סקרנות ההמונים, וכך הצליח השטן להפוך סוף סוף לכוכב-קומה.

ליותר על מקומו בתור. וחברת "וורנר" מז-מרת שירי רינה, מצפה לכך שכל שיאי "הסנדק" יישרו במהרה, וסופרת את המ-צלצלים.

סיפור אמיתי? כל המהומה הזאת מקורה בספר של ויליאם פיטר בלאטי ש-היה רבי-מכר לפני כשנתיים באמריקה "מגרש השדים". הסיפור על בתה של כוכבת-קולנוע שהשטן חדר לגופה, ועל מאמציהם של שני כמרים ישועיים להוציאן משם. היה זה שילוב לא רגיל של הצלחה מיסטרית, מעשיית מתח עם כל מיני פרי-שנויות פילוסופיות, תיאולוגיות ופסיכור-לוגיות הקשורות בעולם הדת והמיסטריות. בלאטי שאב את השראתו ופרטים רבים מן הסיפור מתוך פרשה אמיתית, הרשומה ב-כתבי-העת הדתיים: פרשת גירוש רוחות מנער בן 14, שחרתה במדינת מרילנד ב-1949.

ארצות-הברית, בשנת 1949. בערך באותה התקופה שבה הצליח ה-ספר, זכה במאי הקולנוע ויליאם פרידקיין לפרס אוסקר על "הקשר הצרפתי" וחיפש נוסח מסעיר עוד יותר לסרטו הבא. "מגרש השדים" ניראה כבחירה אידיאלית, מה עוד שפרידקיין דרש בכל תוקף כי בלאטי יהיה גם התסריטאי וגם שותף בהפקה, זאת, כדי להבטיח שאותם נתונים אשר עזרו לספר בהצלחתו, יישמרו גם בסרט.

נוסף לבלאטי, כינס פרידקיין סביבו אוסף מרשים של שחקנים. לי ג' קוב מגלם בסרט בלש יהודי משוגע לקולנוע; ג'ק

הנאצי שפלש לצרפת, מדגיש את עצם היותו גבר בתחפושת ולא אשה. זאת, למר-רות שהסצינות המשעשעות ביותר הן כי מובן אלה שבהן לובש דני חצאית, וצריך לעמוד בפני נסיונות הפיתוי של קולונל נאצי שחור, או בפני ליטופיהן ווידויהן של כמה גימנוסטיטיות מפורחות.

"אמי לא רואה את הבגדים שלי, אלא רק אותי", מציין דני בגאוונה ומסביר ש-בתוך כל אירי טמון בדרן, ולכן מישפחתו, לא זו בלבד שאינה רואה דופי במעשיו, אלא אפילו מתגאה בהם.

ואם אמא מרשה, כנראה שהכל בסדר.

סרטים

הסרט המעלף ביותר

הסרט המגיל, המפחיד המדובר והמצליח ביותר (וכל זה בנשימה אחת) בארצות-הברית היום, הוא סרט בשם "מגרש ה-שדים". תוך כדי מהלכו, מפיעה נערה בת

ג'ף ברידג'ס בחיים
אמא מרשה

12 ביטויים מסמרי-שיער שכמותם לא ספג הצוללואיד מעולם; היא טובלת בנחלי קיא ירוק (מחליא); היא מאוננת עם צלב; מנסה להתעלס עם שני כמרים ועם אמא, גם יחד; רוצחת במאיי-קולנוע; עיניה יוצאות מחור-ריהן, פניה מכוסים בפצעים נוטפי-מוגלה ומגואלים בדם. כל התענוגות האלו בצבעים טבעיים ובשחקנים חיים על הבר.

ובחוק: תורים ארוכים משתרכים לפני קופות בתי-הקולנוע, בהם מוצג הסרט. רבי-בות אנשים ממתנים בסבלנות ומוכנים לשלם עד 50 דולר, בשוק השחור, כדי לצפות במחזה המללב הזה. מנהלי האולמות מצוידים במלאי גדול של אמצעי עזרה-ראשונה לטיפול בנשים ובגברים החתלי-סים, מפעם לפעם בהצגה בהתקפות בחילה המוניות, ובמקרי הלם. ישנם צופים רבים הבורחים מן הקולנוע לפני סוף ההצגה, אבל איש מן הממתנים בחוק אינו מוכן

ג'ף כנערת-מועדון
— ליטופי קצין נאצי

ג'ף בסרט
— איד לעמוד בפני

איתו לשלושה פסיכיאטרים לבדיקות. "אז אישפז אותו סופית, בכוח, בבית חולים ממשלתי. הוא יצא אחרי שבועיים. להמשך בכל מחיר. לפני כשנה חלטה קארין בדלקת-ריאות, ממנה לא הצליחה להירפא כליל. מאז היא נושאת עימה דלקת-ריאות כרונית, ובריאותה רופפת. בימים כתיקנם היה שלמה דונסקי מנהל את העסק המישפחתי, הבוטיק לצעירים צ'ק-מייט, אך בעיקבות מחלתו והפסקת עבודתו החמיר המצב בעסק, וקארין נרתמה להצלתו. בדיכוד עם הטיפול בבעלה ועם עיסוקיה האחרים, נחלצה לנהל את הבוטיק, והצילה אותו מחיסול מוחלט.

היא אף מצאה פנאי להצטלם לחוברת שהכין מכוון הייצוא לקראת שבוע האופנה הישראלי. הצלם סמי בן-יגד החליט ליצור עבור קארין דמות חדשה, כמות לא הופיעה עדיין בגלריית הדמויות העשירה שגילמה עד כה. הוא איפר אותה ככושית, וכך היא אף מופיעה בתצלומים לאורך החוברת. **שנה מקוללת**. הפעילות היחידה בה לא יכלה לעסוק כמקודם היתה ניהול בית הספר לדוגמנות. העול היה כבד מדי. "זו היתה השנה הנוראה ביותר בחיי. אומרת קארין. "הנה, לפני שבועיים יצאתי בבוקר מהבית, נכנסתי למכונית והתגעעתי, אבל היא לא נדלקה. הסתבר שבגלילה גנבו לי חצי מנוע. רק זה היה חסר לי." וכאילו לא היה די בכל אלה, החלו גם הלשונות הרעות מתגלגלות. לפני שנים אחדות חל משבר בחייה הנישואין של קארין ובעלה, אך הוא נסתיים בטוב. כעת, לאחר שחלה בעלה, החלו מרגלים: "גו, עכשיו היא כבר בטח תתגרש." אבל קארין אינה נבהלת. "מה פיתאום להתגרש? אני אוהבת אותו מאוד! ובכלל, איך אפשר להתגרש מבעל, שאחרי עשר שנות נישואין עוד כותב לך שירים? אחד השירים, אותו כתב הבעל לאחרונה, נושא את השם "לקארין באהבה":

למען — אייבש ימים וימות,
בשבילך — איזו הרים מרמות,
עבורך — השמיים אצבע כתום,
איתך, אהבתינו, שלום.

★
אדרוף כצבי — אהבתי,
איוושת אהבתך — טופה,
אבכה — כגשם דימעת,
חיווך — עבורי — ברכה.

שלמה וקארין דונסקי •
להתגרש? מה פיתאום?

השיר בכתב-יד מנוקד כראוי, חתום: "שלמה 16.1.74". בתאריך זה היה שלמה דונסקי מאושפז.

בירור

ברכת לחיילים

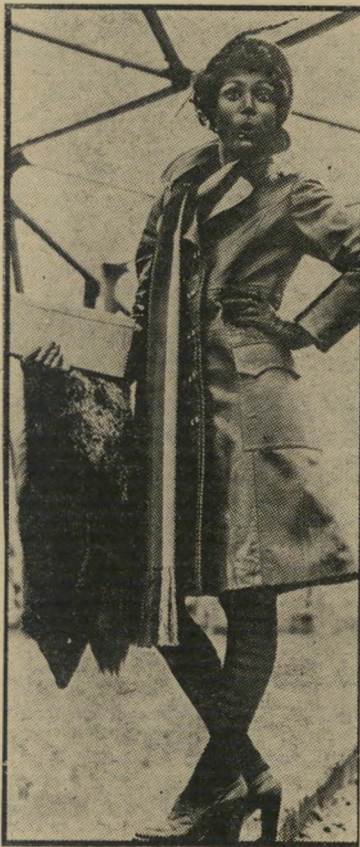
מחזה דאז'ינגרטי בסני —

תיאטרון-יבנות

אישם בסני. עשרות חיילים עיפיים

★ במרכז: הדוגמנית בתיה בנדיקט.

(המשך מעמוד 19)
קשה מאד, והתחיל לשלוח דו"חות לדיין. לגולדה ולבגין.
"החברים הכי טובים שלו נהרגו. המפקד שלו, רן גודפריד, בעלה של יהודית (גוט-ליב) מיצירות יהודית (גוטקס). נפצע קשה. ההלם שלו התבטא בזה שהוא התחיל לראות אייזק בכל דבר. הוא התחיל גם לקרוא בתנ"ך ולנסות למצוא שם הצדקות לכל מיני דברים שהרתחו אותם.

דוגמנית קארין ככושית
אבכה, כגשם דימעת

ספורט טוטו

מינימום הפנס הראשון השבוע ב"טוטו" 200 אלף

מינימום כלל הפנסים 475 אלף

דפי הסבר מחוקת הכדורגל בתחנות ה"טוטו"

ביום ה' המועד האחרון למסירת טפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

כל מה ששמעת על הליידי והלורד זו אינה רכילות! זו אמת!

בכל מפגש חברתי, בכל מסיבה, בכל מקום שבו נפגשים אנשים, נושא השיחה היחיד הוא עליה. גברת מכובדת אחת סיפרה שהיא **יפהפיה אירופאית** אמיתית, ובעלה חוסיק, שאין יתרון שאינו נמצא בה. שכנה העידה **שהליידי** ממלאת את כל הדרישות, וגברת אחרת טענה שהיא יציבה להפליא.

בבית קפה קטן ומהודר לחש גבר לחברו שהוא משתמש ב**ליידי** שלוש פעמים ביום והיא עדיין כמו חדשה. להפתעתו הגדולה סיפר לו חברו כי הוא משתמש בה כבר מספר שנים, ובכל פעם הוא נהנה ממנה כמו בפעם הראשונה. בטורי הרכילות כתב מישהו שראה את ה**ליידי והלורד** מסתובבים בדיזנגוף.

היה גם אחד שנשבע כי, לעומת כל חברותיה, אצל ה**ליידי** הפתח הוא מלמעלה... בעתון ערב ידוע הופיעה מודעה זו בלשון, "התאהבתי ב**ליידי** ממבט ראשון" — אחר, זרין יותר לקח אותה לשבועיים נסיון בביתו, והתוצאה — הוא ממש מאושר איתה. מכאן המסקנה היא ברורה כשמש, מכונות הכביסה **ליידי ולורד קריסטל** — אכן הטובות מכולן.

אין יתרון שאינו נמצא בהן, כל השכלולים והמעלות האפשריות נמצאות בהן.

ועוד יתרון — חברת **קריסטל** בטוחה בתוצרתה, לכן היא מעניקה לך תקופת נסיון חינם ללא כל התחייבות. קחי עוד היום את ה**ליידי** או ה**לורד** לביתך!

(מ.)

בשורת איוב לכלבי תל-אביב: הספריות שלהם עסוקות במילחמות הכלבים, והמישטרה נקראה להתערב

איזה דמיון

"היא פשוט בחורה מיסכנה!"

"היא חתמה לי שהיא משאירה את הר טלפון על שמי, ותמורת זה נתתי לה כסף. חצי שעה אחרי שהיא קיבלה את הכסף, היא הודיעה לדואר, וניתקו לי את הטלפון. היא גם הוציאה דברים מהחנות. הלכתי למיטרה והגשתי תלונה בגדה."

"הזמינו אותה לחקירה, אז היא טענה שהיא בחורש השלישי להריון, והיא לא יכולה לצאת בגשם. אחריכך, כשנפסק ה"

או משהו כזה. פנסיון כזה היה עולה 17 לירות ליום.

"סיפורים לא חסרים." נזכרה נרדה. "פעם מצאנו בבוקר כלב קשור ליד הדלת. מצאנו שם פתק שבו כתוב: 'קור-אי' לי כושי. תספרו אותי יפה. אני אחזור לבד הביתה." זה היה פודל שחור, ש-שייך לבחור צעיר בשם צבי שווייצר.

כלבי החברה

הגבוהה

הקליינט המרוצה שלנו היה פודל ממוצע קינג ענק, בשם ג'יל. הייתי גור סעת להביא אותו מהבית. הגברת שלו היתה אומרת לו: "ג'יל, לך תשתה מים, אתה הולך להסתפר." הוא היה ניגש, שותה, יוצא איתי, נכנס לבד למכונית. באיתי ועולה לבדו על שולחן התיספורת. הוא אהב את הטיפול, והיה תמיד מבוסס.

"לברוריה צורן, אשתו של צורן החייט, יש פודל לבן, שהיא סורגת לו בגדים לבד. יש עוד אחת, גברת נדיה זוסנר, אשה מטופחת שבעלה מהגדס. יש לה פודל לבן. לכלב יש מלחמה שלמה של מעילי-פרוה. זה הכלב הכי גנדרן שהיה לנו. מזה קיבלתי את הרעיון והתחלתי לתכנן מעילים לכלבים. מעיל כזה יעלה בערך 45 לירות, לפי הגודל.

"דוגמנית אחת, שיש לה פודל לבן, צו-בעת לו את הצפורניים בלק צהוב, או לפי הבגדים שלה. הכלב הכי יפה שייך לאלמה בן-פורת, הכלב הכי יפה שייך לאלמה בן-פורת."

נרדה פויארברג

"העצבים שלי עוברים לכלבים!"

בתל-אביב, כשאחזור ארצה. אחרי שחזרתי, הכרתי את אילה, והחלטנו להקים את העסק בשותפות. לימדתי אותה כל מה שידעתי.

"טיפול בכלבים זו עבודה מעניינת ומאתגרת. היינו לוקחות 30-40 לירות

ה"דוגסטופ" שבקצה רחוב דיונון בתל-אביב הפך, מאז נפתח, למקדש עליה לרגל ליקוריהן השעירים הולכי-על-ארבע של מישפחות רבות בתל-אביב ומחוצה לה. את מכוני-היופי לכלבים הקימו לפני ש-

אשה לאשה - כלבתא

גשם, היא טענה במיטרה שחתמה על ה-ויתור על הטלפון תחת לחץ."

הגירסה

שכונת

איזה דמיון חורה מחולל לפני יומיים. גם היא נסעה לחירגל, כדי שתכלים לא יקבלו עצבים.

"רבנו ונפרדנו, כמו שקורה אצל הרבה שותפים." מסבירה אילה. "היא בסך-הכל אילצה אותי לעזוב. אחרי שבמשך שלוש שנים נתתי ממש מדמי לחנות הזאת. חוץ מזה, עשיתי לה טובה ומכרתי בשבילה כלב, אבל את הכסף מזה עוד לא נתתי לה. כי היא חייבת לי כספים."

"נכון שהוצאתי דברים מהחנות. אבל אלה היו דברים שלי, ומכרתי אותם. היא הגישה נגדי תביעה פלילית. אני חושבת שהיא בחורה מיסכנה, שזקוקה לטיפול." מי שעובר היום ליד הדוגסטופ אינו יכול עוד להציץ פנימה, ולסקור את ה"אריזות" שהיו קשורים שם תמיד ללולאות הקבורות בקירות, וממתנים בסבלנות לתורם לקוסמטיקה התקופתית. מאחורי חלון-הראווה המאובק והמוזהם תלוי שלט קטן המסביר: "סגור לרגל שיפוץ."

אשתו של העיתונאי שייקה בן-פורת. זהו פודל ננס-יאפור.

"ליוסף קרמרמן יש קולי יפהפה, ולדויד קרמרמן יש 2 אפגנים."

"לאבי אברמוביץ, הדייל של אל-על, יש פקינז לבן, היחיד מסוגו בארץ."

"יש כלב בשם לוצ'יק, ששייך לתימני. הכלב הזה נותן את היר שלו בכבודות, ואחריכך מנשק את היר של האדם שאוחז בה."

"אשת אחת מביאה את הכלב שלה להס-תפר בבוקר, כשהיא נוסעת לעבודה. היא מביאה איתה ביצה קשה ופולקע, ומשאירה לו כדור לשחק. שלא יהיה לו משעמם."

"עוד פודל, השייך לאשה, הולך עם צמיד מזהב טהור על הצוואר."

מתחיל להיות כדאי להיות כלב בארץ. אבל גם לחוויות משותפות יש כנראה גבול.

"ככה עבדנו יחד" מספרת נרדה, "ואחרי-כך הסתכסכנו. הייתי עצבנית מאד, והר-גשתי שהעצבים שלי עוברים לכלבים. שום ספר-כלבים אינו מסוגל להתמיד בעבודה הזאת בלי מנוחה מפעם לפעם. אבל אילה טענה שהיא סידרה לי חברים שלה, כדי שלא אהיה עצבנית בעבודה."

"נסעתי לשלושה חודשים לאירופה, לי-חבר שלי, וכשחזרתי ידעתי שאנחנו צרי-כות לפרק את השותפות ולהיפרד, ושכל אחת מאיתנו תתחיל מחדש. הסכמנו על זה ועמדנו לפרק הכל."

לטיפול. טיפול כזה כולל רחיצה, סירוק, תיספורת וניקוי שיניים, אוזניים וציפור-ניים. כל טיפול אורך בערך שעה עד שעתיים. הכלבים האפגניים, למשל, מתול-תלים ושעירים מאד. כלב כזה, אם מזניחים אותו, זקוק אחרי זה לטיפול של 10 שעות. כלב זקוק בדרך-כלל לטיפול כזה אחת לחודשיים.

"בקיי אפסר להספיק יותר, כי מגלים אותם. בחורף, כשמספרים את הכלבים, יש יותר עבודה. ואז הם מקבלים ארוחה בחנות."

"לטיפולים מביאים אלינו כלבים מכל-ה-גזעים, אבל תיספורות עושים בעיקר לפי-דלים. יש 50 מיני תיספורות לפודלים. יש תיספורות שמיועדות רק לתערוכות, ואז צריך לגדל את השיער שנה, עד שהוא מגיע לאורך המכסימלי. אז עושים תיס-פורת-אריה."

"הנשים בדרך-כלל מגדלים פודלים. פודל עם תעודת-יוחסין טובה עולה היום עד 800 לירות. אבל גם הירוק-שייר-טרייר מתחיל להיות באופנה."

"יש גם תאונות-עבודה." מודה נרדה. "לפעמים מקבלים נשיכות מכלבים. מה יש, חשמלאי לא מקבל לפעמים מכת-חשמל?"

"והיינו נותנות גם שירותים נוספים. עבדה אצלנו עולה מרומניה, רולנדה גיימס. יש לה שלושה כלבים משלה, אבל לפע-מים היא היתה לוקחת אליה לפנסיון כל-בים של קליינטים טובים, כשהם נסעו

לזש שנים שתי בחורות צעירות, נרדה פויארברג ואילה לסמן, מתוך הכרה כי לא ייתכן עיר מודרנית גדולה כמו תל-אביב, המכבדת את עצמה ובעלת תודעה כלבית מתפתחת. ללא מוסד מבוסס מסוג זה.

תחנת

כלבים

נרדה בת ה-27 היא צברית, בתו של בעל בית-חרושת למוצרי פלסטיק.

היא זוכרת היטב כיצד נולד הרעיון ו-כיצד קרם עור וגידים. "גרתי תשע שנים באנגליה." מספרת נרדה. "היה לי שם חבר בשם אנתוני, שהעסק עם כלבים. היה לו הניסיון הרב ביותר באירופה עם כלבים. עבדתי כמנהלת-החשבונות שלו. שם למי-דתי כימעט כל מה שאני יודעת היום."

"אני עצמי משוגעת לכלבים. ההורים שלי תמיד הירשו לי לאסוף כלבים, כמה שרק רציתי. אני והאחות שלי היינו מטפ-לות בהם ומגדלות אותם."

"ככה בא לי הרעיון להקים דוגסטופ

בנושאי הוא והוא, בבימוי של דוד שריר. אך ההפתעה שנכנסה לחיילים, תהיה לי לאספק המופתת תיאטרון הבובות של ה-חוג, שייצג את פאוסט ולואר, הכלל שקבעו, כי סתם הצגה זה לא מעשיק. תלווה את פאוסט הרצאה של דג'יד למישפט בינלאומי אביגדור אלון, המשמש בחוג כמרצה לתיאטרון-בובות.

חוג, על תוכן המחזה שיוצג. הוא "היא". הניסיון הראשון, הכלל והיוצא מן הכלל בבימויה של רינה יר-שלמי, נחל הצלחה בקרב החיילים. עתה עורכים הסטודנטים חזרות על ארגו ה-חוג של אולבי, שילווה בהרצאה של ד"ר-תום לוי. תוכנית נוספת: מיכר קיטעי דרמה

במוצאי צה"ל בקווים." מבטיחים תלמידי החוג לאמנות ותיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. החוג, בשיתוף עם קרן התרבות של עיריית תל-אביב וקצין-חינוך ראשי ב-צה"ל, התחילו להעלות את רמת הבידור לחיילים. לא שהבידור הקודם בצה"ל היה ירוד, אבל הוא היה מסוג אחר לגמרי. ההצגות תלווה בהרצאות של מורי ה-

ומאובקים יושבים על החול. שני קומנד-קרים מאירים כמה מאולתרת מארגני תח-מושת. על הבמה, שחקנים ושחקניות. ה-תמליל שבפיהם. מתוך המחזה הכלל וה-יוצא מן הכלל לברטולד ברכט. מחנה כלל לא-שיגרתי בסיני. "מהיום והלאה זה יהיה מחנה שיגרתי

יהושע רבינוביץ

ראש עיריית תל-אביב היוצא, בתמונה בלתי-רגילה, כשהוא כאילו משתחוה בפני ראש העיר החדש אלוף (מיל.) שלמה ("צייץ") להט, בטקס חילופי התפקידים שנערך בעיריה. הכיבוד שהוגש בטקס עלה עשרות אלפי לירות.

אינו לקוח קשה. הוא תמיד מרוצה, ואין לו תביעות יוצא-את-דופן, בתנאי שתסרוקתו תיראה מסודרת. הוא גם נותן טיפ ביד רחבה.

שרה-מיסחריהתעשייה חיים ברייב עורך זעם רב בין יצרני ציוד אלקטרוני ישראלי, עת ערך ביקור בתע"ד רוכת הטכנולוגיה בתל-אביב. השר ביקר אך ורק בתצוגות של הייבואנים, לא נכנס אפילו לביתן אחד של יצרן ישראלי.

עורך הארץ גרשום שוקן מקבל אינפורמציה מ"מקור ראשון על הנעשה בין ה"חיללים, בנו הבכור, עמוס, שגויס ביוס-הכיפורים, משרת עד היום כקצין ביחידת ג"מ ליידי הגשרים בתעלה.

איך הפך כתב הטלוויזיה זיה מנשה רז למגיש חדשות? בטלוויזיה לוקחים מדי פעם כתבים למיבחני-מסך, כדי לראות איך הם נראים כמגישים. אחרי שערכו לרוז מיבחן, הראו את התוצאה למנהל הטלוויזיה

אשתו של הממונה על הכנסות המדינה משה נזירפר, יר מיים לפני ביטול הסובסידיות, סיפר לה בעלה על-כך, דרש ממנה לא להיכנס לסופרמרקט, מחשש שיאשימו את מיספחתו באגירת מזון. כאשר בוטלו ה"סובסידיות, הביעו מכתותיה של חנה בסניה את זעמן.

ראש החוג לארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, פרופסור יוחנן אהרונ, השיל על אחת מתלמידותיו להכין עבודת-מחקר. הסטודנטית, שלא הבינה את נושא ה"עבודה, העתיקה מילולית מתוך אחד מספריו של אהרונ, הגיש לה לו את ההעתק כעבודת-מחקר מקורית. כעבור מיספר ימים החזיר לה הפרופסור את העבודה, בתוספת הערה: "מבולבל, לא ברור."

סודות כמסים מראשו של נשיא ארצות-הברית, ריי צ'ארל נייבסון, גילה השבוע ספרו של הנשיא בארבע ה"שנים האחרונות, מיהלסון פיטס: נייבסון אינו צובע את שערותיו. אני מכיר פוליטיקאים רבים הנוהגים לצבוע את שערם — אך לא נייבסון. שערותיו הן בעלות איכות מצויינת, ולשנינו יש אותו טעם: הנשיא מבקש לשוות לשעריו צורה רכה וטיבעית, ואני מסכים איתו וממלא את מבוקשו" כמה עולה לנשיא טיפולו של פיטס, שהוא הספר הראשי במלון שרתון קארלטון בווינגטון? "אני גובה מ"ניבסון את אותו המחיר שאני גובה מכל לקוח: חמישה דולר לתיקון פיאות ועורף, ותישעה דולר לתיספורת מלאה. הנשיא מזמין אותי לטפל בשעריו פעם ב-10 ימים."

גם שר-החוזק האמריקאי הנרי קיסינג'ר מסתפר אצל מילטון פיטס. "קשה מאוד ל"טפל בראשו של קיסינג'ר", גילה הספר. "יש לו שיער צפוף ומתולתל. אך גם הוא

38 ח"כים חדשים — זהו מיספר מרשים. אבל מהים יותר הגילוי שלפני ה"בחירות לכנסת השישית שירתו בבית-המחוקקים רק 38 מבין הח"כים הנוכחים. את המסלול הארוך, שראשיתו ב"ט"ו בשבט 1949, צעדו לאורך כל הדרך, שישה בלבד: גולדה מאיר, מנחם בגין, ד"ר יוחנן בא"ר, חיים זנבאו, הרב קדי מן כהנא ותופיק טובי. ישראל ישעיהו נכנס ל"כנסת הראשונה כמחליף, בעוד ישראל גלילי, יצחק בן-אהרין, ד"ר יוסף בורג, זרח ורהפטיג, מאיר ויל"נר וסיוף-אידרין זועבי חברי הכנסת הראשונה המשרתים בכנסת עד היום, נמצאו מחוץ לה במשך תקופות שונות.

כל תינוק בישראל לוי מד בבוא השעה על מגילת ה"עצמאות. אולם רק מעטים זוכים את גיבורי העלילה, 37 החותמים על המגילה ההיסטורית. מתברר שבמשך 26 ה"שנים מאז, מתו 25 מהחותמים ומה-12 שנותרו בחיים, עודם עוסקים בפוליטיקה במלוא עוצמתם. למרות גילם המתקדם, רק גולדה מאיר, זרח ורהפטיג, משה קור, קדי מן כהנא ומאיר וילנר, בפעילות חלקית בתוך מפלגתם. עוסקים עדיין השרים ל"שעבר מרדכי בנטוב ופני חם רוזן, וכן ברה רפפור ורחל כגן. סעדיה כובאי, נציג התימנים, ירד מה"כותרות, ואיך בעצם ניתן להגידיר את מעמדו של נציג "מיפ" לגת המדינה היהודית, ד"ר חרצל רוזנבלום שחתם ב"שם "ורדי" — הפסדונים שלו בעיתון הבוקר, בו כתב אז?

בתום מלחמת יום-הכיפורים מונה הרב הצבאי הראשי תת-אלוף מרדכי פיי רון לרשות מוסמכת לנפגעים, במסגרת תפקידו החדש, הוטל

שימחה דיניץ

(מימין), שגריר ישראל בארצות-הברית, בתמונה בלתי-שיגריתית, חלק בלתי-נפרד מתפקידו, יחד עם נשיא המגבית המאוחדת פול צוקרמן, במסיבה בקיסריה.

ארנזון ציקרמן, שקבע כי רז יכול להופיע כמגיש עוד באותו ערב. אך מגישי חדשות אחרים, שראו את הגשתו של רז, מתנגדים למינוי החדש שקיבל, טוענים שיש לו פרצוף צעיר מדי לתפקיד מגיש חדשות.

מגן חדש לזכויות ה"נשים נולד לפני שבועיים ב"דמותו של מפקד גר"צה"ל יצחק לבני. בשיחתו השבועית, נוסאים שמחוץ לחדשות, דיבר לבני בזכות שיחזור ה"אשה והשיויון האמיתי, ש"לדבריו עדיין לא קיים בארץ. אחרי התוכנית הוא קיבל תגורבות חיוביות מנשים רבות. ה"שבוע הקדיש לבני שיחה נר"ספת לנושא, ציטט הוגי-דיעות מפורסמים על שני המינים. מדבריו של הסופר הבריטי תומס הארדי: "זהו הבדל משונה בין המינים, שזמן ר"נסיבות המרחיבים את אופקיהם של רוב הגברים מצמצמים אותם אצל הנשים." הסופר רדוארד קיפלינג: "מיוחש של אשה הוא הרבה יותר מ"וודאות של גבר". ולסיכום הביא סיטסה של הסופר ה"בריטי ט. ס. אליוט: "אינני מכחיש שנשים הן טיפשות; האל הכל-יכול בחר לעשותן ראיות לגברים."

האופנאית ובעלת-הבית טיק רוחק'ה ברוין מבהה בחודשים האחרונים לארגן בהתנדבות תצוגות-אופנה ל"חיללי-צה"ל בקווים ביוזמת העולם הזה. השבוע אספה רוחק'ה כמה מאות לירות אצל ידידיה, קנתה בכסף מפירות העונה, עלתה לרמת-הגולן, הגיעה ליחידה בה ערכה בזמנו תצוגת-אופנה וחילקה את ה"פירות לחיללים, "כדי שירגישו שהיום ט"ו בשבט."

פסוקי השבוע

השר לשעבר עקיבא גוברין, על שר-האוצר פינחס ספיר: "רוטשילד הישראלי."

הסופר-משורר-מחזאי יוחננתן גפן: "מיהו ממור? ממור זה אחד ששואל תמיד מיהו יהודי."

המראיין שמואל שי, על שכר ועונש: "אחרי מל"חמת יום-הכיפורים נוכחנו לדעת שאין עונש, ואחרי כ"טול הסובסידיות, נוכחת לדעת שאין גם שכר."

גאל קם צחוק, צחוק, אבל...

- בשלב זה דיוני הקואליציה הם סוב-יהודי צה.
- מסתמן מצב בו תקום ממשלה על קבי יסוד!
- יש המוכנים לקפוץ לתיקרה בשביל קואליציה מקיור אל קיר.
- בחיילי צה"ל נשאר אלמנט ילדותי: יש שאינם נרדמים בלי דובון.
- עליית מחירי העוף היכתה את עקרת הבית שוק על ירך.
- בתל-אביב: שוב יישב שלמה (להט) בכיכר מלכי ישראל.
- בטלוויזיה: יותר מדי פעמים פסק הקול!
- עורך אות שלח טלגרמה לחסנין הייכל: "אנו נתגבר!"
- בירדן: הלגיון דורש סובסידיות.
- אורי גר: מי שעושה את העקום בעיניו.
- השיירות מאפריקה ארצה נעות בכוח הקיסור.
- ט"ו בשבט למכבי תל-אביב: סלינו על כת-פינו...

תני לחייל
שלק צרמפון.
מקצץ ומקנה נפלא.
נוח לשימוש ביתני-
שצב.

דרמפון - הסבון ללא סבון Taya

לנוחיותך
טפסים שיטותיים ב'לזטו'

8 סימנים
28 צירופים אפשריים

בניחוש נכון
סיכויך
גדולים יותר
בטפסים שיטותיים.

9 סימנים
84 צירופים אפשריים

כרטים בכל תחנות
האיסוף של

10 סימנים
210 צירופים אפשריים

לזטו

סחורה הפרסום הממשלתי

בימי שלום
ובימי
מלחמה
אגד
בשירות
האומה

זהו אגד

המשך ההירהורים הפרטיים שלאחר הבחירות

לימד אותי פעם מניין בא המושג הזה. ליאופולד פון נאכר-מאסון היה מחבר רור מאגנס ארוטיים במאה שעברה, ברוח הפור כה מזו של המרקין דה-סאד.

על הסבל הכרוך בנוכחות ברוב ישיבות המליאה אין צורך להרחיב את הדיבור. יש בכנסת כתרסר אנשים שתמיד מעניין לשמוע אותם, ולא חשוב על מה. יש עוד כמה עשרות שיש להם מה לומר על נושא מסויים, ואין להם מה לומר על כל נושא אחר. אבל יש בכל כנסת כששים נואמים כרוניים, שאין להם מה לומר על שום נושא, עסקנים מיקצועיים יבשים שאם תגיש להם רעיון מקורי על צלחת, לא יידעו מה זה. ברוב ימות השנה, הכנסת היא שממה אינטלקטואלית, ושימוץ שכימעות לא ייאמן. אתה יכול לשי בת במשך ארבע שעות רצופות, לשמוע נאום אחרי נאום, ודא לי היתקל אף במילה חדשה אחת, שלא הופיעה לפני כן במאמר ראי שי שיטחי שר עיתון המוני.

(לאדם הרגיל למיסגרות של מחשבה שיטתית — כמו אוניברסיטה או צבא — זוהי חוויה די מזעזעת. השבוע סיפר לי אריק שרון שאחד הדברים שהדהימו אותו בכנסת הוא שבויכוח עולה נואם אחרי

שלי בעיתון זה, לא הקדשתי לעניין יותר משתיים-שלוש שורות, ביודעי שרוב רור כם של הקוראים לא יתעניינו בנושא זה. כמה מתברינו הטובים ביותר אמרו לנו: „עזבו את זה! זה לא חשוב! תפסיק לבוא לכל ישיבה של הכנסת. די אם תבוא פעם בשבוע. במקום זה, לך והסר חובב בארץ. ערוך חוגי-בית. תופיע בפני קהל. בבחירות זה יהיה יותר חשוב מכל פעולתך בכנסת.“

לא פעם חשבתי שזוהי עצה נכונה. היום אני בטוח בכך.

אלא מה — לא הייתי מסוגל למלא אחר ריה. אני משתגע להסתובב בארץ, אני בהחלט נהנה כשאני מופיע בחוגי-בית בפני קבוצת אנשים אינטליגנטיים. אבל לא הייתי מסוגל לזנוח את התפקיד שאליו נבחרתי, ולהפך את ההבטחה שנתתי ערב הבחירות.

היתה זאת קללה ממש, שרבעה על סי עתנו. לא יכולנו להרפות משום עניין שר עלה על סדר-היום (שלא לדבר כלל על מאות הנשאים, שאנחנו עצמנו העלינו אותם). כל נושא עניין אותנו. מכיוון שר לנגד עינינו עמד דגם אחר של ישראל, דגם שלם, היה לנו מה לומר על כל נושא. הנושא ה„משעמם“ ביותר לא שר

קולות. לא כדאי לו להסתכן. „אם ימכור את עצמו לאחד הגושים הגדולים, יקבל כיסא בטוח מידי ועדת המינויים, ויכנס לכנסת הבאה בכוח מחזר זק. מאותו רגע יהיה פטור מכל הבעיות. די אם יבוא לכנסת פעם בשנה. כל עוד יחיה בשלום עם מנהיגי הגוש, עתידו מובטח. בעצם, כמה שיפיע פחות בר כנסת, ויעורר פחות תשומת-לב, כן יוטב. כך ירגיו פחות את הבושים.“

זהו המירשם המושלם למחפכן הי צעיר.

הקללה שרבעה עלינו

אין זו חוכמה שלאחר מעשה. הר אמת היא שהייתי מודע לדבר כל העת. לא פעם, אחרי יום עבודה קשה על חוק משעמם במיוחד אך חשוב, ישבנו —

עיתונאי ידוע שאל אותי לפני כמה ימים: „תאר לך שאורי אבנרי חדש היה נכנס עכשיו לכנסת. לאור נסיוןך, מה היית מיעץ לו?“

חוששני שעניתי לו במרירות מסוימת: „פשוט מאוד. הייתי אומר לו שאין לו מה לעשות בכנסת בשלוש השנים הראשונות של הקדנציה אפילו אם יזין הרים של שחיתות וישנה את פני הארץ — ישכחו זאת ערב הבחירות הבאות. זיכרונו של הציבור אינו מסוגל להחזיק יותר מכמה חודשים.“

„לכן, במשך שלוש השנים הראשונות, יכול הח"כ הצעיר לטייל בעולם, ליהנות מן החיים. די אם יופיע בכנסת פעם בר שלוש חודשים, ויעשה סקנדל קטן שר יקבל כותרת בעיתונות, כדי שלא ישכחו אותו. אפשר תמיד לדבר על השבויים בר סוריה.“

„כדאי שייך לחתונות ורחגי“

ההתנגדות שלא היה

נואם על הדוכן, מדבר ארוכות, מבלי לר התייחס לנושא הממשי או לדברי המתווכר חים האחרים. כימעט כל ויכוח בכנסת הוא אוסף של מונולוגים, ללא אירגון ושיטה, שאינם מבררים עניין ואינם מאפשרים כלל דיון שיטתי ותכליתי בנושא כלשהו.

צוללת מתחת למים

על כך יש להוסיף את האוויר. כן — את האוויר, פשוט כמשמעו. האוויר של הכנסת הוא פרק בפני עצמו.

הבניין שוכן על גבעה שטופת-רוח, ור הוא מוקף באוויר הנהדר ביותר בארץ. אך אף משב-רוח אינו חודר לתוכו. הבניין אטום כמו צוללת מתחת למים. האוויר בו מזכיר מווליאום. אחרי שבע שנים, עדיין אין יודעים להשתמש בו במיוגה-האוויר. כאשר נמשכת ישיבה שעה אחרי שעה, נעשה האוויר יותר ויותר דחוס. אני סבור שהוא גורם לעייפות ולקאב-הראש הכרוני, שרוב חברי-הכנסת סובלים ממנו ורואים בו תירוצ נאות לעבור למקום, שבו הר אוויר אינו הרבה יותר טוב.

ישיבתי באלף ישיבות כאלה, שמעתי נאור מים במשך 4000 שעות. לכאורה — מאסר כיום טהור.

(כשאני כותב דברים אלה, אני נזכר בר בדיחה על המאסוכיסט, שהיכה את ראשו בקיר-אבן. שאלוהו: האם אין זה כואב? השיב: זה כואב נורא. שאלוהו: אם כן, מדוע אתה עושה זאת? השיב: אה, אתם יודעים איזה תענוג זה כשאני מפסיק?)

מכחינה זאת, לכל הפחות, יצא מתוך מען. כשאני קם עתה ביום שגרשני בבוקר, ביודעי שאיני צריך לשמוע אף נאום אחר, זוהי הרגי שה די טובה.

למה, אם כן, אני לא הפסקתי לשבת בר ישיבות אלו? ולמה אני מצטער בכל זאת (אם לומר את האמת) שלא נבחרתי מחדש?

עמם אותנו, מפני שראינו את הקשר בינו ובין דמות המדינה וצורת החיים בה. לא באתי לכנסת כנואם. השתדלתי ללמוד זאת במשך הזמן. חיתוך-הדיבור שלי, כפי שטרח מישור להזכיר כנימוק נגד בחירתי, רחוק מלהיות מושלם. אך נדמה לי שמותר לי להגיד שמבין אלף הנאומים שנאמתי מעל דוכן הכנסת — בממוצע אחד בכל ישיבה — לא היו רבים ששיעממו את הנוכחים. כשניתנה זכות-הדיבור לי סיעתנו, לא קראו הח"כים עיתונים.

היתה לכך סיבה פשוטה: הי נושא באמת עניין אותנו תמיד, התכווננו לו ברצינות, והיה לנו מה לומר עליו, שהיה שונה מדברי כל שאר הנאומים. מפני שגישתנו הי סורית היתה שונה.

בח"י, אינני מאסוכיסט!

אולי זוהי ההזדמנות להשיב על שאלת, שהוצגה לי מאות פעמים בר משך השנים: „האם אתה לא משתעמם עד מוות, שכאתה יושב בכל ישיבות המליאה ומקשיב לכל הנאומים?“

התשובה הנכונה היתה: בהחלט כן, ובהחלט לא.

בימים הראשונים שלי בכנסת, כשנוכח ח"כ יזהר הררי שאני נוכח בכל הישיבות, הוא הסתכל בי ברחמנות ואמר: „גם אני הייתי פעם כזה. החוקתי מעמד במשך ארבעה שבועות. גם אתה תישבר אחרי חודש.“ לאחר מכן האריך את התקופה לחודשים, ולמכסיו של ארבעה חודשים. אחרי שבע שנים, כשראה אותי יושב שם, עדיין, אמר בפסקנות: „אתה פשוט מאסוכיסט!“

אני רוצה להצהיר כאן, בהן צדק: באמת, אינני מאסוכיסט.

(מנחם בגין, שהיחסים האישיים בינו ור ביני היו, משום מה, מצוינים במשך כל השנים, למרבה ההתדהמה של כמה מחברי,

אמנון זיכרוני ואני — בחדר-הסיעה, עיי פים ורצוצים, ושאלנו את עצמנו: „בשר ביל מה אנחנו עושים את זה? מי בכלל יידע מה עשינו? ואם יידעו — למי זה איכפת?“

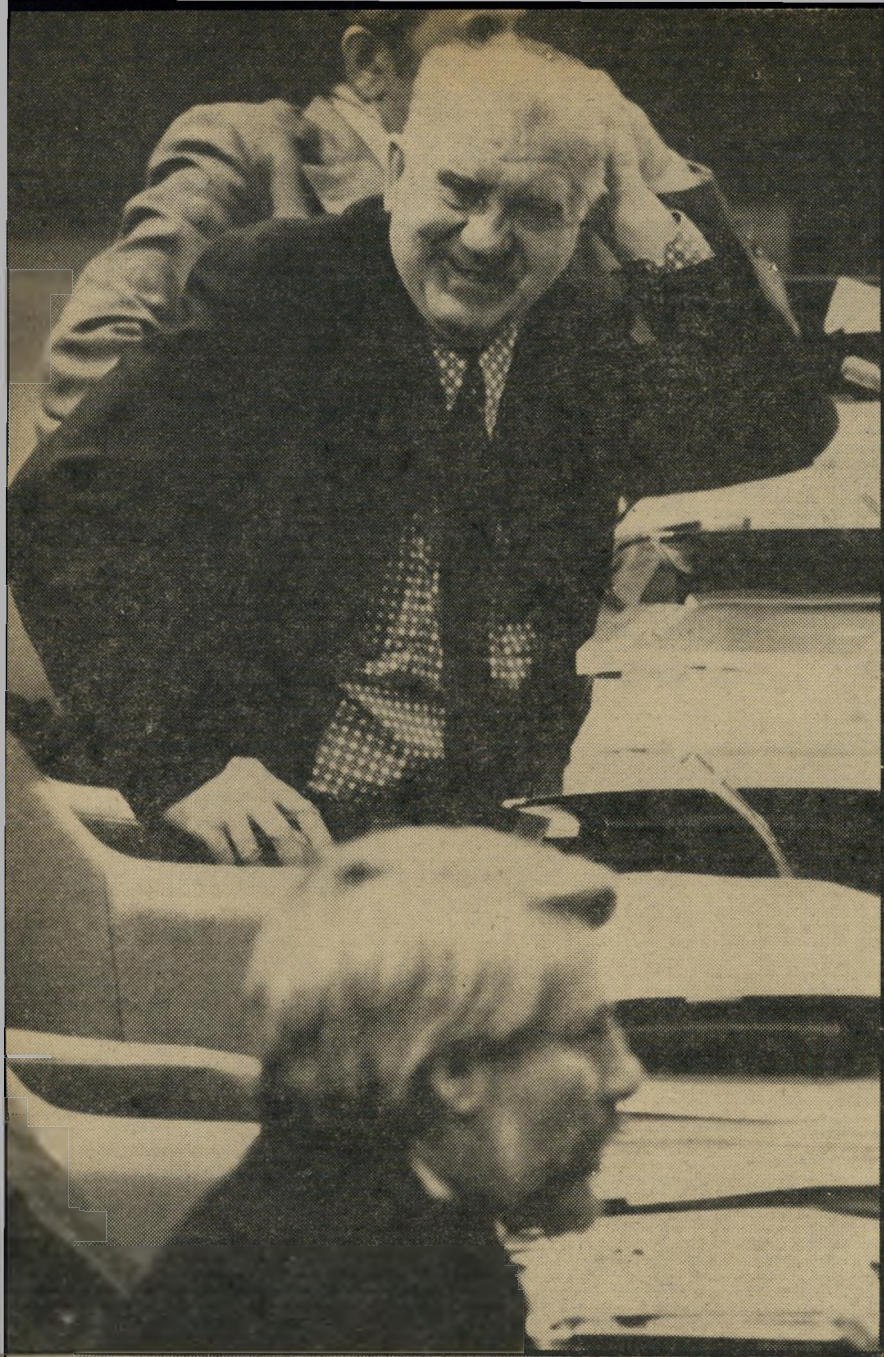
הצרה היא שפשוט לא יכולנו לנהוג אחרת. לא מתוך שיקולים פוליטיים, אלא מתוך נטייה אי שית.

אנחנו ידענו שהחוק הנדון הוא חשוב. שאם לא נצליח לשנות אותו, הוא יפגע ברבבות אזרחים, ויסלף את סידרי-השילטון במדינה. ידיעה זו נתנה לנו את המרץ ללמוד אותו בעליפה; לשקול ניסוחים אלטרנטיביים; להכין נאום שישמע — בהעדר העיתונות — באולם ריק, עלידי שלוש-הארבעה ח"כים מנומנים; להכין הסתייגויות, ולהילחם עליהן, להחליט איך להצביע. ואחרי כל זה לא הופיעה על כך מילה בעיתונות (או שהופיע הפסוק: „כן נאמו ח"כ אורי אבנרי וח"כ...“). ואפילו אני עצמי, כשחברתי את הדו"ח השבועי

נות ברימצווה, ינשק תינוקות וי ויכוח כזוגם שהוא איש עממי, נח מר, פשוט.

רק בשנה הרביעית, כדאי לו להתחיל לעבוד בכנסת ברצינות. אל יתמסר לר בודת החקיקה האפורה, הממלאה את מר בית זמנה של הכנסת. זה משעמם את הציבור, והעיתונות לא תקדיש לו מילה. תקציבים של מיליארדים, הבאים מכסי משלם-המיסים, אינם מעניינים את משלם המיסים. חוקים דראקוניים, העלולים להר וביא את האזרחים לבית-הסוהר, אינם מעניינים את אותם אזרחים.

עליו להתמסר כולה, לשערוריות, לעניינים העושים רעש. הוא לא ישנה שום דבר, אבל יקבל פירסום רב. בעזרת הר פירסום הזה, ימכור את עצמו לאחד הגור שים הגדולים. אם ילך לבחירות לבדו, הוא שם את נפשו בכפו. הוא יוכל בנקל ליפול קורבן למצב-רוח חולף של הציבור. מישור יכול לצוץ, שיעניין את הציבור למשך חודש-חודשיים, והוא יקבל את ה

..אבנרי לא חסר לי! אמר משה ברעם

תנועתנו הייתה נאלץ לומר: "חברים יקרים, חפשו לכם נציג אחר בכנסת. פשוט אין לי שום עניין לשבת בכנסת בחנאים כאלה. התענוג אינו די גדול."

מדוע מתנגדים הבריות לזנות? הרי זה מיקצוע עתיק, שהיה לא פעם מכובד. ושהוא לדעת רבים נחוץ ורצוי. היחס ה"שליילי" נובע, כך נדמה לי, מן העובדה שבמיקצוע זה נמכר, תמורת כסף, דבר שהטבע האנושי קושר אותו לאהבה, או לפחות לחיבה או ליחס רגשי דומה.

כזו דעתי גם על העיתונות. אדם המוכן לכתוב, תמורת כסף, דבר שאינו מאמין בו, אינו שונה מזונה. בהקשר זה דיברנו פעם על מיקצוע ששמו "עיתונות".

הוא הדין, בעיני, לגבי הפוליטיקה. כמכשיר בידי אדם המאמין מין כמה שהוא עושה, המכשיר אמת שלו, הפועל מתוך אהבה, זהו אקט יפה. אחד העיסוקים היפים ביותר בחברה האנושית. אך קח ממנו את האמונה, את זיק האהבה — ודא תישאר אלא זנות מיקצועית, למדי.

מי שמחליט לעשות מעשה פינחס, אינו צריך לדרוש שכר של זימרי. (לא, זאת אינה טעות דפוס. בעולמנו, שכרו של זימר רי עולה תמיד בהרבה על שכרו של פינחס, מה גם שפינחס משלם מס' הכנסה ומילוהימרוצו בעוד שזימרי מוצא כל מיני טריקים כדי להשתמש מהם).

אם ספגנו מפה בלדיהסינדרוסים טר מפני שעשינו את הדבר הנכון, והיינו נאמנים לעצמנו — אז לנו להתלונן. מפה כזאת אינה ברישה, אם כי גם אינה מקור לשימי חח רבה.

כדברי החוכמה היהודית: העוני אינו בושה, אבל גם אין מה להתפאר בו. (בהמשך סידרה זו ינסה אורי אבנרי לנתח את הסיבות המעשיות למפלה בבחירות).

שמיים וארץ נגד שיטת הסובסידיות, המש"חיתה והמושחתת — ואותם ח"כים היו הראשונים שזיעזעו את הארץ בנאומים נגד שים נגד הממשלה המשתיתה והמושחתת, שביטלה עכשיו את הסובסידיות).

אנחנו לא היינו מאזשרים כאזה. עוררנו לא פעם רעש בכנסת. כי החלט לא סדרנו מפרסומת. ודענו שהפירסום הוא חלק חשוב של פעולתנו, אמצעי להפצת דעותינו בציבור. אבל כאשר עוררנו רעש, זה היה על עניין שהאמננו בו. ולא פעם היה זה רעש שקומם נגדנו את הציבור.

עולה בזכרוננו אחד ממאבקייהחיד הגר"גשים ביותר שלנו — הסערה שיצרנו, בכונה תחילה, במליאת-הכנסת למחרת הפלת המטוס הלווי. כשהחלטנו לתבוע מעל הדוכן את פטורי דיינ והרמטכ"ל, ידענו שזה לא יהיה פופולרי. היום, בידיעבר, לאור מחדלי יום-הכיפורים, אולי יסכימו עימנו רבים שצדקנו. ושדם רב היה אולי נחסך, אילו נבדקה אז כל שיטת קבלת-ההחלטות במערכת-הביטחון.

אבל מישקע השינאה שעוררנו על עצמנו באותו יום — נשאר אישם בתת-ההכרה של רבים וי טובים, ובוודאי התנקם בנו.

עשינו הרבה מעשים פופולריים (למשל: גילוי פרשת נתיב-19טו וקרן-ספיר). אך הושגנו שלבסוף השאירו מאבקינו בבלתי-פופולריים את המישקע העמוק יותר.

פינחס וזימרי

האם יש להצטער על כך? האם לא כדאי היה לוותר על הרבה מן המאבקים האלה, ואף להגיד מדי פעם את ההיפך מדעתנו האמיתית, כדי להישאר כוח יעיל בכנסת?

בוודאי יהיו שישבו בחיוב. אבל אילו נתקבלה אי-פעם החלטה כזאת במוסדות

פוליטיקאי מיקצועי הוא בעל-מלאכה, כמו כל בעל-מלאכה אחר. המלאכה שלו היא לקבל ולהחזיק במישרה ציבורית. לשם כך הוא צריך למצוא חן בעיני הציבור. מציאת-החן בעיני הציבור אינה חלק צדדי של מיקצועו. זהו העיקר. אם לא ימצא חן, לא יצליח במיקצועו.

לכן פועל מוחו של הפוליטיקאי האמיתי כך: "מה הולך היום בי שוק? מה מוצא חן בעיני הציבור? מה רוצה הציבור לשמוע?" אחרי שהחליט מה פופולרי, הוא ממשיך: "איך אני אענה על זה? סום הזה? איך אני אפקיע — לי טובתי או לטובת מופדגתי — את העניין הפופולרי הזה?"

הסחורה ההולכת היום בשוק הפוליטי היא פרשת השבויים הסוריים. לפני שנה זה היה סקנדלים כלכליים. בעוד שנה זה יכול להיות עסקי עדות. לא חשוב. הפוליטיקאי המיקצועי המצליח יהיה תמיד מזוהה עם העניין הפופולרי של הרגע — עד שבא רגע חדש, ועניין חדש, והוא ימהר לתפוס כדור זה ולרוץ עימו.

זהו מיקצוע, ואפילו מיקצוע נחוץ. אחרת, מי יאיש את המישרות הציבוריות? האטד במשל יותם בספר שופטים — הדוגמה המושלמת לפוליטיקאי מיקצועי — היה דרוש, מפני שעצירת-הפרי לא רצו לעסוק במלאכה זו.

הפוליטיקאי המיקצועי אינו עץ-פרי. אין הוא מגיב ענבים אינטלקטואליים, אשכור לות של רעיונות חדשניים. מיקצועו הוא ליטול לעצמו פירות מחשבתיים של הזולת, ברגע שהם הופכים לפופולריים. עליו לי שבת בישיבות עד בוש, לתזור בנאומים כינסופיים על מחשבות מקובלות שהפכו כבר שיגרתיות. רק מחשבות כאלה, שד התרוקנו מתוכן חדשני והיו לסיסמות ול"מליצות שגורות, יכולות למצוא חן בעיני המונים המקבלים את מזונם הרוחני הר בילעדי מכלי-התיקשורת ההמוניים.

סיעה קטנה ופעילה, הרוצה ללכת בדרך זו, יכולה להצליח בנקל. היא תקרא את הכותרת של עיתון-הבוקר, תנאם עליה נאום נרגש, ואותו עיתון-בוקר ידווח לי מחרת היום על נאום זה בהרחבה, מתוך גאוה רבה. היא תקרא ידיעה בעיתון הערב, תגיש עליה שאלתה (עם העתק לכתב אותו עיתון), והעיתון יפרסמה לי מחרת היום בהרחבה, כעדות חותכת לי השפעתו על גורל האומה. הסיעה תשנה את דיעותיה בהתאם למשב הרוח. תהיה נחלנית היום ותבוטנית מחר, מתקדמת וריאקציונית חליפות, לפי הצורך.

יש שפע של דוגמאות כאזה כי כנסת. ככל כנסת. ככל פרלמנט.

כל מיני רעש

אני מועז לומר — ואל ייחשב לי הדבר ליוקרה בלתי-נשבלת — שאילו הלכנו בדרך זו, היינו מצליחים בה יותר מכל סיעה אחרת. פשוט מפני ששלטנו בטכניקה הפרלמנטרית יותר מכל גוף אחר, והיינו מהירי-החלטה וכושרי-ביצוע. אלא מה — זה לא עניין אותנו. חסר לנו התיאבון להיות פוליטיקאים מיקצועיים. לעולם לא היה עולה על דעתי "לרוץ" לכנסת כמיקצוע, למען הכבוד והמשכורת הזעומה. בודד אי לא היה לאיש מאיתנו עניין דהקים אימפריה כלכלית-פוליטית, אפילו קטנה כמו זו של "עץ, פא"י

מפני שכל נושא היה, כאמור, חשוב בעיני.

יש בכנסת (ובכל פרלמנט) פער משווע בין דברים מעניינים לבין דברים חשובים. יש ביניהם ניגוד כימעט מוחלט. אידיולוגיות טהור כמו פרשת ארלוזורוב, יכול לספק לכנסת ישיבה סוערת ומרתקת, שתמלא עמודים בעיתונים. תקציב של 20 מיליארד לירות, החודר לתוך חיי כל אזרח בכל יום, יוצר שיעמום נוראי. חוק המאפי שר למישרה להכניס כל אזרח לבית הסוהר (למשל: סעיף השוטטות, שניסיתי לשווא לבטלו) מעניין רק קומץ מישפטנים.

כמו כדורי פינג-פונג

מכיוון שמחצית עבודת הכנסת היא מישפטית-מיקצועית, נמצא לא-מישפטן מחוץ למיסגרת במחצית הזמן. כי בין ההיגיון המישפטי ובין ההיגיון הנורמלי רובצת תהום.

לי היה, מבחינה זו, מזל מיוחד. בגיל 14, כשהייתי נאלץ להרוויח את לחמי, הלכתי לעבוד כפקיד במישרד של עורך דין. מעולם לא למדתי מישפטים, אך במשך חמש שנות-עבודה בבית-המישפט תפסתי את הפרינציפ. אחרת לא היו עוזרים לי גם חוות-הדעת המישפטיות המצויינות של זיכרוני על הצעות-החוקים.

כשאתה סיעתי-יחיד, או שייך לסיעה קטנה, אתה צריך להיות דרוך תמיד, כמו חייל בתצפית במוצב. גם בישיבה ה"משעממת ביותר, אינך יודע אף פעם אם לא תודמן לך לפתע הזדמנות לזוהם מהלך פרלמנטרי מפתיע. כמו שחקן כדורגל, אתה יכול לפעמים לתפוס את הכדור ולגלגל אותו לחלק אחר של המגרש. אתה יכול לצלל ויכוח על עניין של מה-בכך כדי לעורר בכנסת מחשבה חדשה, להניח לפניך רעיון חדש.

ורקנו לחלל הכנסת מאות רעיונות לישינו פני הדברים, לתיקון עיוותים, לשיכ"ח לול סידריה-שילטון, בצד הרעיונות לשינוי המדיניות. כיום אני נהנה להיווכח, תוך קריאת דיווח על דיוני הכנסת החדשה, שרעיונות אלה משיכים לקפוץ באולם, כמו כדורי פינג-פונג — כגון הרעיון לחלק מחדש את תפקידי המימשל בין משרדי הממשלה, על פי שיטה רציונלית, או ה"רעיון למחוק בכלל את הפריט הטורדני "לאום" מתעודות-הזהות.

זרענו בכנסת זרעים שאחריהם מהם ינכסו רק בעוד שנים.

הרגשה זו, שמילאנו תפקיד כמיטב יכולתנו, שקולה כנגד טונות של שיעמום טהור. כיום, כשאני מבית אחרת על שמונה שנים של מאמץ רבוע, אני מצטער אף על יום אחד של עבודה. גם לא לאור מה שקרה ב-31 בדצמבר, אחרי הכל, לא ביקשנו למצוא חן בעיני הציבור בכל מחיר. היה חשוב לנו יותר להרגיש ש"אנחנו שלמים עם עצמנו.

איך לעלות על הסוס

שני מור עימי פסל-פלאסטיק קטן של קנגורו, שקבלתי כמתנה מידידי פרץ עופר למחרת בחירתי הראשונה. קנגורו זה מסמל משהו.

באותם הימים, אחרי הישיבות הראשונות של הכנסת הששית, שאלו אותי בכנסת ניצחון תנועתי איך מתייחסים אלי עמיתי החדשים. עניתי שאני מרגיש את עצמי

ומאת

אורי אבנרי

או מק"י.

הצרה הגדולה שלנו היתה שהלכנו לי כנסת כדי לייצג גישה מסוימת מאד. לא דוקטרינה, לא אידיאולוגיה דוגמטית נוסח המאה ה-19. אלא גישה עקרונית לענייני המדינה, הפנימיים והחיצוניים — דגם של ישראל אחרת, הומאניסטית, שבה יהיה טוב ונעים לחיות.

גישה זו הכתיבה לנו פיתרונות לבעיית השלום, ליחסי דת ומדינה, לסידרי-שילטון ודמוקרטיה, ולאף עניינים אחרים. כש"פיתרונות אלה היו פופולריים — זה היה טוב לנו. אבל כשהם היו בלתי-פופולריים, לא יכולנו לשנותם.

פוליטיקאי מיקצועי באופוזיציה שואל את עצמו: איפה הסקנדל השמן, שאני יכול לפוצצו היום? למחרת היום, כשדעת-הקהל מתחלפת, הוא יכול בהחלט לעורר סקנדל הפוך. (שמעתי ח"כים מסויימים מרעישים

כמו הקנגורו בסיפור על האיכר, שביקר לראשונה בבן-החיות. האיכר עמד לפני כלוב הקנגורו, הביט בו ארוכות, ולבסוף אמר: "אין חייה כזאת!"

הייתי קנגורו, ונשאאתי כזה עד הרגע האחרון בכנסת. בגלל סיבה פשוטה: אינני, ולא רציתי להיות, פוליטיקאי מיקצועי. למרות שהי כנסת היא, כראש וראשונה, כנס של פוליטיקאים מיקצועיים.

כאשר הכריזו השבוע משה ברעם, פוליטיקאי מיקצועי מובהק, בראיון עיתונאי: "אורי אבנרי לא חסר לי בכנסת!" — הבינותי לרוחו. בשבילו ובשביל עמיתיו, הכוסים של מנגנון מפא"י בגילגוליו ה"שונים, וגם הכוסים של מנגנוני שאר ה"מיפלגות מחרות עד ל"ע ומק"י, היינו ו"נשארו חית מזוהה, מרגיזה בעצם קיומה. אנסה להסביר זאת:

דגמי לנצ'יה 1974 מזמינים להשוואה את

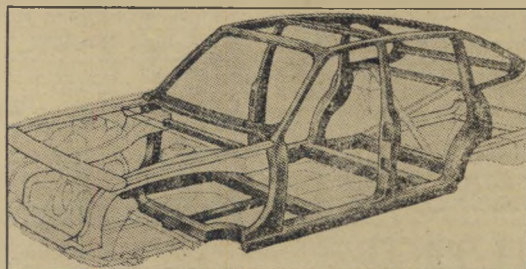
peugeot - citroën - volvo - audi - bmw - alfa romeo...

1984 דגמי

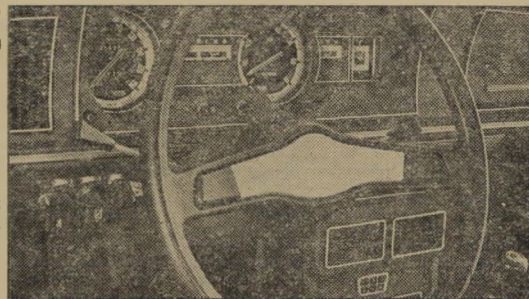
השתתפויות של עוצמה

בוא וראה עוצמה זו כמו עיניך, אם תרצה תוכל גם לחוש בה כשתקח את הלנצ'יה לנסיעת נסיון חינם. בהזדמנות זו תוכל גם להשוותה לאחרות. לנצ'יה אינה חוששת. תיוכח בכך לאחר מספר בדיקות ותבין מה היא המשמעות של 68 שנות נסיון. 68 שנות נסיון מכני עצום, אצילות מסורתית ועוצמה שלא תמצא דוגמתה. זוהי הלנצ'יה-המכונית באירופה. מכונית אשר מספר השעות המוקדש בה לבקורת זהה למספר השעות הדרוש לייצורה. 52 מומחים בודקים כל מכונית וכל חלק (המקובל בתעשיית המכוניות הוא לבדוק כל מכונית חמישית). לאחר בדיקות אלו עוברת כל לנצ'יה מסלול מכשולים מיוחד שלאחריו היא נבדקת שוב; ורק לאחר שכל 52 המומחים אשרו אותה היא מקבלת את סמל-הלנצ'יה. זוהי הלנצ'יה. מכונית היוקרה בעלת אמצעי בטיחות מצויינים, נוחות שלא תמצא דוגמתה ומנוע אדיר. כשתחיל להשוות את הלנצ'יה בדוק את ארבעת הגורמים החשובים במכונית:

בטיחות. הבטיחות מתחילה בדפנות המכונית אשר ממש עטופות ומוגנות ע"י פגוש מיוחד. כל גוף הלנצ'יה מחוץ במסגרת של מוטות פלדה היוצרת הגנה מירבית כנגד מכה או תאונה. מעצורים כפולים ובלמי דיסק לארבעת הגלגלים מעניקים בטחון מושלם למערכת הבלמים. בתוך המכונית עצמה אתה חש עוד יותר את הרגשת הבטחון סביבך זה מתחיל מההגה "הנשבר" במקרה של תאונה וכלה בריפודים העוטפים אותך ומגינים עליך.

מערכת האורות בלנצ'יה מווסתת אוטומטית בהתאם למשקל ותנועת

המכונית... פנסי ההלוגן החזקים שוטפים באור יום את הדרך לפניך. צמיגים רדיאליים, חימום בחלון האחורי ואביזרי בטיחות נוספים משלימים את הבטיחות בלנצ'יה.

נוחות. הכנס ללנצ'יה, שב בכורסה האורטופדית ותרגיש את הנוחות שתוכננה בכל פרט. הגה הניתן להגבה לפי רצונך, מערכת שעונים מפוארת לבקרה מושלמת, מד סיבובי מנוע, מנורת בקורת מיוחדת לבלמים, מערכת איורור גם לנוסעים מאחור וכסאות הנוטים למצב שכובה.

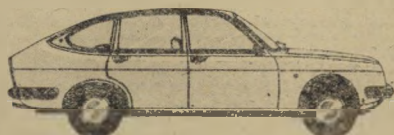
העוצמה. כאן מצפה לך חויה אמיתית, חויה של עוצמה אדירה בה הנך שולט בקלות. תאוצה שאין לה מתחרים מ"ס ועד 100 קמ"ש תוך 10.5 שניות; (לנצ'יה 1800) 5 הילוכים קדמיים סינכרוניים למחירות מקסימלית של 175 קמ"ש ללא כל מאמץ. שיטת הילוכים מחוכמת המאפשרת למנוע להגיע לניצולת מירבית ללא כל מאמץ ואתה מרגיש זאת היטב בעוצמת השקט של המכונית.

חסכון בצריכת דלק. במיוחד היום כדאי לך לבדוק את צריכת הדלק של המכונית החדשה שאחא עומד לרכוש. בדוק במכוניות האחרות מהי צריכת הדלק והשווה אותה עם הלנצ'יה. אחד הדברים המיוחדים בלנצ'יה הוא כי למרות צריכת הדלק הנמוכה עדיין כושר הביצועים שלה עולה על מרבית

המכוניות המקבילות. אותו יחס של חסכון בצריכת הדלק תמצא בהשוואה, גם בלנצ'יה 1600 ובלנצ'יה 1400. השווה בעצמך עם היתר. הלנצ'יה אינה חוששת. ובנוסף לכך, כשאתה רוכש מכונית לנצ'יה אתה מקבל אותה עם מיכל דלק מלא (האם קנית אי פעם מכונית חדשה עם מיכל דלק מלא?)

דגמי לנצ'יה 1974

דגם	כוחות סוס לבלימה	תאוצה מ"ס עד 100 ק"מ	מקסימלית קמ"ש.	מחיר
לנצ'יה 1400	100	13 שניות	165	40,850 ל"י
לנצ'יה 1600	110	11.4 שניות	170	45,900 "
לנצ'יה 1800	122	10.5 שניות	175	49,800 "

לנצ'יה-עוצמה שהתחילה ב-1906

תל אביב - רח' המסגר 64, טל: 03-37538 - ירושלים - אזור התעשייה, תלפיות, טל: 02-65566 - באר שבע - דרך חברון, אזור התעשייה, טל: 057-3624 - חיפה - רח' ירושלים 20, טל: 04-645822 - נתניה - עד לפתיחת המשרד הסגור עקב הגיוס תתקבלנה הזמנות בשאר סוכנויות המכירה.

חילוף-נשי בשוקולד

לפני כחודש וחצי ערכה שלישיית שוקולד, מנסה, מסטיק סידרת הופעות במלון שרתון. השלישייה המקורית, כללה אשה נשואה אחת — ירדנה ארזי, ושתי רווקות עליות — תמי עזריה ורותי הורצמן. יום אחד הכירה תמי במלון בחור אמריקאי צעיר, שבילה בארץ חודש ומחצה ואמור היה לחזור לארצה ב תוך ארבעה ימים. את ארבעת הימים הגורליים הללו בילו יחדיו, ולאחר שחזר למולדתו החלה מרכוז הטלפונים "18" עובדת שעות נוספות. רומן-הבוק הטלפוני הסתיים בכך שתמי נסעה לגניוירוק, להתחתן.

תמי, ירדנה ורותי
אטון בשרתון

דאה, ירדנה ורותי
אחגר בגניגר

שינוי חפז זה חייב מייד שינוי בהתאם גם בהרכב השלישייה. המחליפה נמצאה במהרה. היתה זו דאה לופטיין, 23, יוצאת להקת הנח"ל. וכיוון שסימן הנישואין הוא סימן טוב ומדבק, נסעה דאה ב-6 בחודש זה לקיבוץ גניגר, להינשא שם לקיבוצניק-לשעבר היפהפה שלה, יוקי נהוראי. מה שמשאיר לזאבים רק נחמה אחת — הצלע השלישית במשולש הטעים, רותי.

עופרים בקול דממה דקה

השקנית יעל אביב, שביקרה אצל אבי בגרמניה, הביאה עימה לארץ את הידיעה שהאיש התחתן. בניגוד להרגלו, ביצע עופרים את החדשה המרעושה ביותר של חייו לאחרונה, בחשאי ובציניעה. הוא התחתן עם צלמית-העיתונות ביאטה, ששימשה כבת-זוגו הצמודה במינכן בי שנתיים האחרונות. אבי, כוכר, נמלט מן הארץ בעור-שינוי בשעה 4 בבוקר, ביום השני למילחמת יום-הכיפורים. להצדקתו הסביר שהוא חתום על חוזה-הופעה בגרמניה, וכי עליו לים לתבוע אותו לדין על הפרת חוזה. אולם, כנראה היה לו די זמן לחשוב על כך, ויש לשער שהדי התגובות על צאתו מן הארץ אף הם עשו את שלהם. אין ספק גם שהעובדה שאסתר עופרים, הלשעבר שלו, קנתה לה שם של סופר-צינונית והופיעה ברחבי הארץ במרץ במשך כל תקופת המילחמה ולאחריה, גם היא לא חסכה שמן מן המדורה.

גם הרומן המהיר והאינטנסיבי שניהל כאן עם איריס דוידסקין בריזמנית עם הרומן עם ביטה, התנפץ כבועת-סבון. כך הגיע אבי עופרים למסקנה המתבקשת, ועשה מה שלא מתאים לו לעשות — עשה מה שעשה בשקט.

אבי עופרים
אחרי בועת-הסבון

מי שמכיר את שיער-הפירסומה של אבי עופרים, פער פיו בתימהון בעי-צומם של ימים אלה.

את העניינים

לכל אשה ואם המכבדת את עצמה יש חוג של חברות, שעליהן יישק דבר. הן רוקחות את התבשילים, הן משדרות כל נתי-חדשות טרי לכל הכיוונים, והן גם מחליטות, לאחר דיונים חשאיים ממושכים, מה טוב בשביל כולם, ביחד או בנפרד.

כאלו חברות טובות יש גם לאשתו הנחמדה-מאוד של ארכיטקט חיפאי ידוע, פלייבוי מן הוותיקים בעיר-הפוע' לים. סיפורי בגידותיו של האיש באשתו הפכו לשם-דבר מימים-ימימה. ובין כל הסיפורים האלה, הצליח הזוג המודרני לגדל גם שני ילדים.

באחד הימים נסעה האשה לפריס, עם חבר'ה מאל-על, לבלות את זמנה בנערי מים. ומה נעים יותר מאשר להתאהב בקפטן אל-על ידוע, שהוא — כדרכם של קפטנים — קצת נשוי וקצת אב? וכדי לערב את הנעים עם הנעים, התיאהב גם הקפטן, מצידו, באשת הארכיטקט, והאהבה שהלכה שם, אומרים, היתה מהסוג שכותבים עליו ספרים.

חזרה אשת הארכיטקט המאוהבת חי-פתה, וכינסה את החברות הידעניות ל-התייעצות דחופה. ומי אם לא הן ידעו מה הכי טוב בשבילה? יום אחד הגיעו אל ביתה בחוליית-מחץ מאורגנת, בהעדר הבעל, עזרו לה לארוז, והסבירו לה שאם לא עכשיו, אימתי.

אבל בזה רק מתחיל הסיפור. הקפטן המאוהב עומד להתגרש מאשתו הסקני דינבית, אשת הארכיטקט עומדת להתגרש מבעלה, והזוג המאוהב מתכנן ל-העמיד לעצמו חופה.

וכל החברות הטובות מחככות ידיים בסיפור. יד האהבה קמה והיתה על הי-עליונה, ככתוב ברומן הרומנטי, ולפחות אחד מהם קיבל את המגיע לו.

הילדים מעל לכל

לכל אלה שעקבו בחרדה, אחר גילגוליו של המשבר החמור בחיי הנישואין של עודד קוטלר, וליאורה ריבלין, מצפה ההפתעה של העונה.

השניים חזרו אל קינם המשותף, בהתר-לטה הדדית נחושה לאחות את הקרעים ויהי-מה.

בנם ובתם התאומים המקסימים של בני-הזוג קוטלר הם שחוללו את המיפנה. עודד, האוהב את ילדיו אהבה מטורפת, היה בא לראותם יום-יום גם במשך השנה הארוכה בה לא התגורר בבית. כאשר יחסיו עם אסילדיו היו על סף התפוצצות. לבסוף החליט, כנראה, שהנסיעות היומ-

חתונה

בגלל אהבה

מנייריורק הגיע בימים אלה דינודון פעי-מוני חתונה של עליזה יצחקי, שחק-בית הקאמרי לשעבר.

עליזה, שעשתה בזמנו את אשריל-א-ייעשה, והניחה לבעלה אריה יצחקי לתפוס אותה ואת יוסי גרבר במצב עדין ביותר, ניהלה עם יוסי רומן ממושך, בהפסקות, כשהוא אינו חדל מלהפציר בה להתגרש מבעלה. כתמורה הבטיח לה יוסי לשאת אותה לו לאשה. לבסוף לא עמדה בהפצרותיו, ועשתה את זה.

הרומן הממושך והמקוטע דילג על-פני מעלות ומורדות אינספור, עד שלבסוף נסעה עליזה לגניוירוק. יוסי נסע אחריה. שם לחצה עליזה את הגבר לפינה ואמרה לו: זהו, אז כן או לא? יוסי אמר לא. אז התפנתה עליזה לדברים בטוחים יותר, ניהלה רומן עם צעיר אמריקאי יהודי עשיר, בעל בית-ספר לשפות, ו-עכשיו יש לה טבעת.

כסף הולך לכסף

בחיפה המעטירה חיה לה אשה חסרת-דאגות בשם רישא שפירא, רעייתו של הקבלן שלמה שפירא.

הגברת שפירא המטופחת, אחת הנשים האלגנטיות בארץ, היא אם ל-4 בנים: ירון — 21, אייל — 17, עידן — 5 ותמיר — 4.

בוקר-בוקר, בגשם, רוח, סערה, במצב רוח טוב או רע, עוטפת רישא שפירא את 53 הקילוגרמים החסובים שלה בביקיני זעיר, ויורדת לרחוץ בים.

משם היא חוזרת לחווילה המשפחתית המפוארת, שבדרך הים, ומתחילה להרהר בפנטהאון בן שיבעת החדרים של המישר פחה, ההולך וניבנה ליד דניה.

לקבלן שפירא יש תחביב משלו. הוא משוגע לכדורגל. אשתו, לעומתו, שונאת כדורגל. זה קורה במישפחות הכי טובות. וכדי להוכיח לאשה שהיא טועה, קם לו שפירא וזוכה ב-200 אלף לירות בטוטו, לפני זמן לא רב.

כך נחסכה מהגברת שפירא דאגה נוספת. „אני שמחה שזה 200 ולא 250", היא אומרת. „תארו לכם שהיה זוכה ב-250 אלף. הייתי צריכה לעשות ילד חמישי. ככה הסכום מתחלק בדיוק, 50 אלף לכל ילד."

מסתבר, שמי שאמר שמרבה נכסים — מרבה דאגה, שכן להוסיף שתלוי מאיזה צד מסתכלים על זה.

יומיות האלו זה לא עסק. בייחוד ביום-השבוע, והמסקנה שהתבקשה מכך הביאה הקלה גדולה. הן למשתתפיו והן לקהל-צופיו של המחזה המוחח הזה.

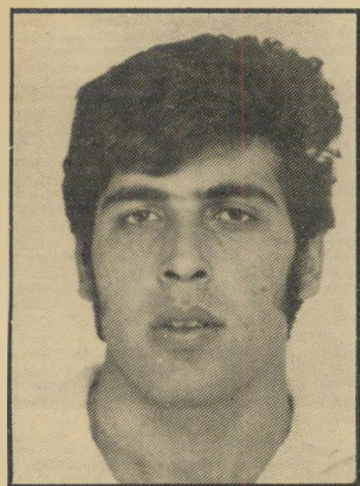

עודד קוטלר וליאורה ריבלין
בגלל יום השבתון

סיפורו האישי של האיש, שהמישטרה

רואה בו את „השוודד הבינלאומי מס. 1“

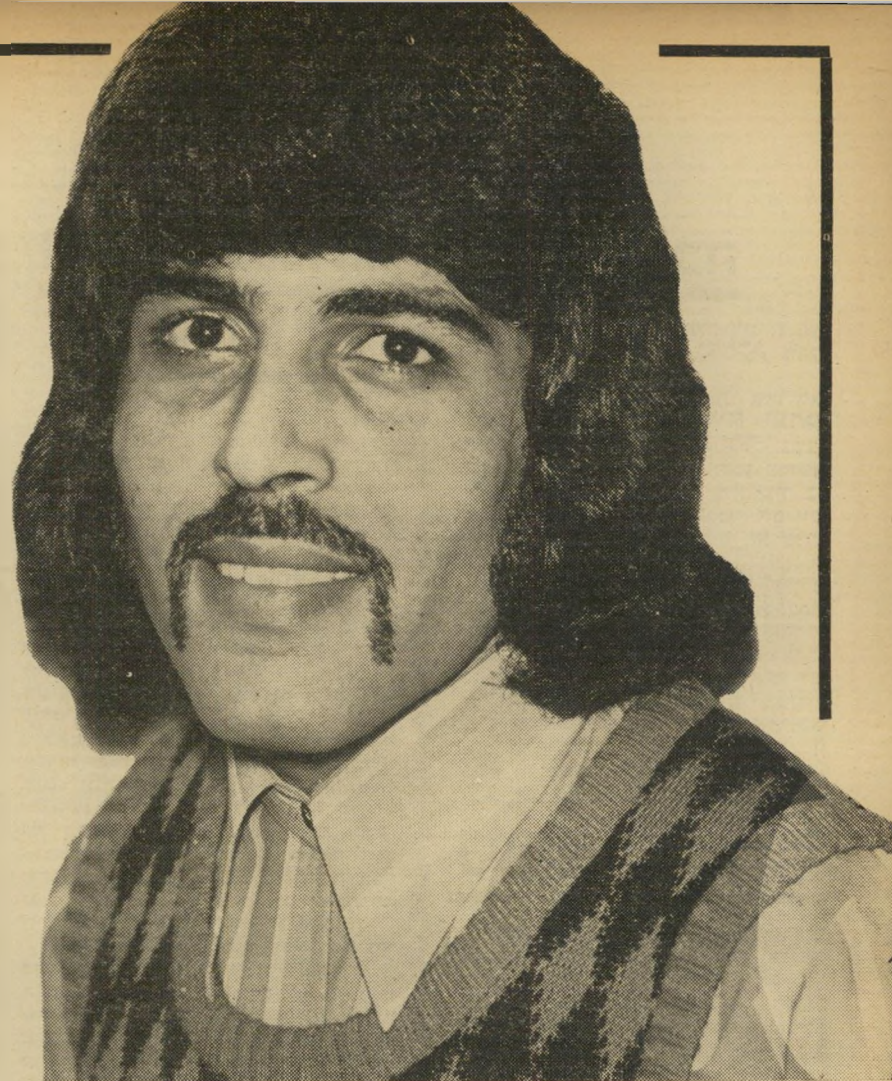
של ישראל ושהוסגר על-ידי ההולנדים:

הפושעים

בארץ

מגעילים אותי!

בחול' ובארץ

שני פרצופים של אלי זדה: בתצלום משמאל כפי שהוא מוכר למישרת ישראל, בתצלום מימין כפי שאמנת גניבת מכונית, שנועדה אולי לביצוע שוד. שנייה ערב מעצרו בהולנד.

כתב האישום שהוגש נגדו השבוע, מתבסס גם על עדותו של דויד צרפתי, שהפך לעד מלך. צרפתי טען בבית-הדין שהמחזי בתל-אביב כי זדה השתתף איתו בחמישה מיקרי-שוד באזור תל-אביב.

גילה סגן פרקליט מחוז תל-אביב, עורך-הדין סברין שראטר: „צרפתי נתן עדות שלפיה אלי זדה היה שותף לחמישה מיקרי שוד בבנקים באזור תל-אביב. לא הגשנו כתב-אישום נגדו, מפני שהיה בחול'־ארץ.“
אלי וצרפתי רבו על בחורות. אלי תפס את צרפתי עם חברה שלו, והיה ריב גדול. צרפתי רצה לנקום בו. זה הכל. לאלי לא היה שום קשר לשוד.“
גם לאלי עצמו יש הסברים להאשמות נגדו: „הודיתי בפני מישרת הולנד שביצעתי את השוד באשדוד רק בגלל שהבטיחו לי כתמורה לראות את אישתי. הייתי בודד, הייתי פצוע והתגעגעתי למישהי.“
איך אדם כזה רואה את עצמו? השבוע, בבית-הסוהר, על-פי בקשה מיוחדת של העולם הזה, כתב אלי זדה את סיפורו. העולם הזה מפרסם את הסיפור כלשונו:

אנשי העולם התחתון. בסוף 1972 עלה שמו לכותרות כאשר נעצר בגרמניה כחשוד בביצוע שוד היהלומים הגדול בפראנקפורט. לפני חצי שנה הוזכר שמו פעם נוספת, עת נעצר על-ידי מישרת הולנד. היה זה כאשר אלי וחברו נתפסו במכונית גנובה, ניסו לדרוס שוטרים שניסו לעוצרם. השוטרים פתחו באש, פצעו את אלי בגבו וברגלו ועצרו אותו.

בכלא ההולנדי, סיפר אלי לחוקריו כי השתתף בשוד הבנק באשדוד. האינטרפול דיווח על כך למישרת ישראל, שביקשה את הסגרתו. אחרי ישיבה של שישה חודשים בכלא ההולנדי, הוסגר אלי זדה לישראל.

להגנת בנו, יצא השבוע אביו של אלי, קבלין הבניין חיים זדה: „בני רצה לראות את אשתו רחל שביקרה בהולנד כשבעלה היה בחקירה. אז הוא הסכים להודות בכל מה שמישרת הולנד הטילה על גבו. אפילו את רצח קנדי לקח בני על עצמו.“

הם לחצו על רגלו הפצועה, הוסיף האב במרידות. והוא התגעגע לאישתו. לאלי לא חסר כסף בארץ. הוא היה מרוויח כ-400 לירות ליום בעבודתו בעבודות בניין. היו לו 200 אלף לירות. ולמה הוא נסע לגרמניה? כדי לקנות מועדון־לילה, גילה האב.

אשדוד. 13.7.72 שעה 10.30 בבוקר. מכונית נעצרה בחריקת בלמים בפתח בנק לאומי. שלושה צעירים חובשי מסיכות נכנסים בריצה לבנק. בידי כל אחד מהם תת-מקלע עוזר. צעיר רביעי נשאר ליד המכונית. בדרכס פנימה, יורים השלושה לכל עבר.

כעבור שתי דקות: שלושת הצעירים מאיימים על פקיד הבנק בנשק שבידיהם, דורשים את הכסף. הפקידים טוענים כי אין בידיהם מפתח הקופה. השודדים מצידם מודיעים להם כי יהרגו אותם. אז מופיע מנהל הבנק עם המפתח. השלושה מוציאים מהקופה 46 אלף ל"י, מתחילים בנסיגה מלוות יריות, לתוך הבנק והחוצה. לעבר קהל המאות שהתאסף במקום. התוצאה: שני פצועים. נהגי אוטובוסים, שעברו במיקרה במקום, מנסים לחסום את דרך הנסיגה של השודדים. צרור יריות מסכל את פעולת החסימה, ומכונית השודדים מצליחה להתחמק.

היה זה אחד ממיקרי השוד הקשוחים ביותר שאירעו במדינת-ישראל. השבוע, שנה וחצי אחרי המיקרה, הובא לבית-הדין המחוזי בבאר-שבע, חשוד בהשתתפות בשוד ובניסיון לרצח.

החשוד, אלי זדה בן 24, הוא דמות ידועה בקרב

מאת אלי זדה

לה. אבל התברר שזה לא היה כך. אשתי שהיא היתה בעצמה בחורה צעירה, רח, חיפשה לה מישענה, ולא ידעה גם איך לנהל את משק-הבית. אני לא מאשים אותה, מאחר שהיא היתה נערה בת 15, והראש שלה היה בבילויים, ולא לשבת בבית ולתכנן תוכניות איך להתקדם בחיים. אני, שמטבעי אדם שקט וביישן, לא אהבתי זאת, ותמיד היתה בינינו מחלוקת. לא הצלחתי להסביר לאשתי ששני שקוע בי-חולות, ואין לי זמן לכל הבילויים. החלטתי להקים קבוצה עצמאית להרמת חומרי-בניין וכך עשיתי. כאן נפתח דף חדש בחיי, והתחלתי להתקדם ולהרוויח טוב. הכל היה שפיר. עבדתי טוב, הבית טוב והייתי גאה בעבודתי. היו לי 8—10 פועלים, שלושה מגופים להרמת חומר, וכן טנדר ויליס להובלת המנופים והפועלים. חשבתי שנגמר שבע השנים הרעות, והתחילו שבע השנים הטובות.

„אין נימוס לפושעים“

ע' ד שביום בהיר אחד נעצרתי על-ידי מישרת ראשון-לציון באשמת קטטה, למשך שבעה ימים. לא היה לי שום קשר

שהגיע לי, החלטתי לקחת אותי תחת פיקוחו האישי, והכניס אותי לעבוד בבניין. הער-בודה היתה קשה, אבל אני אהבתי זאת ודבקתי בעבודה. בשנת 1966 התחלתי לתת המיתון את אותותיו וענף הבניין התמלט. ואני לא יצא מהכלל. הוא עזב את עבודת הבניין, קנה משאית ועבד בהובלות. מובן מאליו שאבי לא הודק לי. הייתי אז צעיר, וככל בני הטיפש-עשרה חיפשתי להתפרק ולבלות. נהגתי ללכת למועדון-הנוער בקריית-שלום. שם הכרתי לראשונה חברה מהעיר, ונהגתי להתחבב עימם. נהגו לבקר שם חברי מילדות. הם נהנו לעשן סיגריות, ולספר על הרפתקאותיהם. זה סיקרן אותי וגממתי לזה. פעם דיברו על התפרצות למיסערה, כדי לקחת סיגריות. לקחנו את זה בתור מעשה-קונדס. לרוע המזל נתפסנו, ונשפטנו לת-קופות מאסר של 4 עד 6 חודשים. אני שנישפטיתי לארבעה חודשי-מאסר השתחררתי והחלטתי להתרחק מכל זה. כי ראיתי שזה לא בשבילי.

מאחר שהעבודה בבניין היה עדיין חלש, הלכתי לעבוד בקטף מישימי. שם הכרתי בחורה. ולאחר שנה התחתנו. התחתנתי מפני שהרגשתי את עצמי כוזב בבית. וגם מפני שאהבתי את אשתי, וחשבתי שאיתה אמצא את החמימות שהייתי כליכך זקוק

לאשה את אחות אמי, כדי שאנו לא נרגיש בחסרון האם. אבל הבית לא היה שוב אותו הבית, שהיה מלא שימחת-חיים וע-ליות.

לאחר גמר לימודי העממים החלטתי לעזוב את כפר-הנוער, למרות שהיה לי טוב שם. כדי לעזור לאבי בעול הקשה שהיה כרוך בפרנסת המישהי. כיום אני יודע שהיתה זאת טעות מצדי, ואני בטוח שאם הייתי ממשיך בלימודי בשפיה, לא הייתי מגיע לאן שהגעתי היום.

מאסר ראשון ונשואין

י צאתי לעיר, ואבי שלח אותי לעבוד במכונאות רכב. לא התאקלמתי, וע-ברתי לעבוד בפתחות וצבעות רכב, אך גם זה לא משך אותי. למדת תקופה קצרה אצל צורף לכלי-כסף, ולא נמשכתי לכך. בשפיה הייתי רפתן, ואהבתי זאת. אך בי עיר לא יכולתי למצוא עבודה כזאת. אבי, שהיה קבלן להרמת חומרי-בניין וראה שאין אני מתאקלם בעבודות השונות

י ודרתי בשנת 1950 בטהרן, בפרס. לאחר שהוכנסתי בבית אברהם א-בינה, עלו הורי ארצה, והשתקעו בשער עליה. לאחר כשנה עברו הורי לאבר-כביר. באבר-כביר הייתי בנ-לילדים. אמי ז"ל, שהיתה חולת-לב, לא יכלה לספל בחמישה ילדים. הוחלט להעביר אותי, הבכור, לי-מוסד, כדי להקל עליה בעבודת משק הבית. מה עוד שהייתי ילד שובב, וגרמתי הרבה כאב-ראש להורי. במוסד הייתי שנה אחת, ולמדתי בביה"ס דוגמא שב-צפון תל-אביב.

בינתיים הורע מצבה של אמי, והיא אוש-פזה בבית-החולים איכילוב. מדי יום בי-יומי, כשכל ילדי המוסד הכינו שיעורים, נהגתי ללכת רגלי עד לבית-החולים, ול-בקר את אמי. אחרי שנה הפסדתי הרבה שיעורים. כתוצאה מביקורי אצל אמי, ואז החליט אבא להעבירני לכפר הנוער מאיר שפיה, ליד זיכרון-יעקב. שם למדתי עד לכיתה ח'.

כשהייתי בכיתה ו', נפטרה אמי, וזו-עתי קשות. המהלומה היתה כה קשה, שלא התאוששתי ממנה תקופה ארוכה. ועד היום קשה לי להשלים עם זה. אבי נשא

לעניין הזה, ועובדה ששחררתי ובמישפט זוכיתי מבלי להשיב על האשמה. אבל הנזק כבר נעשה. קבלני הבניין הפסידו כסף בגלל העדרי, והם מסרו את העבודה לסי בליים אחרים. כשהשתחררתי הם דחו אותי בנימוס, ואין אני כועס או מאשים אותם. מובן מאליו שלאחר שקרה הפנצ'ר הזה, הם פחדו להסתכן בהפסדים.

לאחר שנחתם מקור פרנסתי זה, חיפשתי דרך חדשה להתקיים. החלטתי לפתוח מועדון למישחקי קלפים וקוביות. העסק דפק מבחינה עסקית, אבל בו בזמן התחילו הי צרות. אין זה סוד שרוב העבריינים משי חקים בקלפים. בגלל עבודתי הייתי צריך לתת יחס ולהתנהג איתם בצורה ידידותית, ככל בעל-עסק שמחפש קליאנטורה. אבל מתברר שבארץ אין לעבריינים האינר טלינגציה והנימוס שיש לכל אדם בעל דרגה ג' בחו"ל, מפני שפה בארץ אדם שמפסיד אינו מסוגל לעכל זאת, ואחרי כל הפסד של שחקן הייתי חייב להלוות לו כספים, שבדרך כלל לא ראיתי אותם חזרה. כל זה גרם, כמוכך, להתמרמרות ולסיכוסים עם חלק מהשחקנים. גם זאת הייתה אחת הטעויות שעשיתי, שפתחתי קלוב למישחקים. אני בטוח שאם הייתי ממשיך לעבוד בבניין, לא הייתי שוב חוזר ונפגש עם אותו חומר שהיו באים לשחק אצלי בקלוב. אני חושב גם שאם לא הייתי פותח קלוב, לא הייתי מגיע לכך שאסתכסך עם אנשים כתוצאה מכך נח-טפתי, וניסו להתנקש בחיי.

הפסע בארץ, לדעתי, הוא ממש מגעיל, מפני שאותם עבריינים, שמחייכים לך מאוזן לאוזן כשהם רואים שאתה מסתדר, מוכנים מתוך קנאות לשתות את הדם שלך, ולהעליל עלילות על אותו אדם שמסתדר, שלא היו ולא נבראו. חוץ מזה, אם עברייני רואה שאדם מסתדר ומתקדם, יש לו הר אומץ וכלי שום בושא לבוא ולבקש ממנו משכורת חודשית. בכדי שלא יגרמו לו צרות במקום עבודתו ופרנסתו, מרוב מ-עילות בין אדם לחברו, אין העבריינים עצמם מאמינים איש ברעהו. ולכן בזמן מעצר פוחדים אותם עבריינים אחד מ-השני, ועושים ביניהם תחרות מי יהיה עד מדינה על השני (חברו).

הישראליות

בבארים בגרמניה

אני חושב שלישראלים הרבה יותר טוב לחיות בחו"ל. מפני ששם אין לך קשרים עם אנשים שמסוגלים להעליל עליך, וללכלך את שמך רק מפני שאתה מצליח להסתדר, והם כל אחד

הפרסליט
צבי לידסקי, שקר-הגנה על אלי, בתנאים קשים ביותר.

מסתדר, ואין לו במה לקנא בך. רובם כי כולם יודעים שם להסתדר. פרט לזה אין לי מה לספר על הפסע בחו"ל מפני שלא היה לי שום קשר עם אנשי העולם הי תחתון שם.

בזמן שהייתי בחו"ל פגשתי הרבה יש-ראלים, שלא הכרתי אותם מהארץ, והאמת היא שאני מתבייש לספר מה שראיתי ישנם כאלה, בגרמניה, שאין להם מה לאכול ואיפה לישון, ועד היום אני לא מבין מה הם עושים שם. במקום לחזור לארץ, יושבים הם במיטעזה ישראלית, ומכל ישראלי שנכנס לאכול, הם מבק-

15. אביו טוען עכשיו שהודה בהולנד בביצוע פשעים, רק כדי שיאפשרו לאשתו לבקר אצלו. אולם עוד לפני כן התיידד אלי עם קונסטאנס (שמאל), אחות הולנדית, הכותבת לו עכשיו שהיא תהכה לו "אפילו עשר שנים", אם יצטרך לשבת. אלי ודה מבטיח לחזור לאירופה, אם יזוכה במישפט השווה.

האשה והידידה

אלי ודה בתצלום מיפגש-ת, בחברת אשתו רחל, ב-בגיה. חבריו הישראליים בוודאי היו מתקשים להכיר באינטלק-טואל צעיר זה את האיש שמישטרת ישראל חיפשה אחריו כדי להביא להסגרתו. אלי נשא את אשתו כשהיה בן 17, והיא בת

שהמישטרה מצאה את דרכוני בדירה שהיא חשדה ששם היו השודדים, חשדו כי בשוד. בהולנד פגשתי את הישראלי כשהוא נהוג במכונית. אני מכיר אותו מהארץ, וידעתי שיש לו רשיון נהיגה לכן נכנסתי למכונית ללא חשש. אם אותו ישראלי היה אדם, היה אומר לי שזאת מכונית גנובה, ומובן מאליו שלא הייתי עולה. אבל הוא לא סיפר לי זאת, ולאחר שישבתי במר כונית כשלוש דקות, הופיעו שני בלשים וקפצו על המכונית. לאחר מירדף מלווה יריות, הצליח אותו ישראלי לברוח רגלי. אני, שנשאיתי במכונית כי נפצעתי מכדור, יצאתי החוצה עם ידיים מורמות. הבלש הורה לי להסתובב, וכשהסתובבתי, וגבי היה מופנה אליו, הוא ירה בי כדור שני בגלי הימנית, לאחר שקודם לכן נפצעתי בגלי השמאלית.

טוב בבית-הסוהר

בחו"ל

בבית-הסוהר בהולנד הבנתי מדוע אנשים שם לא עושים בעיות לסוהרים. ומתנהגים בנימוס. זאת מפני ששם אדם מק-בל את כל מה שנחנך לו, ואני חושב שכך זה צריך להיות גם בארץ. לדעתי, מספיק ששוללים לאדם את הדבר היקר ביותר שיכול להיות, החופש. מדוע נוסף לכך צריכים להתעלל באסיר, להשפיל אותו ו-לגרומ לו שיתמרמרר? בהולנד אסיר מקבל יחס. לכן הוא מחזיר יחס. מדברים בנימוס עם הסוהרים, ויש הבנה בין אדם לחברו. בארץ אי-אפשר לבקש כמה פרוטות-לחם נוספות בזמן האוכל. הייתי עד למקרה שאסיר ביקש מיספר פרוטות-לחם, והוא נדחף בגסות כזאת, שהוא איבד את עשי-תונותיו ותקף סוהר.

אני חושב שלא נכשלתי בחיים, ואם המישטרה לא הייתה מתערבת בחיי לאחר שהתחתנתי, איני מאמין שהיה לי איזה כישלון שהוא, כי עבדתי תמיד וחייתי בכבוד, ואילו המישטרה לא היתה מת-ערבת בחיי, לא היה קורה לי כל זאת.

פה בארץ אדם שרוצה לקנות דירה צריך לעבוד הוא בנו ונכדו בכדי שגיע לבית שלו פרטי. ואנשים שנולדו בארץ ושרתו עצבא בארץ צריכים להוציא את הנשמה עד שיקבלו דירה, ואילו העולים החדשים שאין לי כל טענות כלפיהם, באים מקבלים דירה, מכונית ותנאים נוחים. אני חושב שהממשל בישראל היה צריך לדאוג קודם כל לוותיקים שהיו בארץ, וששפכו דם במלחמות, ורק אחר כך לדאוג לעולים מחו"ל. לדוגמה, אם יש לי עשרה ילדים, ואין לי מה לתת להם לאכול, אני לא אלץ ואתן לאנשים אחרים לאכול, ואחסוך את הלחם מילדי.

יש כאלה שאומרים בגרמניה זה טוב, או בצרפת זה טוב. אני הייתי בגרמניה וגם בצרפת. לדעתי ישראלי שרוצה לחיות חיים שקטים ושלווים וליהנות מהחיים, כדאי לו לחיות בהולנד או בלגיה כי בהולנד וגם בבלגיה — אבל בייחוד בהולנד — יש חיים, ואפשר לבלות ויש מה לראות.

איך תפסו

אותי במכונית

בהיותי בגרמניה, או בכלל באי-רופה, כימעט ולא היה לי קשר עם ישראלים, וכל זמן שלא היה לי קשר עם ישראלים הייתי בשקט ובשלווה. בגר-מניה, למשל, היה לי כמה חבריה שהכרתי מהארץ, ושם ממש הצרות רדפו אחרי. בצרפת לא היה לי שום קשר עם יש-ראלי, וחייתי בשקט. אותו הדבר בספרד איטליה, שווייץ ובלגיה.

בהולנד פגשתי ישראלי שהכרתי מה-ארץ, והוא היה בשבילי כמו שטן מהי-שמים. מיום שראיתי אותו, התחילו לי הצרות. בגרמניה היה לי צרות בגלל הישראלים, מפני שנהגתי לשחק איתם קל-פים, ובאחד הפעמים ששיחקתי איתם תליתי את מעילי על הקולב ונכנסתי לשחק קלפים. באותו יום נגנב לי הדרכון, ובגלל

אלי (באמצע), כפי שצולם לפני חמש שנים בחגיגה מיפגש-ת, בחברת אביו וידידה בשם מלכה. אלי היה תמיד מוקף נערות יפות. בסיפורו הוא רומז פשוטעים ישראלים גלילים לפתות את נערות חבריהם הכלור-אים, ואביו סבור כי עד-המלך דוד צרפת, הסתכסך עימו על רקע רומנטי.

העולם הזה

בת מישפחה דתית מרח' שינקין בתל-אביב

פילגש של גדולי הקולנוע ברומא וטוקיו

שודדת שפתחה באש על היהלומנים

**סיכורה של
הצבדית שוהסעידה
את העולם:**

השודדת

גיתית זהבי

בהונג-הונג